

1 Κεφάλαιον τὸ πρῶτον.

ke.p'há.laj.on tò prō.ton

1.1 I

Ἡ Ἑλλάς ἐστὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. ἡ Ἰταλίᾱ ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐστίν. ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Ἰταλίᾱ εἰσὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ.

he: hellás estín en tēj ey.rō.pej he: i ta.li.a: en tēj ey.rō.pej estín he: hellàs kàj he: i ta.li.a: e:sín en tēj ey.rō.pej

καὶ ἡ Ἰσπανίᾱ ἐστὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. καὶ ἡ Ἰσπανίᾱ καὶ ἡ Ἰταλίᾱ καὶ ἡ Ἑλλὰς εἰσὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ.

kàj he: his.pa.ní.a: estín en tēj ey.rō.pej kàj he: his.pa.ní.a: kàj he: i ta.li.a: kàj he: hellàs e:sín en tēj ey.rō.pej

ἡ Αἴγυπτος ἐν τῇ Εὐρώπῃ οὐκ ἔστιν, ἡ Αἴγυπτος ἐν τῇ Ἀφρικῇ ἐστίν. ἡ Γαλλία οὐκ ἔστιν ἐν τῇ Ἀφρικῇ,

he: aigyp.tos en tēj ey.rō.pej u:k éstin he: aigyp.tos en tēj a: phrikēj estín he: gallí.a u:k éstin en tēj a: phrikēj

ἡ Γαλλίᾱ ἐστὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. ἡ δὲ Συρίᾱ οὐκ ἔστιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἀλλὰ ἐν τῇ Ἀσίᾱ. καὶ ἡ Ἀραβίᾱ ἐν

he: gallí.a: estín en tēj ey.rō.pej he: dē syrí.a: u:k éstin en tēj ey.rō.pej allà en tēj a.sí.a:j kàj he: a.ra.bí.a: en

τῇ Ἀσίᾱ ἐστίν. ἡ Συρίᾱ καὶ ἡ Ἀραβίᾱ ἐν τῇ Ἀσίᾱ εἰσὶν. ἡ δὲ Γερμανίᾱ οὐκ ἔστιν ἐν τῇ Ἀσίᾱ, ἀλλὰ ἐν τῇ

tēj a.sí.a:j estín he: syrí.a: kàj he: a.ra.bí.a: en tēj a.sí.a:j e:sín he: dē germa.ní.a: u:k éstin en tēj a.sí.a:j allà en tēj

Εὐρώπῃ ἐστίν. καὶ ἡ Βρεττανίᾱ ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐστίν. ἡ Γερμανίᾱ καὶ ἡ Βρεττανίᾱ εἰσὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ.

ey.rō.pej estín kàj he: bretta.ní.a: en tēj ey.rō.pej estín he: germa.ní.a: kàj he: bretta.ní.a: e:sín en tēj ey.rō.pej

Ἄρα ἡ Γαλλίᾱ ἐν τῇ Εὐρώπῃ; ἡ Γαλλίᾱ ἐστὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Ἄρα ἡ Ἀντιόχεια ἐν τῇ Γαλλίᾱ ἐστίν; ἡ

ā.ra he: gallí.a: en tēj ey.rō.pej he: gallí.a: estín en tēj ey.rō.pej ā.ra he: anti.ó.k'he:a en tēj gallí.a:j estín he:

Ἀντιόχεια ἐν τῇ Γαλλίᾱ οὐκ ἔστιν. ποῦ ἐστὶν ἡ Ἀντιόχεια; ἡ Ἀντιόχειᾱ ἐστὶν ἐν τῇ Συρίᾱ. ποῦ ἐστὶν ἡ

anti.ó.k'he:a en tēj gallí.a:j u:k éstin pō: estín he: anti.ó.k'he:a he: anti.ó.k'he:á estín en tēj syrí.a:j pō: estín he:

Συρίᾱ; ἡ δὲ Συρίᾱ ἐν τῇ Ἀσίᾱ ἐστίν. ποῦ εἰσὶν ἡ Γαλλίᾱ τε καὶ ἡ Γερμανίᾱ; καὶ ἡ Γαλλίᾱ καὶ ἡ Γερμανίᾱ

syrí.a: he: dē syrí.a: en tēj a.sí.a:j estín pō: e:sín he: gallí.a: te kàj he: germa.ní.a: kàj he: gallí.a: kàj he: germa.ní.a:

ἐν τῇ Εὐρώπῃ εἰσίν.

en tēj ey.rō.pej e:sín

Ἄρα ὁ Νεῖλος ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐστίν; ὁ Νεῖλος ἐν τῇ Εὐρώπῃ οὐκ ἔστιν. ποῦ ὁ Νεῖλός ἐστιν; ὁ Νεῖλός

ā.ra ho nē.los en tēj ey.rō.pej estín ho nē.los en tēj ey.rō.pej u:k éstin pō: ho nē.lós estín ho nē.lós

ἐστὶν ἐν τῇ Ἀφρικῇ. ὁ δὲ Ῥῆνος ποῦ ἐστίν; ὁ Ῥῆνος ἐν τῇ Γερμανίᾱ ἐστίν. ποταμός ὁ Νεῖλός ἐστίν.

estín en tēj a phrikēj ho dē rē.nos pō: estín ho rē.nos en tēj germa.ní.a:j estín po.ta.mós ho nē.lós estín

καὶ ὁ Ῥῆνος ποταμός ἐστίν. καὶ ὁ Νεῖλος καὶ ὁ Ῥῆνός εἰσι ποταμοί. καὶ ὁ Ἰστρος ποταμός ἐστίν. ὁ

kàj ho rē.nos po.ta.mós estín kàj ho nē.los kàj ho rē.nós e:si po.ta.mōj kàj ho ís.tros po.ta.mós estín ho

μὲν Ῥῆνος καὶ ὁ Ἰστρος εἰσι ποταμοὶ ἐν τῇ Γερμανίᾱ, ὁ δὲ Θύμβρις ἐν τῇ Ἰταλίᾱ. ἀλλὰ ὁ Ὀρόντης ἐστὶ

mèn rē.nos kàj ho ís.tros e:si po.ta.mōj en tēj germa.ní.a:j ho dē thým.bris en tēj i ta.li.a:j allà ho orón.te:s esti

ποταμός ἐν τῇ Συρίᾱ.

po.ta.mo s en tēj syrí.a:j

ἡ Σικελίᾱ ἐστὶ νῆσος. καὶ ἡ Κρήτη ἐστὶ νῆσος. καὶ ἡ Κρήτη καὶ ἡ Σικελίᾱ εἰσὶ νῆσοι. νῆσός ἐστὶν ἡ

he: si.ke.lí.a: es.ti nē.sos kàj he: krē.te: es.ti nē.sos kàj he: krē.te: kàj he: si.ke.lí.a: e:si nē.soj nē.sós estín he:

Βρεττανίᾱ. ἡ δὲ Ἰταλία νῆσος οὐκ ἔστιν. ἡ μὲν Σικελίᾱ νῆσος μεγάλη ἐστίν, ἡ δὲ Δῆλός ἐστι νῆσος

bretta.ní.a: he: dē i ta.li.a nē.sos u:k éstin he: mèn si.ke.lí.a: nē.sos me.gá.le: estín he: dē dē.lós esti nē.sos

μικρά. ἡ δὲ Βρεττανίᾱ οὐ νῆσος μικρά, ἀλλὰ νῆσος μεγάλη ἐστίν. ἡ Σικελίᾱ καὶ ἡ Κρήτη οὐ νῆσοι

mi.krá he: dē bretta.ní.a: u: nē.sos mi.krá allà nē.sos me.gá.le: estín he: si.ke.lí.a: kàj he: krē.te: u: nē.soj

μικραὶ, ἀλλὰ νῆσοι μεγάλαι εἰσίν.

mi.krāj allà nē.soj me.gálaj e:sín

ἡ Σπάρτη πόλις ἐστίν. ἡ Σπάρτη ἐστὶν ἐν τῇ Ἑλλάδι. ἡ Σπάρτη ἐστὶ πόλις Ἑλληνική. καὶ αἱ Ἀθῆναι

he: spár.te: pó.lis estín he: spár.te: estín en tēj hellá.di he: spár.te: es.ti pó.lis hellē.ní.kē: kàj haj a.thē.nāj

εἰσὶ πόλις Ἑλληνική. καὶ ἡ Σπάρτη καὶ αἱ Ἀθῆναι πόλεις Ἑλληνικαὶ εἰσιν. ἡ δὲ Ῥώμη ἐστὶ πόλις ἐν τῇ

e:si pó.lis hellē.ní.kē: kàj he: spár.te: kàj haj a.thē.nāj pó.le:s hellē.ní.kāj e:sín he: dē rō.me: esti pó.lis en tēj

Ἰταλία. ἡ δὲ Ἀντιόχεια πόλις ἐν τῇ Συρίᾳ ἐστίν. Ἡ Ἀντιόχεια, αἱ Ἀθῆναι, ἡ Ῥώμη εἰσὶ πόλεις μεγάλαι.
i ta.li.a.j he: de an.ti.o.k'he:.a po.lis en te.j sy.ri.a.j es.tin he: an.ti.o.k'he:.a haj a.th'e:.naj he: ro.me: e:si po.le:s me.ga.laj

ποῦ εἰσιν αἱ Ἀθῆναι; αἱ Ἀθῆναι εἰσιν ἐν τῇ Ἑλλάδι. ποῦ ἡ Ῥώμη ἐστίν; ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐστίν ἡ Ῥώμη. πόλις
po: e:sin haj a.th'e:.naj haj a.th'e:.naj e:sin en te.j hel.la.di po: he: ro.me: en te.j i.ta.li.a.j es.tin he: ro.me: po.lis
Ῥωμαϊκὴ ἐστίν ἡ Ῥώμη. ποῦ ἐστίν ἡ Κωνσταντινούπολις; ἡ Κωνσταντινούπολις ἐστίν ἐν τῇ Ἑλλάδι.
ro.ma.i.k'e: es.tin he: ro.me: po: es.tin he: ko.ns.tan.ti.nu:.po.lis he: ko.ns.tan.ti.nu:.po.lis es.tin en te.j hel.la.di
ἄρα ἡ Κωνσταντινούπολις πόλις Ἑλληνικὴ ἢ Ῥωμαϊκὴ; ἔστι πόλις καὶ Ἑλληνικὴ καὶ Ῥωμαϊκὴ.
a:ra he: ko.ns.tan.ti.nu:.po.lis po.lis hel.le:.ni.k'e: e: ro.ma.i.k'e: es.ti po.lis kaj hel.le:.ni.k'e: kaj ro.ma.i.k'e:

Ῥάβεννα οὐκ ἔστι πόλις Ἑλληνικὴ, ἀλλὰ πόλις Ῥωμαϊκὴ. ἡ Ῥώμη καὶ ἡ Ῥάβεννα πόλεις Ῥωμαϊκαί
ra.ben.na u:k es.ti po.lis hel.le:.ni.k'e: alla po.lis ro.ma.i.k'e: he: ro.me: kaj he: ra.ben.na po.le:s ro.ma.i.kaj
εἰσιν. πόλεις δὲ Ἑλληνικαί εἰσιν αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Σπάρτη. ἡ δὲ Σικελία οὐκ ἔστιν νῆσος Ἑλληνικὴ, ἀλλὰ
e:sin po.le:s de hel.le:.ni.kaj e:sin haj a.th'e:.naj kaj he: spa.rte: he: de si.ke.li.a: u:k es.tin ne:sos hel.le:.ni.k'e: alla
νῆσος Ῥωμαϊκὴ. ἡ δὲ Κρήτη, ἡ Ῥόδος, ἡ Νάξος, ἡ Σάμος, ἡ Χίος, ἡ Λέσβος, ἡ Ἀἴμνος, καὶ ἡ Εὐβοία
ne:sos ro.ma.i.k'e: he: de kre.te: he: ro.dos he: nak.sos he: sa.mos he: ki.os he: lez.bos he: le.mnos kaj he: eu.boi.a
εἰσι νῆσοι Ἑλληνικαί.
e:si ne:soj hel.le:.ni.kaj

ἐν τῇ Ἑλλάδι πολλοὶ νῆσοι εἰσιν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι εἰσὶ πολλοὶ πόλεις. ἐν τῇ Γαλίᾳ καὶ ἐν
en te.j hel.la.di pol.laj ne:soj e:sin en te.j i.ta.li.a.j kaj en te.j hel.la.di e:si pol.laj po.le:s en te.j gal.li.a.j kaj en
τῇ Γερμανίᾳ πολλοὶ εἰσι ποταμοί. ἄρα πολλοὶ ποταμοὶ καὶ πολλοὶ πόλεις ἐν τῇ Ἀραβίᾳ; ἐν τῇ Ἀραβίᾳ οὐ
te.j ger.ma.ni.a.j e:si po.ta.mo.j a:ra pol.laj po.ta.mo.j kaj pol.laj po.le:s en te.j a.ra.bi.a.j en te.j a.ra.bi.a.j u:
πολλοί, ἀλλ' ὀλίγοι ποταμοὶ εἰσι καὶ ὀλίγοι πόλεις.
pol.laj all o.li.goj po.ta.mo.j e:si kaj o.li.gaj po.le:s

ἄρα μὴ ἡ Κρήτη πόλις ἐστίν; οὐχί, ἡ Κρήτη πόλις οὐκ ἔστιν. τί ἐστίν ἡ Κρήτη; ἡ Κρήτη νῆσός ἐστιν.
a:ra me: he: kre.te: po.lis u:k'i he: kre.te: po.lis u:k es.tin ti es.tin he: kre.te: he: kre.te: es.tin
ἄρα μὴ ἡ Σπάρτη νῆσός ἐστιν; οὐ νῆσός ἐστιν ἡ Σπάρτη. τί ἡ Σπάρτη ἐστίν; ἀλλὰ πόλις ἐστίν ἡ Σπάρτη.
a:ra me: he: spa.rte: ne:sos es.tin u: ne:sos es.tin he: spa.rte: ti he: spa.rte: es.tin alla po.lis es.tin he: spa.rte:
ὁ δὲ Ὀρόντης, τί ἐστίν; ὁ Ὀρόντης ἐστὶ ποταμὸς μέγας. ἄρα μὴ τὸ πέλαγος τὸ Ἀτλαντικὸν μῖκρόν ἐστιν;
ho de o.ron.te:s ti es.tin ho o.ron.te:s es.ti po.ta.mos me.gas a:ra me: to pe.la.gos to at.lan.ti.kon mi.kron es.tin
οὐ μῖκρόν ἐστιν, ἀλλὰ μέγα ἐστὶ τὸ πέλαγος.
u: mi.kron es.tin alla me.ga es.ti to pe.la.gos

ποῦ ἐστὶ ἡ ἀρχὴ ἡ Ῥωμαϊκὴ; ἡ Ῥωμαϊκὴ ἀρχὴ ἐστὶ ἐν τῇ Εὐρώπῃ, καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, καὶ ἐν τῇ Ἀφρικῇ.
po: es.ti he: ark'e: he: ro.ma.i.k'e: he: ro.ma.i.k'e: ark'e: es.ti en te.j eu.ro.pe.j kaj en te.j as.i.a.j kaj en te.j a.p'ri.k'e.j
ἡ Ἰσπανία καὶ ἡ Συρία καὶ ἡ Αἴγυπτος ἐπαρχίαι Ῥωμαϊκαί εἰσιν. ἡ δὲ Γερμανία οὐκ ἔστι ἐπαρχία
he: his.pa.ni.a: kaj he: sy.ri.a: kaj he: ai.gyp.tos e.park'i.a.j ro.ma.i.kaj e:sin he: de ger.ma.ni.a: u:k es.ti e.park'i.a:
Ῥωμαϊκὴ. ἡ Γερμανία ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ Ῥωμαϊκῇ οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ἡ Γαλλία καὶ ἡ Βρεττανία εἰσιν ἐπαρχίαι
ro.ma.i.k'e: he: ger.ma.ni.a: en te.j ark'e.j te.j ro.ma.i.k'e.j u:k es.tin alla he: gal.li.a: kaj he: bret.ta.ni.a: e:sin e.park'i.a.j
Ῥωμαϊκαί. ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ ἀρχῇ πολλοὶ εἰσιν ἐπαρχίαι. μεγάλη ἐστίν ἡ ἀρχὴ ἡ Ῥωμαϊκὴ!
ro.ma.i.kaj en te.j ro.ma.i.k'e.j ark'e.j pol.laj e:sin e.park'i.a.j me.ga.le: es.tin he: ark'e: he: ro.ma.i.k'e:

1.2 αἱ λέξεις καὶ οἱ ἀριθμοί

τὸ εἶς καὶ τὸ δύο ἀριθμοὶ εἰσιν. καὶ τὸ τρεῖς ἀριθμός ἐστίν. τὰ εἶς, δύο, τρεῖς ἀριθμοὶ Ἑλληνικοὶ εἰσιν. τὸ
to he:s kaj to dyo a.rit'moj e:sin kaj to tre:s a.rit'mos es.tin ta he:s dyo tre:s a.rit'moj hel.le:.ni.koj e:sin to
εἶς καὶ τὸ δύο εἰσι μῖκροι ἀριθμοί. χίλια μέγας ἀριθμός ἐστίν.
he:s kaj to dyo e:si mi.kroj a.rit'moj ki li.a me.gas a.rit'mos es.tin

τὸ Α καὶ τὸ Β γράμματα ἐστίν. καὶ τὸ Γ γράμμα ἐστίν. τὰ Α, Β, Γ ἐστὶ τρία γράμματα. τὸ Α ἐστὶ τὸ
to a kaj to b gram.ma.ta es.tin kaj to g gram.ma es.tin ta a b g es.ti tri.a gram.ma.ta to a es.ti to

γράμμα τὸ πρῶτον, τὸ Β τὸ δεύτερον γράμμα, τὸ Γ τὸ τρίτον γράμμα. τὸ Γ γράμμα Ἑλληνικόν ἐστιν. τὸ
grám.ma tò prṓ:ton tò b tò dēy.te.ron grám.ma tò g tò trí:ton grám.ma tò g grám.ma hel.le:ni.kón es.tin tò
C ἐστὶ γράμμα Ῥωμαϊκόν. τὸ C καὶ D γράμματα Ῥωμαϊκά ἐστιν. τὸ Γ καὶ Δ ἐστὶ γράμματα Ἑλληνικά.
es.ti grám.ma p̣:ma.i.kón tò kàj grám.ma.ta p̣:ma.i.ká es.tin tò g kàj d es.ti grám.ma.ta hel.le:ni.ká

τὸ ποταμὸς καὶ τὸ πόλις λέξεις Ἑλληνικαί εἰσιν. καὶ τὸ ποῦ λέξις Ἑλληνική ἐστιν. ἐν τῇ λέξει τὸ ποῦ
tò po.ta.mòs kàj tò pó.li:s lék.se:s hel.le:ni.kàj e:sin kàj tò pū: lék.sis hel.le:ni.kē: es.tin en tē: j lék.se: tò pū:
ἐστὶ τρία γράμματα.
es.ti trí.a grám.ma.ta

ἐν τῇ λέξει τῇ ποταμὸς ἑπτὰ γράμματα καὶ τρεῖς συλλαβαί εἰσιν. ἡ πρώτη συλλαβὴ πο-, ἡ δευτέρᾳ -τα-,
en tē: j lék.se: tē: j po.ta.mòs hep.tà grám.ma.ta kàj trē:s syl.la.bāj e:sin he: prṓ:te: syl.la.bē: po he: dey.tē.ra: ta
ἡ τρίτη -μος. ἐν τῇ λέξει τὸ οὐκ εἰσὶ τρία γράμματα καὶ μία συλλαβή.
he: trí:te: mos en tē: j lék.se: tò u:k e:si trí.a grám.ma.ta kàj mí.a syl.la.bē:

τί ἐστὶ τὸ τρεῖς; τὸ τρεῖς ἀριθμὸς Ἑλληνικός ἐστιν. τὸ Γ, τί ἐστιν; τὸ Γ γράμμα Ἑλληνικόν ἐστιν. ἄρα
tí es.ti tò trē:s tò trē:s a.rith.mòs hel.le:ni.kós es.tin tò g tí es.tin tò g grám.ma hel.le:ni.kón es.tin ā:ra
μὴ τὸ C γράμμα Ἑλληνικόν ἐστιν; οὐ γράμμα Ἑλληνικόν, ἀλλὰ γράμμα Ῥωμαϊκόν ἐστὶ τὸ C. ἄρᾳ ἐστὶν
mē: tò grám.ma hel.le:ni.kón es.tin u: grám.ma hel.le:ni.kón al.là grám.ma p̣:ma.i.kón es.ti tò ā:ra es.tin
τὸ Β τὸ γράμμα τὸ πρῶτον; Β οὐ τὸ πρῶτον γράμμα, ἀλλὰ τὸ δεύτερόν ἐστιν. τί ἐστὶ τὸ οὐ; τὸ οὐ ἐστὶ
tò b tò grám.ma tò prṓ:ton b u: tò prṓ:ton grám.ma al.là tò dēy.te.rón es.tin tí es.ti tò u: tò u: es.ti
λέξις Ἑλληνική. τὰ οὐ, ἀλλά, μέγας, ἀριθμὸς, λέξεις Ἑλληνικαί εἰσιν. καὶ τὸ λέξις ἐστὶ λέξις Ἑλληνική!
lék.sis hel.le:ni.kē: tà u: al.lá mé.gas a.rith.mós lék.se:s hel.le:ni.kàj e:sin kàj tò lék.sis es.ti lék.sis hel.le:ni.kē:

1 Κεφάλαιον τὸ δεύτερον

1.1 I

ὁ Γρηγόριος ἀνὴρ Ἑλληνικός ἐστιν. ἡ Εὐγενία γυνὴ Ἑλληνική ἐστιν. ὁ Ἀλέξιος παῖς Ἑλληνικός ἐστιν. καὶ ὁ Δημήτριος παῖς Ἑλληνικός ἐστιν. ἡ δὲ Εἰρήνη ἐστὶ κόρη Ἑλληνική. καὶ ἡ Σοφία ἐστὶ κόρη Ἑλληνική.

ὁ Ἀλέξιος καὶ ὁ Δημήτριος οὐκ ἄνδρες, ἀλλὰ παῖδες εἰσιν. ἄνδρες εἰσὶ Γρηγόριος καὶ Σωσίας καὶ Τροχίλος. γυναῖκες εἰσιν Εὐγενία καὶ Σύρα καὶ Κίλισσα. ἄρα ἡ Σοφία γυνή; οὐκ ἔστιν γυνή, ἀλλὰ κόρη ἡ Σοφία.

Γρηγόριος, Εὐγενία, Ἀλέξιος, Δημήτριος, Εἰρήνη, Σοφία, Σωσίας, Τροχίλος, Κίλισσα, ἐστὶν οἰκία Ἑλληνική.

ὁ μὲν Γρηγόριος πατὴρ ἐστιν, ἡ δὲ Εὐγενία μήτηρ ἐστίν. πατὴρ Ἀλεξίου καὶ Δημητρίου ἐστὶν ὁ Γρηγόριος. ὁ Γρηγόριος καὶ πατὴρ ἐστὶν τῆς Σοφίας καὶ τῆς Εἰρήνης. μήτηρ Ἀλεξίου καὶ Δημητρίου, Σοφίας καὶ Εἰρήνης ἐστὶν ἡ Εὐγενία. ὁ δὲ Ἀλέξιος υἱὸς ἐστὶν Γρηγορίου. καὶ υἱὸς Εὐγενίας ἐστὶν ὁ Ἀλέξιος. καὶ ὁ Δημήτριος ἐστὶν υἱὸς τοῦ Γρηγορίου καὶ τῆς Εὐγενίας.

τίς ἐστὶν Ἀλέξιος; ὁ Ἀλέξιος ἐστὶ παῖς Ἑλληνικός. τίς ἐστὶν ὁ πατὴρ τοῦ Ἀλεξίου; Γρηγόριος ὁ πατὴρ τοῦ Ἀλεξίου ἐστίν. τίς ἡ μήτηρ τοῦ Ἀλεξίου ἐστίν; ἡ μήτηρ τοῦ Ἀλεξίου ἐστὶν Εὐγενία. τίς Εἰρήνη ἐστίν; κόρη Ἑλληνική ἐστὶν ἡ Εἰρήνη. τίς ἐστὶν ἡ μήτηρ τῆς Εἰρήνης; Εὐγενία ἡ μήτηρ τῆς Εἰρήνης ἐστίν. καὶ ὁ Γρηγόριος πατὴρ τῆς Εἰρήνης ἐστίν. ἡ Εἰρήνη ἐστὶ θυγάτηρ τοῦ Γρηγορίου καὶ τῆς Εὐγενίας.

τίνες εἰσὶν οἱ υἱοὶ τοῦ Γρηγορίου; οἱ υἱοὶ τοῦ Γρηγορίου εἰσὶν Ἀλέξιος καὶ Δημήτριος. τίνες εἰσὶν αἱ θυγατέρες τῆς Εὐγενίας; αἱ θυγατέρες τῆς Εὐγενίας εἰσὶν Εἰρήνη καὶ Σοφία. Ἀλέξιος, Δημήτριος, Εἰρήνη, Σοφία εἰσὶ τέσσαρα παιδιά. παιδιά ἐστὶν υἱοὶ καὶ θυγατέρες, ἡ παῖδες καὶ κόραι. ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Γρηγορίου εἰσὶ τέσσαρα παιδιά, δύο υἱοὶ καὶ δύο θυγατέρες.

ἄρα Σωσίας υἱὸς τοῦ Γρηγορίου; ὁ Σωσίας οὐκ ἔστιν υἱὸς τοῦ Γρηγορίου, ἀλλὰ δοῦλος τοῦ Γρηγορίου ἐστίν. ὁ Γρηγόριος δεσπότης τοῦ Σωσίου ἐστίν. ὁ Γρηγόριος ἐστὶ δεσπότης τῶν δούλων. ὁ δὲ Σωσίας καὶ ὁ Τροχίλος εἰσὶ δοῦλοι δύο. ὁ δὲ Γρηγόριος ἐστὶ καὶ πατὴρ παιδίων καὶ δεσπότης δούλων.

ἄρα Κίλισσα θυγάτηρ τῆς Εὐγενίας; ἡ Κίλισσα οὐκ ἔστιν θυγάτηρ τῆς Εὐγενίας, ἀλλὰ δούλη τῆς Εὐγενίας

ἐστίν. ἡ δὲ Εὐγενίᾱ ἐστὶ δέσποινα τῆς δούλης, τῆς Κιλίσσης. καὶ ἡ Σύρᾱ ἐστὶ δούλη. καὶ ἡ Σύρᾱ καὶ ἡ
 es.tin he: de eu.ge.ni.a: es.ti des.poi.na tes du:.les tes kil.lis.ses kai he: sy.ra: es.ti du:.le: kai he: sy.ra: kai he:
 Κίλισσά εἰσι δύο δοῦλαι. ἡ δὲ Εὐγενίᾱ δέσποινα ἐστὶ τῶν δουλῶν.
 ki.lis.sa e:si dy.o du:.lai he: de eu.ge.ni.a: des.poi.na es.ti tōn du:.lōn

τίνος δοῦλος ἐστὶ Τροχίλος; ὁ Τροχίλος τοῦ Γρηγορίου ἐστὶν δοῦλος. τίνος δοῦλος ἐστὶ Σωσίᾱς; καὶ ὁ
 ti.nos du:.los es.ti tro.khilos ho tu: es.tin du:.los ti.nos du:.los es.ti so:.sia:s kai ho
 Σωσίας τοῦ Γρηγορίου ἐστὶ δοῦλος. τίνος δούλη ἐστὶ Σύρᾱ; ἡ Σύρᾱ ἐστὶ δούλη τῆς Εὐγενίᾱς. καὶ τίνος
 so:.sia:s tu: gre:.go.ri.u: es.ti du:.los ti.nos du:.le: es.ti sy.ra: he: sy.ra: es.ti du:.le: tes eu.ge.ni.a:s kai ti.nos
 δούλη ἐστὶ Κίλισσα; τῆς Εὐγενίᾱς ἐστὶ Κίλισσα ἡ δούλη.
 du:.le: es.ti ki.lis.sa tes eu.ge.ni.a:s es.ti ki.lis.sa he: du:.le:

πόσα ἔστιν παιδίᾱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἔστι ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Εὐγενίᾱς καὶ τοῦ Γρηγορίου τέσσαρα παιδιά. πόσοι
 po.sa es.tin pai.di.a en tei oi.ki.a: es.ti en tei oi.ki.a: tes eu.ge.ni.a:s kai tu: gre:.go.ri.u: tes.sa.ra pai.di.a po.soi
 υἱοὶ καὶ πόσαι θυγατέρες; δύο υἱοὶ καὶ δύο θυγατέρες εἰσὶν ἐν τῇ οἰκίᾳ. πόσοι δοῦλοι ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰσὶν;
 hy:.oi kai po.sai thy.ga.te.res dy.o hy:.oi kai dy.o thy.ga.te.res e:sin en tei oi.ki.a: po.soi du:.loi en tei oi.ki.a: e:sin
 ἑκατόν; οὐχ ἑκατόν, ἀλλὰ πεντήκοντα. ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Γρηγορίου εἰσὶ πολλοὶ μὲν δοῦλοι, ὀλίγα δὲ παιδιά.
 he.ka.ton u:k* he.ka.ton alla pen.te:.kon.ta en tei oi.ki.a: tu: gre:.go.ri.u: e:si polloi men du:.loi oli.ga de pai.di.a
 ὁ δὲ Γρηγόριός ἐστι κύριος πολλῶν δούλων.
 ho de gre:.go.ri.os es.ti ky ri.os pol.lōn du:.lōn

1.2 II

τὸ δύο καὶ τὸ τρεῖς, καὶ τὸ τέσσαρα, ἀριθμοὶ εἰσιν. καὶ τὸ ἑκατόν καὶ τὸ πεντήκοντά εἰσιν ἀριθμοί. ὁ
 to dy.o kai to tres kai to tes.sa.ra a.rit*.moi e:sin kai to he.ka.ton kai to pen.te:.kon.ta e:sin a.rit*.moi ho
 ἀριθμὸς τῶν δούλων ἔστιν πεντήκοντα. ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν παιδίων ἐστὶ τέσσαρα. ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν
 a.rit*.mos tōn du:.lōn es.tin pen.te:.kon.ta ho de a.rit*.mos tōn pai.diōn es.ti tes.sa.ra ho men a.rit*.mos tōn
 δούλων μέγας ἐστίν, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν παιδίων μικρός. μέγας μὲν ἀριθμὸς δούλων, μικρὸς δὲ ἀριθμὸς
 du:.lōn me.gas es.tin ho de a.rit*.mos tōn pai.diōn mi.kros me.gas men a.rit*.mos du:.lōn mi.kros de a.rit*.mos
 παιδίων ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Γρηγορίου ἐστίν.
 pai.diōn en tei oi.ki.a: tu: gre:.go.ri.u: es.tin

ὁ Γρηγόριός ἐστιν ἀνὴρ Ἑλληνικός. ὁ δὲ Τροχίλος ἐστὶν ἀνὴρ Ῥωμαϊκός, ἀλλὰ δοῦλος. ὁ δὲ Σωσίᾱς ἐστὶν
 ho gre:.go.ri.os es.tin a.ne:r hel.le:.ni.kos ho de tro.khilos es.tin a.ne:r ro:.mai.kos alla du:.los ho de so:.sia:s es.tin
 ἀνὴρ Συριακός, ἀνὴρ τῆς Συρίᾱς. ὁ Γρηγόριος οἰκεῖ ἐν τῇ Συρίᾳ. ἡ οἰκίᾱ τοῦ Γρηγορίου ἐστὶν ἐν τῇ
 a.ne:r sy.ri.a.kos a.ne:r tes sy.ri.a:s ho gre:.go.ri.os oi.ke: en tei sy.ri.a: he: oi.ki.a: tu: gre:.go.ri.u: es.tin en tei
 Συρίᾳ, ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ. ἡ Ἀντιόχειᾱ ἐστὶν πόλις ἐν τῇ Συρίᾳ.
 sy.ri.a: en tei an.ti.o.kē:.a: he: an.ti.o.kē:.a es.tin polis en tei sy.ri.a:

ἄρα μὴ ἡ Εὐγενίᾱ Συριακή; οὐ Συριακή, ἀλλὰ Ἑλληνική ἐστίν. ἄρα μὴ ἡ Κίλισσα Ῥωμαϊκή; οὐ Ῥωμαϊκή,
 a:.ra me: he: eu.ge.ni.a: sy.ri.a.ke: u: alla hel.le:.ni.ke: es.tin a:.ra me: he: kil.lis.sa ro:.mai.ke: u:
 ἀλλὰ Συριακή ἐστίν ἡ Κίλισσα. καὶ Σύρᾱ ἐστὶ Συριακή. καὶ Κίλισσα καὶ Σύρᾱ εἰσὶ Συριακαί.
 alla sy.ri.a.ke: es.tin he: ki.lis.sa kai sy.ra: es.ti sy.ri.a.ke: kai kil.lis.sa kai sy.ra: e:si sy.ri.a.kai

1.3 III

τίς ἐστιν Μάρκος; ὁ Μάρκος ἐστὶν δεσπότης Ῥωμαϊκός. ὁ Μάρκος οἰκεῖ ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ. καὶ ὁ Μάρκος
 tis es.tin markos ho markos es.tin des.potes ro:.mai.kos ho markos oi.ke: en tei an.ti.o.kē:.a: kai ho markos
 καὶ ὁ Γρηγόριός εἰσι δεσπόται δύο. ὁ δὲ Σωσίᾱς ἐστὶ δοῦλος τοῦ Γρηγορίου.
 kai ho gre:.go.ri.os e:si des.potai dy.o ho de so:.sia:s es.ti du:.los tu: gre:.go.ri.u:

Μαρ· τίνος δοῦλος ἐστὶν Σωσίᾱς; Γρη· ὁ Σωσίᾱς ἐστὶν δοῦλος ἐμοῦ. Μαρ· ἄρα ὁ Τροχίλος δοῦλός σου;
 mar ti.nos du:.los es.tin so:.sia:s gre: ho so:.sia:s es.tin du:.los e.mu: mar a:.ra ho tro.khilos du:.los su:

Γρη· ναί, καὶ ὁ Τροχίλος ἐστὶν δοῦλός μου. οἱ δοῦλοί μου εἰσιν Σωσίας καὶ Τροχίλος καὶ πολλοὶ ἄλλοι.
 gre: kàj ho tro.kʰilos es.tin dú:.lós mu: hoj dú:.lōj mû: e:.sin sɔ:.sí.as kàj tro.kʰilos kàj pol.lōj ál.loj
 Μαρ· ἄρα ἡ Σύρα δούλη σου; Γρη· ναί, ἡ Σύρα δούλη μου ἐστίν, καὶ ἡ Κίλισσά ἐστίν δούλη ἐμοῦ. αἱ
 mar ā:.ra he: sý.ra: dú:.le: su: gre: he: sý.ra: dú:.le: mû: es.tin kàj he: kí.lis.sá es.tin dú:.le: e.mû: haj
 δοῦλαί μου εἰσιν Σύρα καὶ Κίλισσα καὶ πολλαὶ ἄλλαι. ἡ οἰκίᾱ μου ἐστὶ μεγάλη. Μαρ· πόσοι δοῦλοί εἰσιν
 dú:.lāj mû: e:.sin sý.ra: kàj kí.lis.sa kàj pol.lāj ál.laj he: oj.kí.a: mû: es.ti me.gá.le: mar pó.soj dú:.lōj e:.sin
 ἐν τῇ οἰκίᾱ σου; Γρη· πενήκοντα δοῦλοί εἰσιν ἐν τῇ οἰκίᾱ μου. Μαρ· τί; Γρη· ὁ ἀριθμὸς τῶν δούλων μου
 en tē:j oj.kí.a:j su: gre: pen.tē:.kon.ta dú:.lōj e:.sin en tē:j oj.kí.a:j mu: mar tí gre: ho a.ritʰ.mòs t̃:n dú:.lɔ:n mû:
 ἐστὶν πενήκοντα. Μαρ· μόνον πενήκοντα; ὁ ἀριθμὸς τῶν δούλων σου ἐστὶν μικρός. ἐν τῇ οἰκίᾱ μου
 es.tin pen.tē:.kon.ta mar mó.non pen.tē:.kon.ta ho a.ritʰ.mòs t̃:n dú:.lɔ:n sú: es.tin mí:.krós en tē:j oj.kí.a:j mu:
 ἑκατὸν δοῦλοί εἰσιν.
 he.ka.tòn dú:.lōj e:.sin

1 Κεφάλαιον τὸ τρίτον

1.1 ἡ πρωτὴ σκηνή

πρόσωπα· Γρηγόριος, Εὐγενία, Ἀλέξιος, Δημήτριος, Εἰρήνη, Σοφία.

Σοφία ἄδει. ἡ Σοφία χαίρει. Δημήτριος «στ!». ὁ Δημήτριος οὐ χαίρει. ἡ δὲ Σοφία ἔτι ἄδει. ὁ δὲ
Δημήτριος «στ!». ὁ Δημήτριος οὐ χαίρει, ἀλλὰ ὀργίζεται. ἡ δὲ Σοφία ἔτι ἄδει. ὁ δὲ Δημήτριος τὴν
Σωφίαν παίει. ἡ δὲ Σοφία νῦν οὐκ ἄδει, ἀλλὰ δακρύει. ὁ δὲ Δημήτριος γελᾷ, «ἂ ἂ». ὁ μὲν Ἀλέξιος
Δημήτριον ὀρᾷ, ὁ δὲ Δημήτριος τὸν Ἀλέξιον οὐχ ὀρᾷ. ὁ Ἀλέξιος λέγει «τί; ὁ Δημήτριος κόρην παίει,
καὶ γελᾷ;» ὁ Ἀλέξιος ὀργίζεται, καὶ τὸν Δημήτριον παίει. ὁ δὲ Δημήτριος νῦν οὐ γελᾷ, ἀλλὰ δακρύει. ὁ
Δημήτριος τὸν Ἀλέξιον παίει. ἡ δὲ Σοφία λέγει «ποῦ ἐστὶν ἡ μήτηρ;» ἡ Σοφία τὴν Εὐγενίαν οὐχ ὀρᾷ.
ἡ Σοφία καλεῖ τὴν Εὐγενίαν «μῆτερ, μῆ-τερ, ὁ Δημήτριός με παίει.» ἡ μὲν Εὐγενία οὐκ ἔρχεται, ὁ δὲ
Γρηγόριος ἔρχεται.

1.2 ἡ δευτέρᾳ σκηνή

Γρηγόριος ἐρωτᾷ «τίς με καλεῖ;» ὁ δὲ Ἀλέξιος ἀποκρίνεται «οὐδεὶς σε καλεῖ, τὴν δὲ μητέρα καλεῖ ἡ
Σοφία.» ὁ δὲ Γρηγόριος ἐρωτᾷ τὸν Ἀλέξιον «τὴν μὲν μητέρα καλεῖ, ἐγὼ δὲ πάρειμι. διὰ τί ἡ Σοφία
δακρύει;» ὁ δὲ ἀποκρίνεται «ἡ Σοφία δακρύει ὅτι ὁ Δημήτριος αὐτὴν παίει.» ὁ δὲ Γρηγόριος λέγει «διὰ
τί παῖς κόρην μίκραν παίει; φεῦ φεῦ. διὰ τί ὁ Δημήτριος αὐτὴν παίει;» ὁ δὲ ἀποκρίνεται «ὅτι ἄδει ἡ
Σοφία;» ὁ δὲ Γρηγόριος λέγει «ὦ θύγατέρ μου. ὁ Δημήτριος οὐκ ἔστιν παῖς ἀγαθός, ἀλλὰ πονηρός.» ὁ δὲ
Ἀλέξιος λέγει «ἡ Σοφία ἐστὶ κόρη ἀγαθή.» ὁ δὲ ἀποκρίνεται «ναί, ὀρθῶς, ἀλλὰ ποῦ ἐστὶν ἡ μήτηρ; διὰ
τί οὐκ ἔρχεται;» ὁ γὰρ πατὴρ τὴν μητέρα οὐχ ὀρᾷ. ὁ οὖν Δημήτριος ἀποκρίνεται «ἡ μήτηρ καθεύδει.»
ὁ δὲ Ἀλέξιος λέγει «στ. οὐ σέ, ἀλλὰ ἐμὲ ἐρωτᾷ ὁ πατὴρ.» ὁ δὲ Γρηγόριος «παῖδες, σιγᾶτε. ποῦ ἐστὶν ἡ
μήτηρ;» ὁ δὲ Ἀλέξιος ἀποκρίνεται «ἡ μὲν μήτηρ ἐνθάδε οὐκ ἔστιν, ὁ δὲ Δημήτριός ἐστιν.» καλεῖ οὖν ὁ
Ἀλέξιος τὴν Εὐγενίαν «μῆ-τερ, μῆ-τερ.» ἡ δὲ Εὐγενία οὐκ ἀκούει οὐδὲ ἔρχεται. διὰ τί οὐκ ἔρχεται; ὅτι
τοῦ Ἀλεξίου οὐκ ἀκούει. διὰ τί οὐκ αὐτοῦ ἀκούει; ὅτι ἡ Εὐγενία καθεύδει. ὁ οὖν Δημήτριος γελᾷ, «ἂ ἂ.

οὐδὲ ἡ μήτηρ σοῦ ἀκούει.» ὁ δὲ Γρηγόριος ὀργίζεται. λέγει «σῖγᾶ». καὶ ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν τύπτει. τύπ
u:.dè he: mè:te:r sù: a.kù:e: ho dè gre:gó.rí.os orgí.ze.ta.j lé.ge: si ga: kà.j ho pa.tè:r tòn hy:òn týp.te: týp
τύπ τύπ. διὰ τί τύπτει τὸν υἱόν; ὅτι οὐκ ἀγαθὸς ὁ πατήρ. νῦν δὲ ὁ Δημήτριος δακρύνει. ἄρα ἡ Εὐγενία
týp týp di.à tí týp.te: tòn hy:òn hó.ti u:k a.ga.tʰòs ho pa.tè:r ný:n dè ho de:mè:tri.os da.kry e: à:ra he: ey.ge.ní.a:
τοῦ Δημητρίου ἀκούει; οὐδὲ αὐτοῦ ἀκούει, οὐδὲ τοῦ Ἀλεξίου, ἀλλὰ ἔτι καθεύδει. ἡ δὲ Εἰρήνη καὶ ἀκούει
tù: de:me:tri.u: a.kù:e: u:.dè ay.tù: a.kù:e: u:.dè tù: a.lek.si.u: al.là é.ti ka.tʰèy.de: he: dè e:rè:ne: kà.j a.kù:e:
καὶ ἔρχεται.
kà.j érkʰe.ta.j

1.3 ἡ τρίτη σκηνή

ὁ οὖν Ἀλέξιος λέγει «ἡ μὲν μήτηρ οὐκ ἔρχεται, ἡ δὲ Εἰρήνη ἔρχεται.» ὁ δὲ Γρηγόριος αὐτοῦ οὐκ ἀκούει,
ho ù:n a.lék.si.os lé.ge: he: mèn mè:te:r u:k érkʰe.ta.j he: dè e:rè:ne: érkʰe.ta.j ho dè gre:gó.rí.os ay.tù: u:k a.kù:e:
ὁ γὰρ Δημήτριος πολὺ δακρύνει. ἡ δὲ Εἰρήνη τὸν Ἀλέξιον ὀρᾷ, καὶ αὐτὸν ἐρωτᾷ «διὰ τί ὁ Δημήτριος
ho gàr de:mè:tri.os polý da.kry e: he: dè e:rè:ne: tòn a.lék.si.on ho.rá.j kà.j ay.tòn e.rɔ:tá.j di.à tí ho de:mè:tri.os
δακρύνει;» ὁ δὲ Ἀλέξιος ἀποκρίνεται «ὁ Δημήτριος δακρύνει ὅτι ὁ πατὴρ τύπτει αὐτόν.» ἡ δὲ ἐρωτᾷ
da.kry e: ho dè a.lék.si.os a.po.kri ne.ta.j ho de:mè:tri.os da.kry e: hó.ti ho pa.tè:r týp.te: ay.tón he: dè e.rɔ:tá.j
«ἀλλὰ διὰ τί ὁ πατὴρ αὐτὸν τύπτει;» ὁ δὲ ἀποκρίνεται «τὸν Δημήτριον τύπτει ὅτι παῖς πονηρὸς ἐστίν. ὁ
al.là di.à tí ho pa.tè:r ay.tòn týp.te: ho dè a.po.kri ne.ta.j tòn de:mè:tri.on týp.te: hò.ti pájs po.ne:ròs es.tín ho
δὲ Δημήτριος κόρην μῖκρὰν παίει.» ἡ δὲ Σοφία λέγει «πάτερ, ἡ Εἰρήνη ἐνθάδε ἐστίν.» ὁ οὖν Γρηγόριος
dè de:mè:tri.os kó.re:n mi kra n páje: he: dè so.pʰí.a: lé.ge: pá.ter he: e:rè:ne: en.tʰá.de es.tín ho ù:n gre:gó.rí.os
αὐτὴν ὀρᾷ, καὶ λέγει «τί ἐστίν, ὦ θύγατερ;» ἡ δὲ ἀποκρίνεται «ὦ πάτερ, διὰ τί ὁ Δημήτριος δακρύνει;» ὁ
ay.tèn ho.rá.j kà.j lé.ge: tí es.tín ʔ: tʰý.ga.ter he: dè a.po.kri ne.ta.j ʔ: pá.ter di.à tí ho de:mè:tri.os da.kry e: ho
δὲ «ὅτι υἱὸς πονηρὸς ἐστίν. παῖς δὲ μῖκρὰν κόρην παίει οὐκ ἔστιν ἀγαθός. ὁ ἀγαθὸς παῖς οὐ παίει κόρην.»
dè hó.ti hy:òs po.ne:ròs es.tín pájs hòs mi kra n kó.re:n páje: u:k és.tín a.ga.tʰòs ho a.ga.tʰòs pájs u: páje: kó.re:n
ὁ οὖν Γρηγόριος πάλιν αὐτὸν τύπτει· τύπ τύπ τύπ. ὁ μὲν οὖν Δημήτριος πολὺ δακρύνει. ὁ δὲ Ἀλέξιος
ho ù:n gre:gó.rí.os pá.lin ay.tòn týp.te: týp týp týp ho mèn ù:n de:mè:tri.os polý da.kry e: ho dè a.lék.si.os
χαίρει, ἀλλὰ οὐ γελᾷ. ἡ δὲ Σοφία οὐ χαίρει οὐδὲ γελᾷ. διὰ τί; ὅτι κόρη ἀγαθὴ ἐστίν ἡ Σοφία. ἡ δὲ
kʰá:re: al.là u: ge.lá.j he: dè so.pʰí.a: u: kʰá:re: u:.dè ge.lá.j di.à tí hó.ti kó.re: a.ga.tʰè: es.tín he: so.pʰí.a: he: dè
Εἰρήνη δακρύνει. διὰ τί καὶ ἡ Εἰρήνη δακρύνει; δακρύνει ὅτι ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν τύπτει. πονηρὸς ὁ παῖς δὲ
e:rè:ne: da.kry e: di.à tí kà.j he: e:rè:ne: da.kry e: da.kry e: hó.ti ho pa.tè:r tòn hy:òn týp.te: po.ne:ròs ho pájs hòs
κόρην παίει, καὶ δὴ καὶ πονηρὸς ὁ ἀνὴρ δὲ μῖκρον παῖδα τύπτει.
kó.re:n páje: kà.j dè: kà.j po.ne:ròs ho a.nè:r hòs mi:kròn páj.da týp.te:

παῖς γελᾷ. κόρη δακρύνει. τίς ἐστίν ὁ παῖς δὲ γελᾷ; ὁ παῖς δὲ γελᾷ Δημήτριός ἐστιν. τίς ἐστίν ἡ κόρη
pájs ge.lá.j kó.re: da.kry e: tis es.tín ho pájs hòs ge.lá.j ho pájs hòs ge.lá.j de:mè:tri.ós es.tín tis es.tín he: kó.re:
ἡ δακρύνει; ἡ κόρη ἡ δακρύνει ἐστίν Σοφία. ὁ Δημήτριος, δὲ κόρην παίει, ἐστὶ παῖς πονηρὸς. ἡ κόρη, ἣν
hè: da.kry e: he: kó.re: hè: da.kry e: es.ti n so.pʰí.a: ho de:mè:tri.os hòs kó.re:n páje: es.ti pájs po.ne:ròs he: kó.re: hèn
Δημήτριος παίει, Σοφία ἐστίν. ὁ Γρηγόριος, δὲ υἱὸν τύπτει, πονηρὸς πατήρ ἐστιν. ὁ υἱός, δὲ ὁ Γρηγόριος
de:mè:tri.os páje: so.pʰí.a: es.tín ho gre:gó.rí.os hòs hy:òn týp.te: po.ne:ròs pa.tè:r es.tín ho hy:ós hòn ho gre:gó.rí.os
τύπτει, Δημήτριός ἐστιν. τίνα καλεῖ ἡ Σοφία; τὴν Εὐγενίαν καλεῖ. ἡ Εὐγενία, ἣν Σοφία καλεῖ, ἐστὶ
týp.te: de:mè:tri.ós es.tín tí.na ka.lè: he: so.pʰí.a: tèn ey.ge.ní.a:n ka.lè: he: ey.ge.ní.a: hèn so.pʰí.a: ka.lè: es.ti
μήτηρ παιδίων. ἀλλὰ ὁ Γρηγόριος τὸν Δημήτριον τύπτει. ὁ παῖς, δὲ Γρηγόριος τύπτει, Δημήτριός ἐστιν.
mè:te:r páj.dí.o:n al.là ho gre:gó.rí.os tòn de:mè:tri.on týp.te: ho pájs hòn gre:gó.rí.os týp.te: de:mè:tri.ós es.tín
τίνα καλεῖ ὁ Ἀλέξιος; καὶ ὁ Ἀλέξιος τὴν Εὐγενίαν καλεῖ. ἡ δὲ Εὐγενία οὐκ ἀκούει. τίνος ἀκούει ἡ
tí.na ka.lè: ho a.lék.si.os kà.j ho a.lék.si.os tèn ey.ge.ní.a:n ka.lè: he: dè ey.ge.ní.a: u:k a.kù:e: tí.nos a.kù:e: he:
Εὐγενία; οὐδενὸς καὶ οὐδέν.
ey.ge.ní.a: u:.de.nòs kà.j u:.dén

1 Κεφάλαιον τὸ τέταρτον

ke.pá.laɪ.on tò té.tárton

1.1 ἡ πρώτη σκηνή

hɛː prɔ̃ː.teː skɛː.nɛː

πρόσωπα· Γρηγόριος, Εὐγενία, Σωσία.

pró.sɔː.pa gre.gó.ri.os eʏ.ge.ní.aː sɔː.sí.aːs

ὁ Γρηγόριος ἐστὶν ἐν τῇ οἰκίᾳ. καὶ ἡ Εὐγενία ἐστὶν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Γρηγόριος λέγει, «ἄρα ἔστιν οἶνος;» ἡ
ho est.in en tɛ̃ːɪ oɪ.kí.aːɪ kàɪ hɛː eʏ.ge.ní.aː est.in en tɛ̃ːɪ oɪ.kí.aːɪ gre.gó.ri.os lé.geː áː.ra ést.in òɪ.nos hɛː
δὲ Εὐγενία λέγει, «οἶνος; ἄρα ἔστιν οἶνος; ἔστιν οἶνος, ἐν τῷ οἰνῶνι. ὁ οἶνος ἐστὶν ἐν τῷ οἰνῶνι.» ὁ δὲ
dè eʏ.ge.ní.aː lé.geː òɪ.nos áː.ra ést.in òɪ.nos en tɔ̃ːɪ oɪ.nɔ̃ː.ni ho òɪ.nós est.in en tɔ̃ːɪ oɪ.nɔ̃ː.ni ho dè
Γρηγόριος ἔρχεται εἰς τὸν οἰνῶνα. ἄρα ἔστιν οἶνος ἐν τῷ οἰνῶνι; ναί, οἶνος ἔστιν. πολὺς ὁ οἶνος ἐστὶν.
gre.gó.ri.os érkʰe.taɪ eːs tòn oɪ.nɔ̃ː.na áː.ra ést.in òɪ.nos en tɔ̃ːɪ oɪ.nɔ̃ː.ni òɪ.nos ést.in po.lys ho òɪ.nós est.in
ὁ οἶνος ἐν τῷ οἰνῶνι πολὺς ἐστὶν. ὁ Γρηγόριος ὀρᾷ ἀμφορέας. πολλοὶ ἢ ὀλίγοι ἀμφορῆς εἰσιν; πολλοὶ
ho òɪ.nos en tɔ̃ːɪ oɪ.nɔ̃ː.ni po.lys est.in ho gre.gó.ri.os ho.ráːɪ am.pʰo.ré.aːs pol.lɔɪ éː o.lí.goɪ am.pʰo.réːs eːsin pol.lɔɪ
εἰσιν. τί ἔνεστιν ἐν τοῖς ἀμφορεῦσιν; οἶνος ἔνεστιν. πολλοὶ ἢ ὀλίγοι ἀμφορῆς εἰσιν; πολλοὶ εἰσιν. ἐν τοῖς
eːsin tí é.nes.tin en tɔ̃ːɪs am.pʰo.réʏ.sin òɪ.nos é.nes.tin pol.lɔɪ éː o.lí.goɪ am.pʰo.réːs eːsin pol.lɔɪ eːsin en tɔ̃ːɪs
ἀμφορεῦσιν ἐστὶν οἶνος. πόσοι ἀμφορῆς εἰσιν; ὁ Γρηγόριος ἀριθμεῖ τοὺς ἀμφορέας αὐτοῦ· εἴς, δύο, τρεῖς,
am.pʰo.réʏ.sin est.in òɪ.nos pó.sɔɪ am.pʰo.réːs eːsin ho gre.gó.ri.os a.ritʰ.méː túːs am.pʰo.ré.aːs aʏ.túː hɛːs dý.o tréːs
τέσσαρες, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἑννέα, δέκα, ἑνδεκα. μόνον ἑνδεκα. ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀμφορέων οὐκ
tés.sa.res pé.n.te héks hep.tá ok.tɔ̃ː en.né.a dé.ka hén.de.ka mó.non hén.de.ka ho a.ritʰ.mós tɔ̃ː.n am.pʰo.réːːn uːk
ἐστὶν δώδεκα, ἀλλὰ ἑνδεκα. ἑνδεκα πάρεσιν, εἴς ἄπεστιν. ποῦ ἐστὶν; ποῦ ἐστὶν ὁ ἀμφορεὺς ὁ ἄλλος; ὁ
ést.in dɔ̃ː.de.ka al.là hén.de.ka hén.de.ka pá.reː.sin hɛːs á.pes.tin púː est.in púː est.in ho am.pʰo.réʏs ho állos ho
Γρηγόριος ὀργίζεται. καὶ καλεῖ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ «Εὐγενία, ἐλθέ!» ἡ δὲ Εὐγενία ἔρχεται εἰς τὸν οἰνῶνα.
gre.gó.ri.os orgiː.zaɪ kàɪ ka.léː tɛːn gy.náːka aʏ.túː eʏ.ge.ní.aː el.ʰé hɛː dè eʏ.ge.ní.aː érkʰe.taɪ eːs tòn oɪ.nɔ̃ː.na
νῦν ἡ Εὐγενία πάρεστιν. ὁ δὲ λέγει, «πόσοι ἀμφορῆς τοῦ οἴνου εἰσίν;» ἡ δὲ λέγει «ἄρα οὐ δώδεκα;» καὶ
nýːn hɛː eʏ.ge.ní.aː pá.res.tin ho dè lé.geː pó.sɔɪ am.pʰo.réːs túː òɪ.nuː eːsín hɛː dè lé.geː áː.ra uː dɔ̃ː.de.ka kàɪ
ἀριθμεῖ αὐτούς. εἴς, δύο, τρεῖς ... ἑννέα, δέκα, ἑνδεκα. ἡ Εὐγενία ἀριθμεῖ ἑνδεκα ἀμφορέας τοῦ οἴνου.
a.ritʰ.méː aʏ.túːs hɛːs dý.o tréːs en.né.a dé.ka hén.de.ka hɛː eʏ.ge.ní.aː a.ritʰ.méː hén.de.ka am.pʰo.ré.aːs túː òɪ.nuː
λέγει οὖν ἡ Εὐγενία, «μόνον ἑνδεκα ἀμφορῆς εἰσιν, οὐ δώδεκα. κάλει τοὺς δούλους.» ὁ οὖν Γρηγόριος
lé.geː òːn hɛː eʏ.ge.ní.aː mó.non hén.de.ka am.pʰo.réːs eːsin uː dɔ̃ː.de.ka ká.leː túːs dúː.luːs ho òːn gre.gó.ri.os
καλεῖ τοὺς δούλους αὐτοῦ «δοῦλοι, ἔλθετε!» ὁ οὖν Σωσίας ἔρχεται, ὁ δὲ Τροχίλος οὐ. νῦν δὲ εἴς τῶν
ka.léː túːs dúː.luːs aʏ.túː dúː.loɪ él.ʰe.te ho òːn sɔː.sí.aːs érkʰe.taɪ ho dè tro.kʰí.los òː nýːn dè hɛːs tɔ̃ːn
δούλων πάρεστιν, οἱ ἄλλοι ἄπεισιν. ὁ δὲ Γρηγόριος βλέπει ὀρᾷ τὸν δοῦλον αὐτοῦ, Σωσίαν, τὸν δὲ δοῦλον
dúːːbːn pá.res.tin hoɪ ál.loɪ á.peːsin ho dè gre.gó.ri.os blé.peː ho.ráːɪ tòn dúːːlon aʏ.túː sɔː.sí.aːn tòn dè dúːːlon
Τροχίλον οὐ ὀρᾷ. ὁ μὲν Σωσίας πάρεστιν, ὁ δὲ Τροχίλος ἄπεστιν. ὁ Γρηγόριος, ἡ Εὐγενία, καὶ ὁ Σωσίας
tro.kʰí.lon uː ho.ráːɪ ho mèn sɔː.sí.aːs pá.res.tin ho dè tro.kʰí.los á.pes.tin ho gre.gó.ri.os hɛː eʏ.ge.ní.aː kàɪ ho sɔː.sí.aːs
πάρεσιν. Σωσίας· «ἰδοῦ, ὁ δοῦλός σου ἐνθάδε ἐστίν.» Γρηγόριος· «τί; εἴς μόνος δοῦλος πάρεστιν; ποῦ
pá.reːsin sɔː.sí.aːs i.dúː ho dúːːlós suː en.ʰá.de est.in gre.gó.ri.os tí hɛːs mó.nos dúːːlos pá.res.tin púː
εἰσιν οἱ ἄλλοι; ποῦ ἐστὶν Τροχίλος; κάλει τὸν Τροχίλον.» ὁ δὲ Σωσίας καλεῖ Τροχίλον, «Τροχίλε, ἐλθέ».
eːsin hoɪ ál.loɪ púː est.in tro.kʰí.los ká.leː tòn tro.kʰí.lon ho dè sɔː.sí.aːs ka.léː tro.kʰí.lon tro.kʰí.le el.ʰé
Τροχίλος δὲ οὔτε ἀκούει τοῦ Σωσίου, οὔτε ἔρχεται. ὁ οὖν Σωσίας πάλιν καλεῖ αὐτόν, «ἐλθέ, ὦ Τροχίλε».
tro.kʰí.los dè òː.te a.kúː.eː túː sɔː.sí.uː òː.te érkʰe.taɪ ho òːn sɔː.sí.aːs pá.lin ka.léː aʏ.tón el.ʰé ɔ̃ː tro.kʰí.le
ὁ Τροχίλος ἔρχεται, καὶ νῦν δύο δοῦλοι πάρεσιν.
ho tro.kʰí.los érkʰe.taɪ kàɪ nýːn dý.o dúːːloɪ pá.reːsin

1.2 ἡ δεύτερα σκηγή

πρόσωπα· Γρηγόριος, Εὐγενία, Σωσίας, Τροχίλος.

Τροχίλος, ὃς τὸν δεσπότην οὐχ ὀρᾷ, ἐρωτᾷ τὸν Σωσίαν, «τί ἐστίν, ὦ Σωσία;» Σωσίας· «στ! ὁ κύριος
πάρεστιν. ἀσπάζου αὐτόν.» ὁ δὲ Τροχίλος ὁ δοῦλος ἀσπάζεται τὸν δεσπότην, «χαῖρε, ὦ κύριε». ὁ δὲ
κύριος αὐτόν ἀσπάζεται, «χαῖρε καὶ σύ, δοῦλε» Τροχίλος· «τί ἐστίν, δέσποτα;» Γρηγόριος· «στ! σίγα,
δοῦλε. σίγα καὶ ἄκουσον». ὁ μὲν δοῦλος σίγα, ὁ δὲ δεσπότης λέγει, «ἐν τῷ οἰνῶνί μου εἰσιν μόνον
ἔνδεκα ἀμφορῆς οἴνου. ποῦ ἐστίν ὁ ἄλλος;» ὁ μὲν δοῦλος σίγα, οὐδὲ ἀποκρίνεται. ἡ δὲ Εὐγενία λέγει,
«ἀποκρίνου, Τροχίλε! ὁ κύριος ἐρωτᾷ σε.» ὁ οὖν Τροχίλος ἀποκρίνεται, «ὁ οἶνός σου οὐκ ἐνθάδε ἐστίν.
οὐκ οἶδα ἐγώ. ἐρωτᾷ Σωσίαν!» ὁ μὲν οὖν Γρηγόριος νῦν τὸν Σωσίαν ἐρωτᾷ, «ποῦ ἐστίν ὁ οἶνός μου,
Σωσία;» ὁ δὲ Σωσίας οὐδὲν ἀποκρίνεται. ὁ δὲ Γρηγόριος πάλιν ἐρωτᾷ αὐτόν, «ἀποκρίνου, δοῦλε, ποῦ
ἐστίν ὁ ἄλλος ἀμφορεύς;» ὁ μὲν Σωσίας οὐ λέγει, ὁ δὲ Τροχίλος κατηγορεῖ τοῦ Σωσίου, «ὁ ἀμφορεύς
σου ἐν τῷ σάκκῳ αὐτοῦ ἐστίν.» ἡ δὲ Εὐγενία λέγει, «ἄκουσον, Σωσία, ὁ Τροχίλος κατηγορεῖ σου.» ὁ δὲ
Σωσίας· «τί, τίνος κατηγορεῖ ὁ Τροχίλος; ἐμοῦ;» Γρηγόριος δὲ λέγει, «σίγα, Τροχίλε. ὁ δοῦλος δις δούλου
ἄλλου κατηγορεῖ, οὐκ ἔστιν δοῦλος ἀγαθός, ἀλλὰ πονηρός». σίγα οὖν ὁ Τροχίλος. οὐκ οὖν κατηγορεῖ τοῦ
Σωσίου ὁ Γρηγόριος, ἀλλὰ ἐρωτᾷ αὐτόν, «ἄρα ὁ ἀμφορεύς μου ἐν τῷ σάκκῳ σου;» Σωσίας· «οὐδαμῶς,
κύριε. ὁ ἀμφορεύς σου οὐκ ἔστιν ἐν τῷ σάκκῳ μου.» Γρηγόριος· «ποῦ ἐστίν ὁ σάκκος σου;» Σωσίας·
«ἰδού, ὁ σάκκος μου πάρεστιν.» Γρηγόριος· «θές τὸν σάκκον ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ ἄνοιξον αὐτόν.» ὁ
οὖν Σωσίας τίθησι τὸν σάκκον ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ αὐτόν ἀνοίγει. νῦν δὲ ὁ σάκκος ἐστίν ἐπὶ τῆς
τραπέζης. ἄρα ἀμφορεύς ἐνεστίν ἐν τῷ σάκκῳ; οὐχί. οὐκ ἔστιν οἴνου ἀμφορεύς ἐν τῷ σάκκῳ αὐτοῦ. ὁ
δεσπότης ὁ Γρηγόριος ὀρᾷ οὐδένα ἀμφορεᾶ ἐν τῷ σάκκῳ. ὁ γὰρ σάκκος τοῦ Σωσίου ἐστίν κενός. ὁ οὖν
Γρηγόριος λέγει τῇ Εὐγενίᾳ, «ἰδού, ὁ Σωσίας ἐστίν δοῦλος ἀγαθός. τὸν ἀμφορεᾶ μου οὐκ ἔχει. σοὶ δὲ
εὐχαριστῶ, Σωσία, τὸν σάκκον λάβε καὶ ἀποχωρεῖ.» ὁ οὖν Σωσίας λαμβάνει τὸν σάκκον καὶ ἀποχωρεῖ
ἐκ τοῦ οἰνῶνος. ὁ δὲ Τροχίλος ἔτι πάρεστιν. ἄρα ὁ Τροχίλος τὸν οἶνον ἔχει;

1.3 ἡ τρίτη σκηνή

ὁ Γρηγόριος νῦν ἐρωτᾷ τὸν Τροχίλον, λέγων «ποῦ ἐστὶν ὁ ἀμφορεύς μου, ὦ Τροχίλε;» ὁ δὲ Τροχίλος ἀποκρίνεται, λέγων «οὐκ οἶδα. οὐκ ἔστιν ἐν τῷ σάκκῳ ἐμοῦ.» ὁ οὖν Γρηγόριος κελεύει αὐτόν, «θές τὸν σάκκον ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ ἄνοιξον αὐτόν.» ὁ Τροχίλος ἐπὶ τὴν τράπεζαν τίθησι τὸν σάκκον αὐτοῦ, ἔπειτα δὲ ἀνοίγει αὐτόν. ἄρα ἐστὶν ὁ οἶνος ἐν τῷ σάκκῳ; οὐδαμῶς. οὐκ ἔστιν οὐδέν. ὁ σάκκος αὐτοῦ οὐκ ἔστιν πλήρης, ἀλλὰ κενός. ὁ Τροχίλος λέγει, «ἰδοῦ, τὸν οἶνον σου οὐκ ἔχω. καὶ ἐγὼ ἀγαθὸς εἰμι δοῦλος,» καὶ ἀποχωρεῖ. νῦν δὲ μόνον πάρεισιν ὁ Γρηγόριος καὶ ἡ Εὐγενία. ὁ μὲν οὖν Γρηγόριος ὀργίζεται, ἡ δὲ Εὐγενία οὐ. ὁ δὲ ἐρωτᾷ, «ἀλλὰ δὲ ποῦ ἐστὶν ὁ ἀμφορεύς ὁ ἄλλος. ἑνδεκα πάρεισιν, εἰς ἅπεστιν. ἄρα σὺ οἶδας, ὦ Εὐγενία;» ἡ δὲ Εὐγενία γελᾷ, λέγουσα «οὐκ οἶδα ἐγώ.» ἀλλὰ ἐν τῷ σάκκῳ αὐτῆς ἐστὶν ἀμφορεύς τοῦ οἴνου, οὐ πλήρης οἴνου, ἀλλὰ κενός.

1 Κεφάλαιον τὸ πέμπτον

ke.p'há.laɪ.on tò pémp.ton

1.1 I

ὁ Γρηγόριος οἰκεῖ ἐν οἰκίᾳ (ἢ οἴκῳ) μεγάλῃ. ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, καὶ τὰ παιδιά, ἐν τῷ οἴκῳ οἰκοῦσιν. ὁ Γρηγόριος καὶ ἡ Εὐγενιᾶ τέσσαρα παιδιά ἔχουσιν· δύο υἱοὺς καὶ δύο θυγατέρας.

gre:.gó.ri.os kàj he: ey.ge.ní.a: té.s.sa.ra pa.j.dí.a é.k'w:.sin dý.o hy:ù:s kàj dý.o t'hy.ga.té.ras

καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ πολλοὶ δοῦλοι οἰκοῦσιν. ὁ δὲ Γρηγόριος κύριος αὐτῶν ἐστίν, οὗτος γὰρ πολλοὺς δούλους ἔχει. καὶ κυρία δουλῶν πολλῶν ἐστίν ἡ Εὐγενιᾶ, αὕτῃ γὰρ πολλὰς δούλας ἔχει.

dū:lus é.k'w: kàj ky ri a du:lɔn pol.lɔn estin he: ey.ge.ní.a: haɥ.tē: ga r pol.làs dū:las é.k'w:

σὺν δὲ τοῖς παιδίῳ οἰκοῦσιν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ. οἱ γονεῖς (πατήρ καὶ μήτηρ) μετὰ παιδίῳ οἰκοῦσιν ἐν τῷ οἴκῳ. οἱ υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες σὺν τῷ Γρηγορίῳ καὶ σὺν τῇ Εὐγενίᾳ οἰκοῦσιν. οὐ μόνον σὺν παιδίῳ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν δούλων οἰκοῦσιν ἡ Εὐγενιᾶ τε καὶ ὁ Γρηγόριος. ὁ οἶκος τοῦ Γρηγορίου οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἀλλὰ ἐν τῷ ἄστει. ποῦ οἰκεῖ ὁ Γρηγόριος; ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ, καὶ ἡ Ἀντιόχειά ἐστίν πόλις ἡ ἄστυ. καὶ δὴ καὶ ὁ Γρηγόριος ἐν τῇ πόλει, ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ, οἰκεῖ. ὁ μὲν οὖν οἶκος οὐκ ἔστιν ἐν κήπῳ, ἢ μεγάλη ἢ μικρῷ. ἔστι δὲ κήπος μικρὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

me.gá.bɔj é: mi.krɔj é.sti dē kē.pos mi.kròs en tēj oj.kí.a:j

καλὴ ἐστίν ἡ Εὐγενιᾶ. καλὸς ἐστίν ὁ Γρηγόριος. καλὰ εἰσιν τὰ παιδιά αὐτῶν· οἱ μὲν υἱοὶ καλοὶ, αἱ δὲ θυγατέρες καλαί. ἄρα οἱ δοῦλοι καλοὶ; οἱ μὲν καλοὶ, οἱ δὲ αἰσχροί. τίς ἐστίν δοῦλος αἰσχρός; ὁ Σωσίᾳς ἐστίν αἰσχρός. ὀφθαλμὸν γὰρ κακὸν ἔχει. διὰ τί ὀφθαλμὸν κακὸν καὶ αἰσchrὸν ἔχει ὁ Σωσίᾳς; ὅτι ὁ δεσπότης αἰεὶ τύπτει αὐτόν.

des.pó.te:s a:ē: týp.te: aɥ.tón

ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Γρηγορίου εἰσὶν δύο θύραι. ἡ μὲν ἐτέρᾳ θύρᾳ ἐστὶ μεγάλη, ἡ δὲ ἐτέρᾳ θύρᾳ ἐστὶ μικρά. καὶ ὁ οἶκος πολλὰς θυρίδας ἔχει. πολλαὶ θυρίδες ἐν τῷ οἴκῳ εἰσὶν. καὶ ἐν τῷ οἴκῳ ἐστὶν αὐλή.

kàj ho oj.kos pol.la s t'ɥ.rí.das é.k'w: pol.làj t'ɥ.rí.des en tɔj oj.kɔj e:.sín kàj en tɔj oj.kɔj estin aɥ.lē:

ἐν τῇ αὐλῇ ἔστιν κήπος μικρός. ἄλλοι μὲν οἴκοι περιστύλα ἔχουσιν, ἄλλοι δὲ οὐ. ἄρα περιστύλον ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ; ναί, ἐν τῇ τοῦ Γρηγορίου οἰκίᾳ ἔστιν περιστύλον, οὐ μέγα, ἀλλὰ καλόν.

oj.kɔj tú:ɔj nàj en tēj tú: gre:.go.rí.u: oj.kí.a:j estin pe.rís.ty.lon u: mé.ga allà ka.lón

καὶ δὴ καὶ ἐν τῷ οἴκῳ ἐστὶ πολλὰ οἰκήματα. ὁ μὲν Ἀλέξιος ἐν οἰκήματι μῆκρῳ καθεύδει. τί περὶ Δημητρίου; καὶ οὗτος καθεύδει ἐν μῆκρῳ οἰκήματι. ἡ δὲ Εἰρήνη καὶ ἡ Σοφία ἅμα καθεύδουσιν ἐν οἰκήματι γυναικῶν. ἄλλοι δὲ ἄνθρωποι, ὡς δοῦλοι, ἐν ἄλλοις οἰκήμασιν καθεύδουσιν, οἱ ἄνδρες ἐν ἐνὶ

oj.kē:.ma.ti gy.naj.kón ál.lɔj dē án.t'w:poj hɔ:s dū:loj en ál.lojs oj.kē:.ma.sín ka.t'ēy.du:sín hoj án.dres en he.ni

οἰκήματι, τῷ ἀνδρῶνι, αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ἐνὶ ἄλλῳ οἰκήματι, τῷ γυναικῶνι.

oĩ.ké:.ma.ti tṓ̃j an.drṓ:.ni haj dè gy.náĩ.kes en he.ni ál.lṓ̃j oĩ.ké:.ma.ti tṓ̃j gynaj.kṓ̃:.ni

ἡ οὖν Εὐγενία ἐστὶν ἐν τῇ αὐλῇ. ἅρά ἐστιν μόνη; οὐ μόνη ἐστὶν ἡ Εὐγενία. αἱ κόραι σὺν αὐτῇ εἰσιν ἐν τῇ αὐλῇ. ὁ δὲ Γρηγόριος ἄπεστιν. ἡ γυνὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐστὶν ἄνευ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. ποῦ δὲ ἐστὶν ὁ Γρηγόριος; σήμερον ἕξω Ἀντιοχείᾳς ἐστίν, ὅτι πρὸς τοὺς ἀγροὺς πορεύεται, μετὰ τοῦ Ἀλεξίου καὶ δούλων.

1.2 II

ἐν δὲ τούτῳ, ἡ Εὐγενία μετὰ τῶν τριῶν παιδίων ἐν τῇ αὐλῇ ἐστὶν. αἱ μὲν κόραι καὶ ἡ μήτηρ λαλοῦσιν, ὁ δὲ παῖς παίζει ἐν τῷ περιστύλῳ. ὁ δὲ Δημήτριος ἀπὸ τῆς Εὐγενίας ἀποχωρεῖ.

τέσσαρες πάρεσιν, μία γυνὴ καὶ τρία παιδιά, δύο κόραι καὶ εἷς παῖς. καὶ ἔστιν σφαῖρα. ὁ δὲ παῖς βάλλει τὴν σφαῖραν πρὸς τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ. αἱ δὲ λαμβάνουσιν τὴν σφαῖραν καὶ βάλλουσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν. ὁ δὲ λάμβανει τὴν σφαῖραν καὶ πάλιν βάλλει.

ἡ μὲν οὖν Εἰρήνη βάλλει ὑπὲρ τὸν Δημήτριον τὴν σφαῖραν. ὁ δὲ παῖς ἀπέρχεται καὶ ζητεῖ αὐτήν. νῦν δὲ οὐχ ὄρᾳ αὐτὸν ἡ μήτηρ. οὐδὲ οὗτος ὁ παῖς αὐτὰς ὄρᾳ.

ἰδοῦ, ἔστιν ἀνὴρ πρὸς τῇ θύρᾳ. ἐκεῖνος οὖν κόπτει. ἡ δὲ Εἰρήνη ἐκείνου ἀκούει καὶ κελεύει τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς, τὴν Σοφίαν, λεγοῦσα, «κάλει μητέρα!» ἡ δὲ ἀδελφή, ἡ Σοφία, καλεῖ τὴν Εὐγενίαν.

ἡ δὲ Εὐγενία κελεύει τὰς θυγατέρας, λέγουσα, «καλεῖτε τὸν ἀδελφὸν ὑμῶν.» αἱ δὲ καλοῦσιν, λέγουσαι, «Δημήτριε, ἐλθέ δεῦρο.»

ὁ Δημήτριος ἔρχεται. «τί ἐστίν, ὦ μητερ;» ἡ δὲ ἀποκρίνεται, λεγοῦσα, «ἀνὴρ τις πάρεστιν. προσέλθε πρὸς τὴν θύραν μετὰ δούλου καὶ ἐρώτᾳ.

ὁ δὲ Δημήτριος καλεῖ δούλον, Τροχίλον, καὶ ἅμα προσέρχονται πρὸς τὴν θύραν. ὁ μὲν Τροχίλος λαλεῖ, ὁ δὲ Δημήτριος σιγᾷ.

Τροχίλος· τίς εἶ σύ, οὗτος; Ἀγγελος· ἄγγελός τις εἰμι, ἐκ τῶν ἀγρῶν ἔρχομαι. Τροχίλος· ἀλλὰ, ἐκ τίνος τῶν ἀγρῶν ἔρχῃ, ὦ φίλε; Ἀγγελος· δήλως, ἐκ τῶν ἀγρῶν τοῦ Γρηγορίου, τοῦ κυρίου μου. Τροχίλος· οὗτος δὲ εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ σήμερον πορεύεται. τί ἐνθάδε ζητεῖς;

Ἄγγελος · τὰ ἀληθῆ λέγεις; εἰς τοὺς ἀγροὺς πορεύεται ὁ Γρηγόριος; οἴμοι, ματαίως οὖν ἔρχομαι εἰς τὴν πόλιν σήμερον. νῦν δὲ ἀποχωρῶ.

ὁ οὖν δοῦλος καὶ ὁ παῖς ἐπανέρχονται πρὸς τὴν Εὐγενίαν. ἡ δὲ αὐτοὺς ὁρᾷ καὶ ἐρωτᾷ, λέγουσα, «τίς ἐστίν, καὶ τί βούλεται;» ὁ δὲ Δημήτριος ἀποκρίνεται λέγων, «οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐστὶ ἄγγελος, καὶ τὸν πατέρα ζητεῖ. ἐκ γὰρ τῶν ἀγρῶν ἔρχεται, καὶ νῦν πάλιν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐπανέρχεται.»

Ἄρα ὁ Γρηγόριος ἐν τοῖς ἀγροῖς; οὐκ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἀλλὰ ἐν τῇ ὁδῷ. νῦν δὲ εἰς τοὺς ἀγροὺς πορεύεται. ὁ γὰρ κύριος σὺν τέσσαρσι δούλοις ἀποχωρεῖ τῆς πόλεως. οὗτοι μὲν βαδίζουσιν, ὁ δὲ κύριος ἐπὶ ἵππου ὀχεῖται.

1.3 III

οἰκία ἔστιν καὶ τοῦ Τροχίλου. τίς ἐστίν ὁ Τροχίλος; οὗτός ἐστιν δοῦλος ἐν τῷ τοῦ Γρηγορίου οἴκῳ. καὶ δὴ καὶ ἀνὴρ Ῥωμαϊκὸς ἐστίν ὁ Τροχίλος. διὰ τί οὗτος ὁ ἀνὴρ ὁ Ῥωμαϊκὸς δοῦλός ἐστιν; ὁ γὰρ πατὴρ τοῦ Τροχίλου ἦν δοῦλος, νῦν δὲ αὐτός ἐστι δοῦλος. οὐ μόνον δοῦλός ἐστιν ὁ Τροχίλος, ἀλλὰ καὶ ἀνὴρ ὃς γυναῖκα ἔχει. τίνος γυναικὸς ἐστὶ ὁ Τροχίλος; τίς ἐστίν ἡ γυνὴ τοῦ Τροχίλου; Ἡ Κίλισσα γυνὴ τοῦ Τροχίλου ἐστίν. ὁ τε Τροχίλος καὶ ἡ Κίλισσα ἅμα οἰκοῦσιν ἐν τῷ τοῦ Γρηγορίου οἴκῳ. οὐ γὰρ ἔχουσιν οἶκον ἄλλον, ἐν ᾧ οἰκοῦσιν. ἡ οὖν οἰκία αὐτῶν (= τοῦ Τροχίλου καὶ τῆς Κιλίσσης) ἐστίν ἐν τῷ τοῦ δεσπότου οἴκῳ. ἔξ οὖν παιδία ἔχουσιν, τέσσαρες μὲν υἱοὶ εἰσιν, δυὸ δὲ θυγατέρες. τοῖς υἱοῖς μὲν οὖν ἐστὶ ὀνόματα Ῥωμαϊκά, ταῖς δὲ θυγατράσιν Ἑλληνικά. αἱ γὰρ θυγατέρες εἰσιν Σωφρονίᾳ καὶ Φοίβῃ. τίνα τὰ ὀνόματα τοῖς υἱοῖς; Μαρκὸς, Κοῖντος, Τίτος, καὶ Οὐίβιος. χαίρουσι οὖν τὰ παιδία τῆς Κιλίσσης; οὐ πολλάκις, ὅτι καὶ δοῦλοί εἰσιν οἱ ἔξ.

1 Κεφάλαιον τὸ ἕκτον

ke.pʰá.laʝ.on tò hék.ton

1.1 I

ποῦ ἔστιν ὁ Γρηγόριος; ὁ Γρηγόριός ἐστιν ἐν τῇ ὁδῷ. ἀλλὰ ποῖ ἔρχεται ὁ Γρηγόριος; πρὸς τοὺς ἀγροὺς
pû: es.tin ho gre:.gó.ri.os ho gre:.gó.ri.ós es.tin en téʝ ho.dõ:ʝi al.là põi érkʰe.taj ho gre:.gó.ri.os pròs tù:s a.grù:s
αὐτοῦ ἔρχεται. πόθεν δὲ ἔρχεται ὁ Γρηγόριος; ἀπὸ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας.
au.tù: érkʰe.taj pó.tʰen dè érkʰe.taj ho gre:.gó.ri.os a.pò té:s oi.kí.a:s au.tù: kàʝ a.pò té:s an.ti.o.kʰè:.a:s

ἡ πόλις ἡ Ἀντιοχεία ἐστὶ μετὰ τὸν Γρηγόριον. οἱ ἀγροὶ κεῖνται πρὸ αὐτοῦ. οὗτος ὀχεῖται ἀπὸ τῆς πόλεως
hè: pó.lis hè: an.ti.o.kʰè:.a: es.ti me.tà tòn gre:.gó.ri.on hoʝ a.grõʝi ké:n.taj prò au.tù: hú:.tos o.kʰè:.taj a.pò té:s pó.le:ʝs
πρὸς τοὺς ἀγροὺς, ἐπὶ ἵππου. ὁ μὲν ἵππος φέρει αὐτόν. ὁ δὲ ὀχεῖται ἐπὶ ἵππου. νῦν δὲ μεταξὺ τῆς πόλεως
pròs tù:s a.grù:s e.pi híp.pu: ho mèn híp.pos pʰè.re: au.tón ho dè o.kʰè:.taj e.pi híp.pu: ný:n dè me.tak.sý té:s pó.le:ʝs
καὶ τῶν ἀγρῶν ἐστίν.
kàʝ t̃ʝ:n a.grõ:n es.tin

οἱ ἀγροὶ τοῦ Γρηγορίου οὐ πόρρω ἀπὸ τοῦ ἄστεως, ἀλλὰ ἐγγὺς ἐστίν. ἡ μὲν οὖν ὁδός, ἡ πρὸς τοὺς ἀγροὺς
hoʝ a.grõʝi tù: gre:.go.ri.u: u: pórɾɔ: a.pò tù: ás.te:ʝs al.là en.gýs es.tin hè: mèn ù:n hē: pròs tù:s a.grù:s
ἄγει, οὐκ ἐστίν μακρά, ἀλλὰ μῖκρά. ἡ δὲ ὁδὸς ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας πρὸς Σελεύκειαν ἐν Πιερίᾳ μακρά
á.ge: u:k es.tin ma.kra al.là mi kra hè: dè ho.dós a.pò té:s an.ti.o.kʰè:.a:s pròs se.lëy.ke:an en pi.e.rí.a:ʝi ma.kra
ἐστίν. τί ἐστι Σελεύκεια ἐν Πιερίᾳ; ἔστι πόλις μῖκρά, ἐγγὺς τῆς θαλάσσης.
es.tin tí es.ti se.lëy.ke: a en pi.e.rí.a:ʝi ésti pó.lis mi:kra en.gýs té:s tʰa.lás.sɛ:s

οὐχ οὕτως μακρά ἐστίν ἡ ὁδὸς πρὸς τοὺς ἀγροὺς τοῦ Γρηγορίου, ὥς ἡ πρὸς τὴν Σελεύκειαν ὁδός. ἀλλὰ
u:kʰ hú:.tɔ:s ma.kra es.tin hè: ho.dós pròs tù:s a.grù:s tù: gre:.go.ri.u: hɔ:s hè: pròs t̃ɛ:n se.lëy.ki.an ho.dós al.là
οὐχ οὕτως μικρά ἐστίν ἡ πρὸς Ἱεροσόλυμα ὁδὸς ὥς ἡ πρὸς Σελεύκειαν ὁδός. καὶ μακρά ἐστὶ ἡ ὁδὸς ἀπὸ
u:kʰ hú:.tɔ:s mi:kra es.tin hè: pròs ho.dós hɔ:s hè: pròs se.lëy.ki.an ho.dós kàʝ ma.kra e sti ɛ: o dɔ s a.pò
τῆς Ἀντιοχείας πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν
té:s an.ti.o.kʰè:.a:s pròs t̃ɛ:n kɔ:ns.tan.ti.nú:polin

περὶ πόλιν ἐστὶ τείχη. περὶ οὖν τὴν Ἀντιόχειαν τείχη ἐστίν, καὶ τείχη ἀρχαία καὶ τείχη νέα. ἐν δὲ τοῖς
pe.ri pó.lin es.ti té:kʰe: pe.ri ù:n t̃ɛ:n an.ti.ó.kʰe:an té:kʰe: es.tin kàʝ té:kʰe: arkʰá:a: kàʝ té:kʰe: né.a en dè t̃ɔʝs
τείχεσιν εἰσὶ πύλαι. πύλαι γάρ εἰσιν ὥσπερ θύραι, ἀλλὰ ἐν τείχεσιν. ἄρα πολλαὶ πύλαι ἐν τοῖς τείχεσιν
té:kʰe:sin e:si pý.laj pý.laj gár e:sin h̃ɔ:s.per tʰý.raʝ al.là en té:kʰe:sin á:ra pol.láʝi pý.laj en t̃ɔʝs té:kʰe:sin
τῆς Ἀντιοχείας; οὐ πολλαί, ἀλλὰ ὀλίγαι. αἱ πύλαι ἔνεισιν ἐν τοῖς τείχεσιν περὶ τὴν πόλιν. εἷς, δύο, τρεῖς,
té:s an.ti.o.kʰè:.a:s u: pol.láʝi al.là o.lí.gaj haj pý.laj é.ne:sin en t̃ɔʝs té:kʰe:sin pe.ri t̃ɛ:n pó.lin h̃ɛ:s dý.o tr̃ɛ:s
εἰσὶν ἀριθμοί. τρεῖς ἐστὶν ἀριθμὸς μείζων ἢ δύο. καὶ δύο ἐστὶν ἀριθμὸς μείζων ἢ εἷς. ἄρα ἐστὶν εἷς μείζων
e:sin a.ritʰ.mõʝi tr̃ɛ:s es.tin a.ritʰ.mòs mè:z.dɔ:n è: dý.o kàʝ dý.o es.tin a.ritʰ.mòs mè:z.dɔ:n è: h̃ɛ:s á:ra es.tin h̃ɛ:s mè:z.dɔ:n
ἢ τρεῖς; οὐδαμῶς, ἀλλὰ τρεῖς μείζων ἐστὶν ἢ εἷς. ἐν δὲ τῷ τείχει περὶ τὴν Ῥώμην, πόσαι πύλαι εἰσίν; περὶ
è: tr̃ɛ:s u:.da.m̃ɔ:s al.là tr̃ɛ:s mè:z.dɔ:n es.tin è: h̃ɛ:s en dè t̃ɔʝi té:kʰe: pe.ri t̃ɛ:n ɾ̃ɔ:.mɛ:n pó.saj pý.laj e:sin pe.ri
μὲν τὴν Ῥώμην εἰσὶ δώδεκα πύλαι. περὶ δὲ τὴν Ἀντιόχειαν πέντε. ὁ μὲν οὖν ἀριθμὸς τῶν τῆς Ῥώμης
mèn t̃ɛ:n ɾ̃ɔ:.mɛ:n e:si d̃ɔ:.de.ka pý.laj pe.ri dè t̃ɛ:n an.ti.ó.kʰe:an pén.te ho mèn ù:n a.ritʰ.mòs t̃ɔ:n té:s ɾ̃ɔ:.mɛ:s
πυλῶν ἐστὶ δώδεκα, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν πυλῶν περὶ τὴν Ἀντιόχειαν μόνον πέντε ἐστίν. μείζων ἐστὶν ὁ
py.l̃ɔ:n es.ti d̃ɔ:.de.ka ho dè a.ritʰ.mòs t̃ɔ:n py.l̃ɔ:n pe.ri t̃ɛ:n an.ti.ó.kʰe:an mó.non pén.te es.tin mè:z.dɔ:n es.tin ho
ἀριθμὸς τῶν περὶ τὴν Ῥώμην πυλῶν ἢ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῇ Ἀντιόχειᾳ πυλῶν.
a.ritʰ.mòs t̃ɔ:n pe.ri t̃ɛ:n ɾ̃ɔ:.mɛ:n py.l̃ɔ:n è: ho a.ritʰ.mòs t̃ɔ:n en téʝi an.ti.ó.kʰe: a:ʝi py.l̃ɔ:n

ὁ οὖν Γρηγόριος ἐπὶ ἵππου ὀχεῖται ἀπὸ τῆς πόλεως πρὸς τοὺς ἀγροὺς. αὕτη ἡ ὁδός οὐ μακρά ἐστίν. ὁ
ho ù:n gre:.gó.ri.os e.pi híp.pu: o.kʰè:.taj a.pò té:s pó.le:ʝs pròs tù:s a.grù:s h̃äy.te: hè: ho.dós u: ma.kra es.tin ho
γὰρ Γρηγόριος ἐπὶ ἵππου ἔρχεται, οἱ δὲ δοῦλοι αὐτοῦ βαδίζουσιν. ὁ μὲν Σωσίᾱς πρὸ τοῦ κυρίου βαδίζει,
gár gre:.gó.ri.os e.pi híp.pu: érkʰe.taj hoʝ dè dú:loi au.tù: ba.díz.du:sin ho mèn sz̃ɔ:sí.a:s prò tù: ky:.rí.u: ba.díz.de:

ὁ δὲ Ἡρακλείδης μετὰ τὸν δεσπότην βαδίζει. ἄρα βαδίζει καὶ ὁ Ἀλέξιος; καὶ οὗτος οὐ βαδίζει ἀλλὰ ἐπὶ ἵππου ὀχεῖται. πάντες ἀποχωροῦσιν ἀπὸ τῆς πόλεως, ἅμα πρὸς τοὺς ἀγροὺς προσχωροῦσιν.

1.2 II

ιδού, ἄνθρωπός τις ἐν τῇ ὁδῷ ἐστίν. οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄστυ βαίνει. πρῶτος οὖν ὁ Γρηγόριος αὐτόν ὀρᾷ, ὅτι ἐπὶ ἵππου καθίζει. ἔπειτα δὲ οἱ ἄλλοι ὀρῶσιν αὐτόν. ἄρα οὗτος ὁ ἄνθρωπος καθίζει ἐπὶ ἵππου; οὐδαμῶς, οὐκ ὀχεῖται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ βαδίζει, ὥσπερ οἱ τοῦ Γρηγόριου δοῦλοι. ὁ ἄνθρωπος δὲ βαδίζει οὐδὲ ὀρᾷ τὸν τε Γρηγόριον καὶ τὸν Ἀλέξιον οὐδὲ τοὺς ἄλλους, οἱ βαδίζουσιν, ὀρᾷ.

ἔσθηκε οὖν ὁ Γρηγόριος καὶ λέγει τῷ τε υἱῷ καὶ τοῖς δούλοις, «στῆτε, ἄνδρες. τίς ἔρχεται; μένετε. βούλομαι γὰρ γιγνώσκειν τίς ἐστίν.» οἱ οὖν ἄλλοι ἐστάσιν, καὶ μένουσιν.

ὁ δὲ ἕτερος ἄνθρωπος, δὲ πρὸς αὐτοὺς βαδίζει, ἔσθηκε καὶ βλέπει πρὸς τὸν Γρηγόριον, δὲ μένει μετὰ τῶν ἄλλων. ἐκεῖνος οὖν λέγει αὐτοῖς, «χαίρετε, φίλοι. ποῖ καὶ πόθεν;»

ὁ δὲ Γρηγόριος ἀποκρίνεται λέγων, «ἐκ Ἀντιοχείας ἐρχόμεθα, καὶ εἰς τοὺς ἀγροὺς βαίνομεν. καὶ σύ; ποῖ καὶ πόθεν σύ γε;».

ὁ δὲ ξένος ἀποκρινόμενος λέγει, «ἐγὼ δὴ; ἀπὸ Σελευκείας πρὸς τὴν πόλιν πορεύομαι.»

Γρηγόριος· τί ἐστίν τὸ ὄνομά σοι; Μακάριος· τὸ ὄνομά μοί ἐστι Μακάριος. καὶ τίνα ἐστὶ τὰ ὀνόματα ὑμῶν. Γρηγόριος· ἐγὼ μὲν Γρηγόριος ὀνομάζομαι. τὸ ὄνομα τούτῳ τῷ υἱῷ μου ἐστίν Ἀλέξιος. καὶ τοῖς ἄλλοις; δοῦλοί εἰσι. οὐ βούλομαι τὰ ὀνόματα αὐτῶν σοι λέγειν. Μακάριος· ὁ θεὸς ὀνόματα δίδωσιν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις, οὐ μόνον πολίταις. Γρηγόριος· ὁ Ζεὺς ὀνόματα δίδωσιν πᾶσιν, οὐκ ἐλευθερίαν. ἐγὼ μὲν κύριος αὐτῶν εἰμί, σὺ δὲ οὐ. εἰ βούλομαι αὐτοὺς ὀνομάζειν, ὀνομάζω, εἰ δὲ μὴ, οὐ τοῦτο ποιῶ. Μακάριος· ταῦτα ἐστίν, εἰ μὴ βούλει. Γρηγόριος· ἀλλὰ, τίς εἶ σύ, ὦ ξένε; καὶ διὰ τί πρὸς τὴν πόλιν πορεύῃ; Μακάριος· μοναχὸς εἰμι, δοῦλος τοῦ θεοῦ τοῦ ὑψίστου. Γρηγόριος· ἄρα οὐκ εἶ εἷς τῶν Χριστιανῶν; Μακάριος· ναί, δηλὸν ἐστίν. ὁ κύριός μου ἐστὶ Χριστὸς ὁ Ἰησοῦς. Γρηγόριος· ἐκεῖνος οὐκ ἔστι ὁ ἐμὸς κύριος οὐδὲ ὁ θεός μου, ἀλλὰ ἐστίν θεός σου. ἐγὼ δὲ τοὺς θεοὺς τοὺς ἀρχαίους τιμῶ. ἔρρωσο, ὦ ξένε. ἄγε δὴ. Μακάριος·

ἔρρωσθε καὶ ὑμεῖς.
érros.tʰe kàj y mēs

ὁ μὲν οὖν Γρηγόριος οὐ βούλεται περὶ τοῦ Χριστοῦ ἀκούειν, ὁ δὲ Ἀλέξιος βούλεται, καὶ πρὸς τὸν μοναχὸν
ho mèn ùn gre:gó.ri.os u: bū:le.taj pe.ri tú: kʰris.tú: a.kū:ē.n ho dē a.léks.i.os bū:le.taj kàj pròs tòn mo.na.kʰòn
τὸν Μακάριον βλέπει καὶ νομίζει. ὁ δὲ Μακάριος βαδίζει πρὸς τὸ ἄστυ.
tòn ma.ká.ri.on blé.pe: kàj no.míz.de: ho dē ma.ká.ri.os ba.díz.de: pròs tò ás.ty

1.3 III

μετὰ χρόνον τι καὶ ἐσπέρās γενομένης, ὁ Γρηγόριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ εἰς τὸ χωρίον ἀφικνοῦνται. τί
me.tà kʰró.non tí kàj hes.pé.ra:s ge.no.mé.ne:s ho gre:gó.ri.os kàj hoj sýn ay.t̥j e:s tò kʰo:ri.on a.pʰi.knú:n.taj tí
ἐστὶν τὸ χωρίον; τὸ χωρίον ἐστί ὁ κλῆρος ἡ οἱ ἀγροί, οὓς ἔχει ὁ Γρηγόριος. οἱ μὲν οὖν δοῦλοι μάλα
es.tín tò kʰo:ri.on tò kʰo:ri.on es.ti ho klē.ros ē: hoj a.grōj hūs é.kʰe: ho gre:gó.ri.os hoj mèn ùn dū:loi má.la
κάμνουσιν ὅτι πᾶσαν τὴν ἡμέραν βαδίζουσιν. ὁ δὲ Ἀλέξιος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ οὐ κάμνουσιν, ὅτι ἐπὶ
kám.nu:sín hò.ti pá:san tē:n he:mé.ra:n ba.díz.du:sín ho dē a.léks.i.os kàj ho pa.tēr ay.tū: u: kám.nu:sín hò.ti e.pi
ἵπποις ὀχοῦνται. τί οὖν ἔστιν ἐν τῷ χωρίῳ; ἔνεστιν οἰκία μῖκρά. μόνον γὰρ δύο οἰκήματα ἔχει αὕτη ἡ
híp.poj s o.kʰū:n.taj tí ùn és.tín en t̥j kʰo:ri.ɔj é.nes.tín oj.kí.a: mi:krá mó.non gār dy.o oj.kē:ma.ta é.kʰe: hāy.te: he:
οἰκία. ἀνὴρ τις πάρεστιν, ὀνομάτι Ξανθιάς. τίς ἐστιν Ξανθιάς; ἀπελεύθερός ἐστιν. τοῦτ' ἐστιν, οὐδὲ
oj.kí.a: a.nēr tis pá.res.tín o.no.má.ti ksan.tʰí.a:s tís es.tín ksan.tʰí.a:s a.pe.lēy.tʰe.rós es.tín tū.t es.tín u: dē
πολίτης οὐδὲ δοῦλος, ἀλλὰ δοῦλος ἦν, νῦν δὲ οὐ.
pol.í tē:s u: dē dū:los al.là dū:los ē:n ný:n dē ū:

ὁ οὖν ἀπελεύθερος οὗτός ἐστιν γεωργός. ἐν τῷ γὰρ χωρίῳ τοῦ Γρηγορίου οἰκεῖ καὶ τὸ χωρίον γεωργεῖ.
ho ùn a.pe.lēy.tʰe.ros hū:tós es.tín ge.ɔ:rgós en t̥j gār kʰo:ri.ɔj tū: gre:go.ri.u: oj.kē: kàj tò kʰo:ri.on ge.ɔ:rgē:
τίς ἐστιν γεωργός; ὁ γεωργός ἄνθρωπός ἐστιν ὃς γεωργεῖ. καὶ δὴ καὶ τὸ «γεωργεῖν» ἐστὶν ἐργάζεσθαι ἐν
tís es.tín ge.ɔ:rgós ho ge.ɔ:rgós án.tʰɔ: pós es.tín hós ge.ɔ:rgē: kàj dē: kàj tò ge.ɔ:rgēm es.tín ergáz.des.tʰaj en
τοῖς ἀγροῖς. ὁ οὖν Ξανθιάς ἐργάζεται ἐν τοῖς ἀγροῖς.
tōjs a.grōjs ho ùn ksan.tʰí.a:s ergáz.de.taj en tōjs a.grōjs

νῦν δὲ, Ξανθιάς δοῦλον ἔχει. τί ἐστὶν τὸ ὄνομα αὐτοῦ; Δικαιοπόλις. ὁ Δικαιοπόλις οὐ φιλεῖ ἐργάζεσθαι.
ný:n dē ksan.tʰí.a:s dū:lon é.kʰe: tí es.tín tò ó.no.ma ay.tū: ho u: pʰi.lē: ergáz.des.tʰaj
διὰ τί οὐ φιλεῖ ἐργάζεσθαι ὁ Δικαιοπόλις; ὅτι ἐστὶ δοῦλος. ὁ γὰρ δοῦλος ἄνθρωπός ἐστιν ὃς οὐκ ἐλεύθερός
di.à tí u: pʰi.lē: ergáz.dēs.tʰaj ho di.kaj.ó.po.lis hó.ti es.ti dū:los ho gār dū:los án.tʰɔ: pós es.tín hós u:k e.lēy.tʰe.rós
ἐστὶν, ἀλλὰ κυρίῳ δουλεύει. ὁ οὖν Δικαιοπόλις οὐχ ἑαυτῷ, ἀλλὰ Ξανθία ἐργάζεται.
es.tín al.là ky:ri.ɔj du:lēy.e: ho ùn u:kʰe ay.t̥j al.là ksan.tʰí.a:j ergáz.de.taj

νῦν δὲ καιρός ἐστὶν καθεύδειν. ὁ γὰρ ἥλιος καταδύνει, καὶ σκότος γίγνεται. οἱ οὖν ἄνθρωποι εἰς τὴν
ný:n dē kaj.rós es.tín ka.tʰēy.de:n ho gār hē:lios ka.ta.dy ne: kàj skó.tos gí.gne.taj hoj ùn án.tʰɔ:poj e:s tē:n
οἰκίαν τὴν μῖκράν εἰσέρχονται, καὶ καθεύδουσιν.
oj.kí.a:n tē:n mi:krá n e:se rkʰon.taj kàj ka.tʰēy.du:sín

1 Κεφάλαιον τὸ ἑβδομον

ke.p'h.la.jon tò heb.do.mon

1.1 I

ἐπεὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει, ἡ μήτηρ καὶ οἱ παῖδες ἐγείρονται. ἐκ τῶν οἰκημάτων ἐξέρχονται καὶ εἰς τὴν αὐλὴν εἰσέρχονται. τίνα ἐστὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν; ὄνομα μητρὶ ἐστὶ Εὐγενία. καὶ θυγατράσιν ἐστὶ ὀνόματα Σοφία καὶ Εἰρήνη. τοῦ δὲ υἱοῦ τὸ ὄνομα ἐστὶν Δημήτριος. ποῦ ἐστὶν ὁ υἱὸς ὁ ἄλλος; ἐν τοῖς ἀγροῖς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

tú: pa.tròs au.tú:

νῦν δὲ ἡ Εὐγενία καθίζει ἐν τῇ αὐλῇ, λεγοῦσα τοῖς παιδίοις, «δότε μοι ὕδωρ». ὁ μὲν Δημήτριος ἀποτρέχει καὶ ὕδωρ λαμβάνει. ἔπειτα δὲ ἐπανέρχεται καὶ τὸ ὕδωρ δίδωσι τῇ μητρὶ.

kàj hý.dɔ:r lam.bá.ne: é.pe:ta dé e.pa.nérk'he.taj kàj tò hý.dɔ:r dí.dɔ:si té:j mé:trí

ἐν ᾧ Δημήτριος ἀποτρέχει, ἡ μήτηρ πάλιν κελεύει, «ᾧ θύγατερ, Σοφία, δός μοι ἄρτον». ἡ δὲ Σοφία ἀπέρχεται καὶ ἄρτον ζητεῖ. τὸν οὖν ἄρτον εὕρισκει, λαμβάνει, καὶ πάλιν πρὸς τὴν μητέρα ἔρχεται. ἔπειτα δὲ τὸν ἄρτον δίδωσιν αὐτῇ.

é.pe:ta dé tòn árton dí.dɔ:sín au.té:j

τέλος δὲ ἡ μήτηρ ἐρωτᾷ τὴν θυγατέρα τὴν ἐτέραν, λεγοῦσα, «δός μοι ἔλαιον.» ἡ δὲ θυγάτηρ αὕτη ἀποβαίνει. τὸ δὲ ἔλαιον εὐροῦσα, πρὸς τὴν μητέρα προσφέρει, καὶ αὐτῇ δίδωσιν.

a.po.bá.jne: tò dé é.la.jon he.y.rú:sa pròs tē:n mé:té.ra pros.p'hé.re: kàj au.té:j dí.dɔ:sín

ἡ δὲ μήτηρ τὸ ὕδωρ, τὸν ἄρτον, τὸ ἔλαιον λαμβάνει. ταῦτα παρασκευάζεται, καὶ σῖτον τοῖς παιδίοις δίδωσιν. ἐκεῖνοι δὲ τὸν σῖτον ἐσθίουσιν. τὸν μὲν ἄρτον μετὰ τοῦ ἐλαίου ἐσθίουσιν, τὸ δὲ ὕδωρ πίνουσιν.

dí.dɔ:sín e.ké:noj dé tòn sí:ton es.t'hí:u:sín tòn mèn árton me.tà tú: e.lá.ju: es.t'hí:u:sín tò dé hý.dɔ:r pí nu:sín

1.2 II

ἡμέρᾱς γενομένης, ὁ πατὴρ καὶ ὁ Ἀλέξιος, καὶ οἱ δοῦλοι αὐτῶν, ἐγείρονται, καὶ σῖτον ἐσθίουσιν. ὁ μὲν Ξανθίας τὸν σῖτον τοῖς ἄλλοις δίδωσιν, οἱ δὲ λαμβάνουσιν καὶ ἐσθίουσιν. τί οὖν ἐσθίουσιν; ἄρτον, ἔλαιον, ὥσπερ οἱ ἐν τῷ ἅστει, ἀλλὰ καὶ ὥα τε καὶ μῆλα.

hós.per hoj en tš:j ás.te: al.là kàj š:j.a: te kàj mé:la

οὐκ οὖν μένουσιν οἱ ἄνδρες ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀγροὺς πορεύονται, ὅτι σήμερον ὁ δεσπότης βούлетαι γινώσκειν περὶ τοῦ χωρίου. ἄρα καλὸν ἐστίν, ἡ οὐ;

gi.gnós.ke:n pe.ri tú: k'hó:rí:u: á:ra ka.lón es.tín è: u:

πάντες μὲν οὖν εἰς τοὺς ἀγροὺς βαδίζουσιν. οἱ μὲν δοῦλοι οὐ βούλονται πορεύεσθαι, ὁ δὲ δεσπότης

pán.tes mèn ún es: tús a.grús ba.díz.du:sín hoj mèn dú:loj u: bú:lon.taj po.réy.es.t'aj ho dé des.pó.te:s

καλεύει. καὶ δὴ καὶ οὐ βούλεται ὁ Δικαιοῖπολις. τί οὖν; ὁ δὲ Ξανθιάς λέγει αὐτῷ, «μὴ ἴσθι ἄργος, ὦ
 ke.lɛy.eː kàj dɛː kàj uː búː.le.taj ho di.kaj.ó.po.lis tí ð̃n ho dɛ ksan.tʰi.aːs lé.geː aɯ.tʃ̣j mɛː ís.tʰi a rgós ð̃ː
 δοῦλε, ἀλλὰ σπεῦδε.» σπεύδει οὖν καὶ ὁ δοῦλος.
 dúː.le al.là spɛy.de spɛy.deː ð̃n kàj ho dúː.los

ἐν δὲ τοῖς ἀγροῖς πολλὰ καὶ ἄλλα δένδρα ἐστίν, πολλὰ καὶ ζῶα. τίνα ἐστὶ τὰ ζῶα; οἶον ἵππος, ὄνος, βοῦς,
 en de tójs a.grójs pol.là kàj ál.la dén.dra es.tín pol.là kàj zḍjːa tí.na es.tì tà zḍjːa hòj.on híp.pos ó.nos búːs
 ὕς, καὶ ἄλλα. τίνα ἐστὶ τὰ δένδρα; οἶον συκὴ, μηλέα, ἐλαία.
 hýːs kàj ál.la tí.na es.tì tà dén.dra hòj.on sykɛː meː.lé.a e.láj.aː

οἱ μὲν δοῦλοι ἐργάζονται ἐν τοῖς ἀγροῖς πᾶσαν τὴν ἡμέρᾱν, οἱ δὲ ἄλλοι βαδίζοντες τοὺς ἀγρούς ὁρῶσιν.
 hoj mèn dúː.loj ergáz.don.taj en tójs a.grójs páː.san tɛːn heː.mé.raːn hoj dɛ ál.loj ba.díz.don.tes tòːs a.grúːs ho.r̥ːsɪn
 πολλάκις δὲ ὁ Ξανθιάς τῷ δούλῳ ἑαυτοῦ λέγει, «μὴ ἄργος ἴσθι». ὁ οὖν Δικαιοῖπολις ἀεὶ ἀποκρίνεται πρὸς
 pol.là.kis dɛ ho ksan.tʰi.aːs ṭjː dúː.loj he.aɯ.túː lé.geː mɛː a rgós ís.tʰi ho ð̃n di.kaj.ó.po.lis a.ɛː a.po.krí ne.taj prós
 αὐτόν, «μὴ ἴσθι χαλεπός, δέσποτα». ἀλλὰ τοῦτο οὐ μεγάλη φωνὴ λέγει, ὥστε ἐκεῖνον μὴ ἀκοῦσαι.
 aɯ.tón mɛː ís.tʰi kʰa.le.pós dés.po.ta al.là túː.to uː me.ga lɛːj pʰɔː.nɛjː lé.geː h̥s.te e.kèː.non mɛː a.kúː.saj

Γρηγόριος· πῶς πράττει τὸ χωρίον; Ξανθιάς· εὖ πράττει τὸ χωρίον. πολὺν γὰρ σῆτον ἀπέρχει. αἱ μὲν
 greː.gó.ri.os p̣s pra tteː tò kʰɔː.rí.on ksan.tʰi aːs èy pra tteː tò kʰɔː.rí.on po.lýn ga r ṣiː.ton pá.re.kʰeː haj mèn
 συκαὶ τὰ σῦκα, αἱ δὲ μηλεία, μῆλα, αἱ δὲ ἐλαίαι, τὰς ἐλαίας. τὰ μὲν οὖν ζῶα καλῶς ἔχει. πολλοὶ μὲν
 sykaj tà sýː.ka haj dɛ meː.léaj méː.la haj dɛ e.láj.aː ta s e.láj.aːs tà me n ð̃n zḍjːa ka.l̥s é.kʰeː pol.lój mèn
 ἵπποι εἰσίν, ὀλίγοι δὲ ὄνοι, ἀλλὰ καλοί. καὶ δὴ σὺ πολλὰς ὕς ἔχεις, καὶ πολλὰς βοῦς. Γρηγόριος· ἄργος
 híp.poj eː.sí n o.lí.goj dɛ ó.noj al.là ka.lój kàj dɛː sý pol.la s hýːs é.kʰeːs kàj pol.la s búːs greː.gó.ri.os a rgós
 οὖν οὐκ εἶ, ὦ Ξανθιά. χάριν σοι οἶδα. εἰ τὸ χωρίον πολὺ δίδωσι, καὶ ἐγὼ δίδωμι πολὺ σοι. Ξανθιάς· σοὶ
 ð̃n uːk èː ð̃ː ksan.tʰi.aː kʰá.rin soj òj.da eː tò kʰɔː.rí.on po.lý dí.ḍɔː.sí kàj e.gòː dí.ḍɔː.mí po.lý soj ksan.tʰi aːs sòj
 δὲ εὐχαριστῶ, κύριέ μου. ἀλλὰ νῦν γε πορευόμεθα εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἡσυχάζωμεν. ὁ γὰρ ἥλιος φλέγει.
 dɛ ey.kʰa.ris.ṭɔː ky rí.é muː al.là nýːn ge po.reỵː.ː.me.tʰa eːs tɛːn oj.kí.aːn kàj heː.sy.kʰaz.ḍɔː.men ho gár h̥ɛː.li.os pʰlé.geː
 Γρηγόριος· εὖ λέγεις, εἰσελθόμεν.
 greː.gó.ri.os èy lé.geːs eː.sel.tʰɔː.men

Γρηγόριος, Ἀλέξιος, Ξανθιάς ἐπανέρχονται εἰς τὸν οἶκον. ἐνθάδε οὖν ὀλίγον ἐσθίουσιν καὶ ἡσυχάζουσιν.
 greː.gó.ri.os a.lék.sí.os ksan.tʰi.aːs e.pa.nér.kʰon.taj eːs tòn òj.kon en.tʰá.de ð̃n o.lí.gon es.tʰi.uː.sín kàj heː.sy.kʰáz.duː.sín
 τί δὲ ποιοῦσιν οἱ δοῦλοι; ἔτι ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐργάζονται, ἡλίου φλέγοντος.
 tí dɛ poj̣úː.sín hoj dúː.loj é.ti en tójs a.grójs ergáz.don.taj heː.li.uː pʰlé.gon.tos

1.3 III

μεσημβρίας, ὁ Μακάριος εἰς τὴν πόλιν ἀφικνεῖται. ὁ ἥλιος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστίν, καὶ φλέγει. ὁ οὖν ἀνὴρ
 me.se.m.brí.aːs ho ma.ká.ri.os eːs tɛːn pó.lin a.pʰi.knɛː.taj ho h̥ɛː.li.os en ṭjː uː.ra.n̥jː es.tín kàj pʰlé.geː ho ð̃n a.nɛːr
 κάμνει. πολλὰς γὰρ ὥρās βαδίζει πρὸς τὸ ἄστν. ἐθέλει οὖν σῆτον ἔχειν. ποῦ ἐστὶ σῆτος ἐν τῇ πόλει; ἐν
 kám.neː pol.la s gár h̥óː.raːs ba.díz.deː prós tò á.s.ty e.tʰé.leː ð̃n ṣiː.ton é.kʰeːn púː es.tì ṣiː.tos en ṭjː pó.leː en
 τῇ ἀγορᾷ ἐστίν σῆτος. ὁ οὖν Μακάριος πρὸς τὴν ἀγορᾶν βραδέως βαίνει. οὐ δυνατόν ἐστι σπεύδειν ὅτι
 ṭjː a.go.ráːj es.tín ṣiː.tos ho ð̃n ma.ká.ri.os prós tɛːn a.go.ra n bra.déːːs báj.neː uː oɯ.na.tón es.tì spɛy.deːn hó.ti
 ὁ ἥλιος φλέγει μεσημβρίας.
 ho h̥ɛː.li.os pʰlé.geː me.se.m.brí.aːs

πολλοὶ δὲ ἄνθρωποι εἰσιν ἐν τῇ ἀγορᾷ. ἄλλοι μὲν ἀγοράζουσιν, ἄλλοι δὲ πωλοῦσιν. ὁ δὲ Μακάριος
 pol.lój dɛ án.ʰrɔː.pój eː.sín en ṭjː a.go.ráːj ál.loj mèn a.go.ráz.duː.sín ál.loj dɛ poː.lúː.sín ho dɛ ma.ká.ri.os
 σῆτον βούλεται. σῆτον ἀγοράζειν βούλεται. πρῶτον μὲν σῆτον ζήτει. ἐρωτᾷ «ποῦ ἐστὶ ἄρτος;» αὐτῷ
 ṣiː.ton búː.le.taj ṣiː.ton a.go.ráz.deːn búː.le.taj pṛóː.ton mèn ṣiː.ton zḍɛː.teː e.rɔː.táːj púː es.tín ártos aɯ.ṭjː
 δὲ κάπηλός τις ἀποκρίνεται, «ἐκεῖ.» ἔπειτα δὲ ὁ Μακάριος βαδίζει πρὸς τὸν ἄρτον καὶ ἐρωτᾷ «πόσου
 dɛ ká.peː.lós tis a.po.krí ne.taj e.kéː é.peː.ta de o ma.ká ri.os ba.díz.deː prós tòn árton kàj e.rɔː.táːj pó.suː

ἀργυρίου ἄρτον ἀγοράζειν δύναμαι;» ὁ ἐκεῖ κάπηλος ἀποκρίνεται λέγων, «δυοῖν νομισμάτων».

argy.ri.u: árton a.go.ráz.de:n dy.na.maj o e kē: ká.pe:.los a.po.kri ne.taj lé.go:n dy.óin no.miz.má.tɔ:n

ὁ οὖν Μακάριος δύο νομίσματα ἐκ τοῦ σάκου λαμβάνει, καὶ αὐτὰ τῷ καπήλῳ δίδωσιν. ὁ δὲ τὰ νομίσματα λαμβάνει καὶ τὸν ἄρτον δίδωσιν τῷ Μακαρίῳ.

no.miz.ma.ta lam.bá.ne: kàj tòn árton dí.do:.sin tɔ:j ma.ka.ri.ɔ:j

τοῦτ' ἐστὶν τὸ ἀγοράζειν καὶ τὸ πωλεῖν. ἀγοράζει γὰρ ὁ Μακάριος τὸν ἄρτον, ὃν ὁ κάπηλος πωλεῖ.

tú.t es.tin tò a.go.ráz.de:n kàj tò po:.lê:n a.go.ráz.de: gâr ho ma.ká.ri.os tòn árton hòn ho ká.pe:.los po:.lê:

ἄνθρωπος, ὅς ἀγοράζει, ἀργύριον δίδωσιν καὶ ὃ τι λαμβάνει. ὅς δὲ ἀργύριον λαμβάνει καὶ ἄλλο τι δίδωσιν, πωλεῖ.

án.tʰɔ:.pos hós a.go.ráz.de: argý.ri.on dí.do:.sin kàj hó ti lam.bá.ne: hòs dè argý.ri.on lam.bá.ne: kàj ál.lo ti dí.do:.sin po:.lê:

ὁ δὲ Μακάριος τὸν ἄρτον λάβων ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἐκβαίνει. δύο οὖν ἄλλοι ἄνθρωποι βλέπουσιν πρὸς

ho dè ma.ká.ri.os tòn árton lá.bɔ:n ek tēs a.go.ráz:s eg.báj.ne: dy.o ũ:n ál.loj án.tʰɔ:.poj blé.pu:.sin prós

αὐτόν. ἄρᾳ εἰσὶν φίλοι; οὐχί. οὗτοι γὰρ οἱ ἄνθρωποι οὐκ εἰσὶν φίλοι, ἀλλὰ ἐχθροί. μετὰ οὖν τὸν

ay.tón ár.ra e:.sin pʰi.loj u:.kʰi hú:.toj gâr hoj án.tʰɔ:.poj u:k ê:.sin pʰi.loj al.là ekʰ.tʰɔj me.tà ũ:n tòn

Μακάριον βαδίζουσιν. οὐκ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὅπου πάντες ὄραν δύνανται, ἀλλὰ ἐν ὁδῷ ἐστήκασιν. βοῶσιν

ma.ká.ri.on ba.díz.du:.sin u:k en tēj a.go.ráj:j hó.pu: pán.tes ho.rá:n dy.nan.taj al.là en ho.dɔ:j hes.tē:.ka.sin bo.ɔ:.sin

οὖν, λέγοντες, «στῆθι, ὦ μοναχέ.» ὁ δὲ Μακάριος ἐστηκῶς τρέπεται. νῦν δὲ ὁ Μακάριος αὐτοὺς ὁρᾷ,

ũ:n lé.gon.tes stē:.tʰi ɔ: mo.na.kʰé ho dè ma.ká.ri.os hes.te:.kɔ:s tré.pe.taj ný:n dè ho ma.ká.ri.os ay.tù:s ho.ráj:j

οἱ δὲ αὐτὸν ὁρῶσιν. οἱ μὲν γελῶσιν, ὁ δὲ οὐ γελᾷ. ἔπειτα δὲ οὗτοι οἱ ἄνθρωποι, κακοὶ ὄντες, αὐτὸν

hoj dè ay.tòn ho.rɔ:.sin hoj mèn ge.lɔ:.sin ho dè u: ge.láj:j é.pe:.ta dè hú:.toj hoj án.tʰɔ:.poj ka.kòj ón.tes ay.tòn

τύπτουσιν, καὶ ἀργύριον αὐτοῦ καὶ ἄρτον λαμβάνουσιν.

týp.tu:.sin kàj argý.ri.on ay.tú: kàj árton lam.bá.nu:.sin

1 Κεφάλαιον τὸ ὄγδοον

ke.p'h.aj.on tò óg.do.on

1.1 I

τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἡμέρᾳ, ὁ Γρηγόριος καὶ ὁ Ἀλέξιος ἐν τῇ πόλει εἰσίν. οὐκέτι οὖν εἰσι πρὸς τῷ χωρίῳ, ἀλλὰ πρὸς τῇ οἰκίᾳ. ὁ γὰρ πατὴρ ἐν νῶ ἔχει εἰς τὴν ἀγορὰν ἔρχεσθαι. ἡ δὲ καὶ μήτηρ ἐθέλει πορεύεσθαι εἰς τὴν ἀγορὰν.

ἰδοῦ, πολλοὶ εἰσιν οἱ κάπηλοι ἐν τῇ ἀγορᾷ. ὁ κάπηλός ἐστιν ἄνθρωπος ὃς καπηλεῖον ἔχει, καὶ ἐν τῷ καπηλείῳ αὐτοῦ πωλεῖ. Φίλιππος ἔχει καπηλεῖον, κάπηλος οὖν ἐστιν. καὶ ὁ Φίλιππος πωλεῖ πόλλα. τί γένος χρημάτων πωλεῖ ὁ Φίλιππος; βρώμα πωλεῖ· κρέας, ἄρτος, γάλα, κάρπος, ἰχθύς. ἄλλοι οὖν κάπηλοι ἄλλα πωλῶσιν, οἱ μὲν βιβλία, οἱ δὲ κοσμήματα, οἱ δὲ ζῶα, οἱ δὲ ἄλλα.

κρέας, ἄρτος, κάρπος, ἰχθύς, εἰσιν βρώματα. τὸ μὲν κρέας ἐκ τῶν ζῶων γίγνεται. ὁ δὲ ἄρτος γίγνεται ἐκ τοῦ πυροῦ (ἢ σίτου). ὁ δὲ κάρπος ἐκ τῶν δένδρων. ὁ δὲ ἰχθύς ἐκ τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ ζῶων γίγνεται.

πολλοὶ μὲν οὖν ἄνθρωποι εἰσίν ἐν τῇ ἀγορᾷ σήμερον, οἱ βαδίζουσιν καὶ ὀρῶσιν πάντα τὰ καπηλεῖα. οἱ μὲν πρὸ τοῦ καπηλείῳ τοῦ Φιλίππου ἐστήκασιν καὶ βλέπουσιν πρὸς τὰ χρήματα, ἃ πωλεῖ. οἱ μὲν οὖν ἀργύριον ἔχοντες ἄλλο τι ἀγοράζουσιν καὶ ἀπέρχονται. οἱ δὲ οὐδὲν ἀργυρίου ἔχοντες, μόνον βλέπουσιν, καὶ ἀποχωροῦσιν ἄνευ βρωμάτων. οἱ δὲ βλέπουσιν πρὸς τὰ ὦνια αὐτοῦ, ἀλλὰ οὐδὲν ὁ ἀγοράζειν βούλονται εἰδόντες, οὐκ ἐστήκασιν. τῶν γὰρ ἀνθρώπων τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ, οἱ μὲν ἐλεύθεροί εἰσιν, οἱ δὲ δοῦλοι. οἱ οὖν δοῦλοι ὀλίγον ἀργυρίου ἔχουσιν, εἰ μὴ ἀργύριον τῶν δεσπótων.

1.2 II

καὶ ἐγένετο ὅτε ὁ Γρηγόριος καὶ ἡ Εὐγενία εἰς τὴν ἀγορὰν εἰσέρχονται, ὁ Φίλιππος λέγει κράζων «βρώμα, βρώμα, τὸ κάλλιστον βρώμα ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ»

ὁ μὲν Γρηγόριος ἀκούει αὐτοῦ, ἡ δὲ Εὐγενία οὐκ ἀκούει. πρὸς γὰρ καπηλεῖον ἄλλον ὄρᾳ αὐτή. ὁ δὲ Γρηγόριος τῆς χειρὸς αὐτῆς λαμβάνεται, λέγων, «ἐκεῖσε». τοῦ δὲ ἀνδρὸς ἀκούσασα λέγει ἡ Εὐγενία «καλῶς, ἀλλὰ ποῖ πορεύομεθα;» ἀποκρίθεις οὖν λέγει ὁ Γρηγόριος «ἐκεῖσε, πρὸς τοῦτο τὸ καπηλεῖον».

οἱ μὲν τῷ καπηλείῳ τοῦ Φιλίππου προσχωροῦσιν, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐστήκασιν. ὁ δὲ κάπηλος ὁ Φίλιππος

πρὸς αὐτοὺς τρέπεται λέγων, «χαίρετε, ὦ φίλοι μου, τί ἐθέλετε σήμερον; κρέας, ἰχθύν, ἄρτον, ἄλλον τι;»

οὗτοι οὖν τὰ βρώματα σκοποῦσιν. τὰ βρώματα ἐν τῷ καπηλείῳ τοῦ Φιλίππου ἐστὶν ἀγαθὰ τε καὶ πόλλα.

μάλιστα δὲ οἱ ἰχθύες αὐτοῖς ἀρέσκουσιν. ἔστι ἐκεῖ ἰχθὺς μέγας καὶ ἰχθὺς μῆκρος. ὁ μὲν ἰχθὺς ὁ μέγας

ἀρέσκει τῷ Γρηγορίῳ, ὁ δὲ μῆκρος τῇ Εὐγενίᾳ ἀρέσκει.

ὁ οὖν Φίλιππος ἐρωτᾷ, «βούλεσθε ἰχθύν;» ὁ δὲ Γρηγόριος ἀποκρίνεται «ναί, ὦ τᾶν, βουλόμεθα. ὥς καλὸς

ὁ ἰχθὺς οὗτος.» ὑπολαμβάνει δὲ ἡ Εὐγενίᾳ, «ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ ἰχθὺς οὐκ ἔστιν οὕτως ἀγαθὸς ὥς οὗτος.»

αὕτη οὖν δείκνυσι τὸν μῆκρον ἰχθύν τῷ Γρηγορίῳ. «ἄρα μὴ οὗτός σοι ἀρέσκει;» ὁ δὲ «οὐδαμῶς, ὅτι λίαν

μικρὸς ἐστίν. ἀλλὰ μᾶλλον ἀρέσκει μοι οὗτος ὁ μέγας ἰχθύς, ὅτι ἱκανῶς μέγας καὶ ἀγαθὸς δοκεῖ.» ταῦτα

εἰπὼν, τὸν ἰχθύν ἔχει πρὸ τῆς Εὐγενίας. δείκνυσι οὖν τοῦτον τὸν ἰχθύν τῷ Φιλίππῳ λέγων, «πόσου ἐστὶν

οὗτος;»

«οὐτοσί; πέντε νομισμάτων.»

1.3 III

ὁ οὖν Γρηγόριος λέγει, «τί, οὕτω μεγάλη ἐστί ἡ τίμη;» ὁ δὲ Φίλιππος ἀποκρίνεται, «ναί. οὕτως ἐστίν.»

ἡ οὖν Εὐγενίᾳ ἐρωτᾷ, «τί ἐστίν ἡ τίμη ἐκείνου τοῦ ἰχθύος». ὁ δὲ Φίλιππος ἀποκρινόμενος αὐτῇ λέγει,

«ἐκείνου, ἡ τίμη οὐκ ἔστι οὕτω μεγάλη ὥς τούτου, ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἰχθὺς οὐκ ἔστιν οὕτω μέγας ὥς οὗτος.

ἡ τίμη αὐτοῦ ἐστὶ μόνον τεσσάρων νομισμάτων»

ὁ Γρηγόριος οὐκ ἐθέλει ἀγοράζειν τὸν ἰχθύν ὃν βούλεται ἡ Εὐγενίᾳ, οὐδὲ ἡ Εὐγενίᾳ βούλεται ὃν ἐθέλει

ὁ ἀνὴρ αὐτῆς. διαλέγονται οὖν ὀλίγον χρόνον οὗτοι, Γρηγόριος καὶ Εὐγενίᾳ. εἶτα ὁ δεσπότης πρὸς τὸν

κάπηλον τρέπεται, «καλῶς, φίλε μου, ἐκότερον ἀγοράζειν βουλόμεθα, καὶ τοῦτον καὶ ἐκεῖνον.» ἐννέα

οὖν νομίσματα ἐκ τοῦ σάκκου λάβων τῷ καπῆλῳ δίδωσιν λέγων «δέχου τὸ ἀργύριόν σου.» ὁ δὲ Φίλιππος

τὸ μὲν ἀργύριον δέχεται, τοὺς δὲ ἰχθύας ἀποδίδωσιν.

1 Κεφάλαιον τὸ ἕνατον

ke.pá.laɪ.on tò é.na.ton

1.1 I

I

τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἐγείρονται ὁ Ξανθιάς καὶ ὁ Δικαιοπόλις, ἐν τοῖς ἀγροῖς πρωΐ. ὅτε ὁ ἥλιος ἀνάτελλει, οὗτοι ἐγείρονται, ὁ μὲν σπεύδει ἐργάζεσθαι, ὁ δὲ, ἄργος ὢν, οὐ σπεύδει. ἐκάτερος οὖν ἐγείρεται καὶ σῖτον, οὐ πολὺν, ἐσθίει. τὸν οὖν ἄρτον καὶ ἔλαιον φάγοντες, εἰς τοὺς ἀγροὺς εἰσβαίνουσιν. ὁ μὲν Δικαιοπόλις, δοῦλος ὢν, τὸ ἄροτρον φέρει, καὶ προσάπτει αὐτὸ τοῖς βουσίν. ὁ μὲν οὖν Ξανθιάς ὀπισθεν ἐλαύνει τοὺς βούς, ὁ δὲ δοῦλος τὸ σπέρμα σπείρει ἐν τοῖς ἀγροῖς. οὗτοι οἱ δύο οὐ μόνον ἀγρὸν ἀροτρεύουσιν, ἀλλὰ καὶ πρόβατα σκοποῦσιν. τὰ οὖν πρόβατα πλανᾶται ἐν τοῖς ὄρεσιν.

pró.ba.ta sko.pú.sin tà ú.n pró.ba.ta pla.ná.taj en tójs ó.re.sin

ὁ οὖν Ξανθιάς οὐ μόνον γεωργός, ἀλλὰ καὶ ποιμὴν ἐστίν. τίς ἐστιν ποιμὴν; ποιμὴν ἐστίν ὃς πρόβατα ἔχει. τὰ γὰρ πρόβατα ἔχει ὁ Ξανθιάς ἐν τοῖς τε ἀγροῖς καὶ ὄρεσιν. αὐτὰ οὖν σκοπῶν φυλάσσει. πῶς φυλάσσει αὐτά; κύνας ἔχει, καὶ μάχαιραν. τί ἐστίν κύων;

p'y.lás.se: aý.tá ký.nas é.k'e: kàj má.k'aj.ran tí es.tín ký.ɔ:n

κύων ἐστίν ζῶν, καὶ φίλος τοῖς ἀνθρώποις. τῷ οὖν Ξανθία εἰσὶ τρεῖς κύνες, Στύραξ, Ὁρμή, καὶ Τεύχων. ὁ μὲν Τεύχων ἐστίν κύων μῆκρός. ὁ δὲ Ὁρμή μέγας ἐστίν. τίς μείζων ἐστίν; ὁ δὲ Ὁρμή μείζων ἐστίν ἢ Τεύχων. ὁ δὲ Στύραξ καὶ κύων μέγας ἐστίν. τίς ἐστίν ὁ μείζων κύων, πότερον Στύραξ ἢ Ὁρμή ὁ δὲ Στύραξ ἐστίν μείζων τοῦ Τεύχωνος καὶ τοῦ Ὁρμῆς, ὁ γὰρ Στύραξ μέγιστος κύων ἐστίν.

stý.raks es.tín mē.z.dɔ:n tú: téy.k'ɔ.nos kàj tú: hor.més ho gár stý.raks mé.gis.tos ký.ɔ:n es.tín

ἀνθρώπων γεωργούντων, οἱ κύνες παίζουσιν. εὐθύς, εἷς τῶν κυνῶν ὑλακτεῖ, «βαὺ βαύ.» οἱ μὲν οὖν ἔττεροι ὑλακτοῦσιν, οἱ δὲ ἄνθρωποι παύονται ἐργαζόμενοι. τί ἐστίν; μακρόθεν πρόβατον ἀκούεται.

hé.te.roj hy.lak.tú: sin hoj dé án.t'ɔ: poj páy.on.taj ergaz.dó.me.noj tí es.tín ma.kró.t'en pró.ba.ton a.kú.e.taj

1.2 II

II

ὀπισθεν τοῦ ἀγροῦ ἐστίν ὄρη. μεταξὺ τῶν ὀρῶν ἄγκη ἐστίν. πρὸ τῶν ὀρῶν ἐστὶ πεδίον, ἐν ᾧ πρόβατα πορεύεται. πολλὰ πρόβατα ἐν τῷ πεδίῳ πλανᾶται, πολλὰ δὲ ἐν τοῖς ὄρεσιν βαίνουσιν. καὶ δὴ καὶ ποιμένες μετὰ τῶν προβάτων πλανῶνται ἐν τοῖς ὄρεσιν. σήμερον, ὑπὲρ τὸ πεδίον ὁ ἥλιος φαίνει ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐδὲ νέφος πάρεστιν.

u:.dè né.p'os pá.res.tín

μακρόθεν πρόβατον καλεῖ, τοῦτ' ἐστὶ βλεχᾷται, «βῆ βῆ.» διὰ τί τοῦτο τὸ πρόβατον βλεχᾷται; ὅτι

μακρόθεν ἀπὸ τῶν προβάτων τῶν ἄλλων ἐστίν. καὶ δὴ καὶ λύκοι πάρεισιν ἐν τοῖς ὄρεσιν καὶ ἐν τῇ ὕλῃ.

ἄρα τὸ πρόβατον ἀκούεται; ναί, ἀκούεται. τίνες ἀκούουσιν τοῦ προβάτου; οἱ κύνες αὐτοῦ ἀκούουσιν. τὸ

πρόβατον ὑπὸ τῶν κυνῶν ἀκούεται. εἴτα ὑλακτοῦσιν οἱ κύνες. ἀκούονται οὖν οἱ κύνες ὑλακτοῦντες; ναί.

τίνες δὲ ἀκούουσιν τῶν κυνῶν; οἱ κύνες ἀκούονται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν.

1.3 III

κυνῶν ὑλακτούντων, ὁ Ξανθίᾱς διαλέγεται μετὰ τοῦ Δικαιοπόλιδος, «τί ποιῶμεν;» ὁ μὲν Δικαιοπόλις

φοβεῖται λύκους, καὶ οὐ βούλεται εἰς τὰ ὄρη εἰσβαίνειν. ὁ δὲ Ξανθίᾱς ἀνδρειότερος ἐστίν ἢ ὁ δοῦλος,

οὐδὲ αὐτὸς φοβεῖται, ἀλλὰ ὁρμᾶσθαι ἐθέλει.

ὁ οὖν ἐλεύθερος ὁ Ξανθίᾱς κελεύει τὸν δοῦλον αὐτοῦ μένειν ἐν τῷ πεδίῳ σὺν τοῖς ἄλλοις προβάσιν. ὁ

δὲ αὐτὸς ὁρμᾶται μετὰ τῶν κυνῶν αὐτοῦ, ἀνδρεῖος ὢν, εἰς τὰ ὄρη. τί βούλεται; βούλεται τὸ πρόβατον

εὐρεῖν. εἰς οὖν τὰ ὄρη βαίνει ἵνα εὐρῇ τὸ πρόβατον.

καὶ ἐγένετο ὅτε ὁ δοῦλος μένει ἐν τοῖς ἀγροῖς μετὰ τῶν προβάτων, ὁ ποιμὴν καὶ γεωργός, ὁ Ξανθίᾱς, εἰς

τὰ ὄρη εἰσβαίνει ἅμα τοῖς κυσίν. οἱ κύνες πρὸ τοῦ Ξανθίου τρέχουσιν, ἀλλὰ οὐ μάκραν. ὁ μὲν ὀπισθεν

αὐτῶν βαδίζει, οἱ δὲ πρόσθεν αὐτοῦ τρέχουσιν. ὁ μὲν αὐτοῖς ἔπεται, οἱ δὲ ἡγοῦνται.

1 Κεφάλαιον τὸ δέκατον

ke.pʰá.laɪ.on tò dé.ka.ton

1.1 Ἰ περὶ ζώων

pe.ɪ zɔ́ɔɪ.ɔ.n

τί ἐστιν ζῶον; ζῶον ἐστὶν οἷον ἵππος, ὄνος, ὕς, πρόβατον, καὶ ἄλλα. ἄρὰ ἐστιν ζῶον ὁ ἄνθρωπος; ναί,

ζῶον ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος. τὰ μὲν ζῶα θηρία ἐστὶν, τὰ δὲ ἡμερα.

τὰ θηρία ἐστὶν οἷον λύκος, λέων, κροκόδιλος, καὶ ἄλλα, ἃ ἐν τοῖς ὄρεσιν τε καὶ ταῖς ὕλαις οἰκεῖ, ἣ ἐν

τόποις μακρὰν ἀπὸ τῶν πόλεων τῶν ἀνθρώπων.

τὰ δὲ ἡμερὰ ἐστί ζῶα οἷον ὄνοι, πρόβατα, καὶ βόες, ἃ μετὰ τῶν ἀνθρώπων οἰκεῖ, καὶ δὴ ἐν τοῖς ἀγροῖς

ἐργάζονται ἢ σῖτον ἀπὸ ἀνθρώπων δέχεται.

ἄρὰ ἐστιν ζῶα ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ; μάλιστα γε. οἱ οὖν ὄρνιθες ἐν τῷ οὐρανῷ, τοῦτ' ἐστιν

τῷ ἀέρι, οἰκοῦσιν καὶ πέτονται. οἱ ὄρνιθες διὰ τὸν ἀέρα πέτονται (τὸ πέτεσθαι σημαίνει πορεύεσθαι ἐν

τῷ ἀέρι, ὑπὲρ τὴν γῆν). πῶς πέτονται οἱ ὄρνιθες; τοῖς πτεροῖς αὐτῶν πέτονται. πτερὰ μὲν δύο ἔχουσιν

οἱ ὄρνιθες, πόδας δὲ δύο οἱ ἄνθρωποι. ἔχουσιν πόδας οἱ ὄρνιθες; ναί, οὐ μόνον πτερὰ, ἀλλὰ καὶ πόδας

ἔχουσιν. οἱ δὲ ἄνθρωποι δύο πόδας, καὶ δύο βραχίονας ἔχουσιν. ἐν δὲ θαλάσῃ οἰκοῦσιν ἰχθύες. οἱ ἰχθύες

οὐδὲ πόδας οὐδὲ πτερὰ οὐδὲ βραχίονας ἔχουσιν, ἀλλὰ οὐρὰν ἔχουσιν. ἕκαστος ἰχθύς ἔχει μίαν οὐράν. καὶ

ἐγένετο ὅτε ὁ ἰχθύς κολυμβᾷ, κινεῖ τὴν οὐράν αὐτοῦ. ὅτε ὁ ὄρνις πέτεται, κινεῖ ἐκεῖνος τὰ πτερὰ αὐτοῦ.

ὁ δὲ ἄνθρωπος, ὡς ἄλλα ζῶα ἐπὶ τῆς γῆς, τὰς πόδας αὐτοῦ κινεῖ ὅτε βαδίζει. καὶ δὴ καὶ ἵχνη ἐν τῇ γῇ

λείπει. ὅς ἐπὶ τῆς γῆς βαδίζει, ποιεῖ ἵχνη ἐν τῇ γῇ.

1.2 Π

ὁ Ξανθιάς καὶ οἱ κύνες αὐτοῦ τρέχουσιν εἰς τὰ ὄρη. ἵνα τί; ἵνα τὸ πρόβατον εὐρίσκωσιν. τὸ δὲ πρόβατον

ἔνθα καὶ ἔνθα πλανᾶται, οἱ δὲ ζητοῦσιν αὐτό. ζῶον γὰρ ἄλλο ἀκούεται τοῖς ὄρεσι, τοῦτ' ἐστὶν λύκος. ὁ

λύκος ἐστὶ ζῶον ὃ ἄλλα ζῶα ἐσθίει. καὶ δὴ καὶ οὗτος ὁ λύκος ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ πλανᾶται καὶ ζῶα ζητεῖ.

μὴ τὸ πρόβατον ἀκούεται; ναί, ἀλλὰ οὐ μόνον ὑπὸ τῶν κύνων ἀκούεται τὸ πρόβατον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ

λύκου. ὃ τε λύκος καὶ οἱ κύνες ἀκούουσιν τοῦ προβάτου. ὁ οὖν λύκος ζητεῖ αὐτό, οὕτως καὶ ὁ Ξανθιάς.

εὐθύς ὁ λύκος ὠρύεται, «οὐ οὐ ὦ». νῦν δὲ ὁ λύκος ὑπὸ τοῦ προβάτου ἀκούεται. τὸ γὰρ πρόβατον ἀκούει
 eʋ.tʰys ho lý.kos ɔːr.je.taj ùː ùː ʒː nʏːn dè ho lý.kos hy.pò túː pro.báːtuː a.kúː.e.taj tò gâr pró.ba.ton a.kúː.eː
 τοῦ λύκου. ὁ δὲ Ξανθίᾱς τοῦ λύκου ὠρυομένου ἀκούει. ἄρα οὖν οἱ κύνες ἀκούουσιν; ναί, καὶ ταχέως
 túː lý.kuː ho dè ksantʰíːaːs túː lý.kuː ɔːry.o.mé.nuː a.kúː.eː âːra ùːn hoj ký.nes a.kúː.uː.sín nâj kâj ta.kʰéːɔːs
 τρέχουσιν. ὁ γὰρ λύκος τοῦ προβάτου ὀσφραίνεται. καὶ τὸ πρόβατον ὀσφραινόμενον τοῦ λύκου πάλιν
 tré.kʰuː.sín ho gâr lý.kos túː pro.báːtuː os.pʰrâj.ne.taj kâj tò pró.ba.ton os.pʰrâj.nó.me.non túː lý.kuː pá.lin
 βληχᾷται. ὁ δὲ ἄνθρωπος οὐκ αὐτῶν ὀσφραίνεται, ἀλλὰ μόνον ἀκούει. οἱ δὲ κύνες αὐτοῦ ὀσφραίνονται
 bléː.kʰâː.taj ho dè án.tʰɔːːpos uːk aʋ.tɔːn os.pʰrâj.ne.taj al.lâ mó.non a.kúː.eː hoj dè ký.nes aʋ.túː os.pʰrâj.non.tâj
 τε καὶ ἀκούουσιν. οἱ γὰρ κύνες καλῶς δύνανται ὀσφραίνεσθαι, οὐδὲ ὁ ἄνθρωπος.
 te kâj a.kúː.uː.sín hoj gâr ký.nes ka.lɔːs dý.nan.taj os.pʰrâj.nes.tʰâj uː.dè ho án.tʰɔːːpos

ἅμα οὖν ὁ Ξανθίᾱς, οἱ κύνες, καὶ ὁ λύκος ἀφικνοῦνται εἰς τὸν τόπον ἐν ᾧ ἐστὶν τὸ πρόβατον. πάντες οὖν
 há.ma ùːn ho ksantʰíːaːs hoj ký.nes kâj ho lý.kos a.pʰi.knúːn.taj eːs tòːn tó.pon en hɔːj es.tín tò pró.ba.ton pán.tes ùːn
 ἅμα πάρεσιν. τοῦτο οὖν τὸ πρόβατον μάλα φοβεῖται. οἱ δὲ κύνες ἐστήκασιν περὶ τὸν λύκον, ὑλακτοῦντες.
 há.ma pá.reː.sín túː.to ùːn tò pró.ba.ton má.la pʰo.bèː.taj hoj dè ký.nes hestéː.ka.sí pe.ri tòːn lý.kon hy.lak.túːn.tes
 ὁ δὲ λύκος τοὺς ὀδόντας δείκνυσιν αὐτοῖς. ὁ δὲ Ξανθίᾱς τὴν μάχαιραν ἐν τῇ χεὶρι ἔχει. οὐδεὶς κινεῖται.
 ho dè lý.kos túːs o.dón.tas dèː.kny.sín aʋ.tójs ho dè ksantʰíːaːs téːn má.kʰaj.ran en téːj kʰèːːriː é.kʰeː uː.dèːs ki.nèː.taj
 εὐθύς ὁ λύκος ἐπιβάλλει τῷ προβάτῳ. τὸ δὲ φύγειν οὐ δύναται, ἀλλὰ ὁ Τεύχων, μῆκρότατος κύων,
 eʋ.tʰys ho lý.kos e.pi.báll.leː tɔːj pro.báːtɔːj tò dè pʰý.geːn uː dýːna.taj al.lâ ho téʋ.kʰɔːːn miː.kró.ta.tos kýːɔːn
 πρὸ τοῦ προβάτου, ἀντὶ τοῦ λύκου, ἔστηκε ὑλακτῶν. τότε ὁ λύκος δάκνει τὸν Τεύχωνα. ὁ οὖν Τεύχων
 prò túː pro.báːtuː an.ti túː lý.kuː hés.teː.ke hy.lak.tɔːn tò.te ho lý.kos dá.kneː tòːn téʋ.kʰoːːna ho ùːn téʋ.kʰɔːːn
 μάχεσθαι πειρᾶται, ἀλλὰ οὐ δύναται. ἀπέθανον ὁ κύων. ἐν ᾧ Τεύχων μετὰ τοῦ λύκου μάχεται, ὁ Στύραξ
 má.kʰes.tʰâj peːːráːj.taj al.lâ uː dýːna.taj a.péːtʰa.non ho kýːɔːn en hɔːj téʋ.kʰɔːːn me.tà túː lý.kuː má.kʰe.taj ho stý.raks
 καὶ ὁ Ὀρμῆ τὸν λύκον ἐπιβάλλουσιν. καὶ δὴ καὶ αὐτὸς ὁ Ξανθίᾱς ὄρμαται ἐπὶ τὸν λύκον. τῇ μαχαίρᾳ
 kâj ho hor.mèː tòːn lý.kon e.pi.báll.luː.sín kâj déː kâj aʋ.tòs ho ksantʰíːaːs hór.ma.taj e.pi tòːn lý.kon téːj ma.kʰâj.raːj
 τύπτει αὐτὸν, οἱ δὲ κύνες δακνοῦσιν, ἄχρι οὗ ὁ λύκος αὐτὸς ἀπέθανον.
 týp.teː aʋ.tòːn hoj dè ký.nes da.knúː.sín á.kʰri húː ho lý.kos aʋ.tòs a.péːtʰa.non

1 κεφάλαιον τὸ ἐνδέκατον

ke.p'há.la.jon tò hen.dé.ka.ton

1.1 I

τῇ ὑστεραῖα ὁ Ἀλέξιος ἐγείρεται. ὕδωρ λαμβάνει. τὰς οὖν χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον λούει. οὐ λούεται
(πάν τὸ σῶμα λούει), ὅτι πρωὶ ἐστίν. ἔπειτα τὴν ἐσθῆτα περιβάλλεται. ἐκ οὖν τοῦ οἰκημάτων ἐξέρχεται
καὶ τὸν πατέρα ἀσπάζεται λέγων, «χαῖρε, ὦ πάτερ». πρὸς δὲ αὐτὸν ἀποκρίνεται ὁ κύριος λέγων «χαῖρε
καὶ σύ, ὦ υἱέ. προσβαίνει πρὸς τὸ διδασκαλεῖον σήμερον, οὐ γάρ;» τῷ πατρὶ οὕτως λέγοντι, ὁ υἱὸς λέγει
ἀποκρινόμενος «ναί, πρὸς τὸ διδασκαλεῖον. τίς δοῦλος σὺν ἐμοὶ βήσεται;» ὁ δὲ Γρηγόριος ἀποκρίνεται
«ὁ Ἡρακλείδης βήσεται μετὰ σοῦ πρὸς τὸ διδασκαλεῖον. οὗτος γάρ πιστός ἐστι καὶ ἀγαθός.»

1.2 II

ὁ οὖν Ἀλέξιος καὶ ὁ Ἡρακλείδης ἅμα προσβαδίζουσιν ἐκ τοῦ οἴκου. ὁ ἥλιος φαίνεται, καὶ θερμόν ἐστιν. ὁ
Ἡρακλείδης πράγματα τοῦ Ἀλεξίου φέρει· βιβλίον, στῦλον, πίνακα. ὁ δὲ Ἀλέξιος οὐδὲν φέρει. ταχέως
μὲν βαδίζει, βραδέως δὲ ὁ Ἡρακλείδης. Ἄλε· σπεῦδε, ὦ δοῦλε. Ἡρα· ἀλλὰ οὐ δυνατόν μοι σπεῦδειν.
Ἄλε· τί λέγεις; διὰ τί σὺ οὐ δύνασαι ταχέως βαδίζειν; Ἡρα· σὺ μὲν εἰ νεός, γέρων δὲ ἐγώ. καὶ δὴ καὶ
πάντα φέρω. διὰ ταῦτα οὐ δύναμαι. Ἄλε· μὴ ἀργὸς ἴσθι. δύνασαι γε. ἰδοῦ, οὐ μόνον βαδίζειν δύναμαι,
ἀλλὰ καὶ τρέχειν! Ἡρα· δεσπότη! οὐδαμῶς τρέχειν δύναμαι. βαδίζειν δύναμαι, οὐδὲ ταχέως.

1.3 III

τέλος δὲ ὁ Ἀλέξιος καὶ ὁ Ἡρακλείδης ἀφικνοῦνται εἰς τὸ διδασκαλεῖον. ὁ μὲν Ἡρακλείδης τὴν θύραν
ἀνοίγει, ὁ δὲ Ἀλέξιος εἰσβαίνει ἀσπαζόμενος τὸν διδάσκαλον. ἄρα τίς ἐστίν ὁ διδασκαλός; τὸ ὄνομα
αὐτῷ ἐστίν Λιβάνιος. αὐτὸς γάρ ὁ Λιβάνιος οὐ μόνον ἐστίν διδασκαλός τοῦ διδασκαλείου, ἀλλὰ καὶ
ρήτωρ τε καὶ δεσπότης. τί διδάσκει οὗτος ὁ διδασκαλός; ὁ μὲν Λιβάνιος τὴν τέχνην τὴν ῥητορικὴν
διδάσκει. μὴ ὁ Λιβάνιος τὴν γραμματικὴν διδάσκει; οὐχί, ἀλλὰ διδασκαλός ἄλλος, ὅς ἐν τῷ τοῦ Λιβανίου
διδασκαλείῳ διδάσκει, τὴν γραμματικὴν διδάσκει. οὐκέτι δὲ μαθάνει ὁ Ἀλέξιος τὴν γραμματικὴν,
ἀλλὰ τὴν ῥητορικὴν. ἐλθὼν δὲ ὁ Ἀλέξιος ἀσπάζεται τὸν διδάσκαλον, «χαῖρε βέλτιστε διδασκαλε.»

ἀποκρινάμενος δὲ ὁ Λιβάνιος λέγει αὐτῷ «χαῖρε καὶ σύ, παιδίον μου.» λέγων δὲ Ἀλέξιος οὕτως ἀποκρίνεται,
a.po.kri.ná.me.nos dè ho li.bá.ni.os lé.ge: aμ.t̪ɔ̌j kʰə̌j.re kàj sý paj.dí.on mu: lé.gɔ̌n dè a.lék.si.os hũ: tɔ̌s a.po.krí.ne.taj
«συγγνώμην ἔχε, ἀλλὰ οὐκέτι παιδίον εἰμί. ἀνὴρ γὰρ γέγονα.»
syn.gnõ̌: mɛ: n é.kʰe al.là u:. ké.ti paj.dí.on e:. mí a.nɛ: r gàr gé.go.na

1.4 IV

σήμερόν εἰσιν ἐν τῷ διδασκαλείῳ πολλοὶ μαθηταί. ὁ μὲν Ἀλέξιος τὸν πίνακα αὐτοῦ καὶ τὸν στῦλον
sɛ̌:. me.rón e:. sin en t̪ɔ̌j di.das.ka.lé: ɔ̌j pol.lój ma.tʰɛ: t̪áj ho mèn a.lék.si.os tòn pí.na.ka aμ.tú: kàj tòn stý:lon
λάμβανει. ὁ δὲ Ἡρακλείδης καθίζει. ὁ δὲ διδάσκαλος τὰ Ὀμηρικὰ ἀναγινώσκει. οἱ δὲ παῖδες γράφουσιν.
lám.ba.ne: ho dè he:.ra.klê: de:s ka.tʰiz.de: ho dè di.dás.ka.los tà ho.me:.rí.kà a.na.gi.gnõ̌: s.ke: hoj dè paj.des grá.pʰu:.sin
πῶς γράφουσιν οἱ παῖδες; τῷ στύλῳ καὶ τῷ πίνακι γράφουσιν. ἔπειτα ὁ Λιβάνιος ἐρωτᾷ, «δυνάσθε τὰ
põ̌: s grá.pʰu:.sin hoj paj.des t̪ɔ̌j stý:lon kàj t̪ɔ̌j pí.na.ki grá.pʰu:.sin é.pe: ta ho li.bá.ni.os e.rɔ̌: t̪áj dy.nás.thɛ tà
Ὀμηρικὰ ἀναγινώσκειν;» ἀπορκίνονται οἱ παῖδες «ναί, ὦ διδάσκαλε, ἀναγινώσκειν δυνάμεθα.»
ho.me:.rí.kà a.na.gi.gnõ̌: s.ke: n a.porkí.non.taj hoj paj.des náj ɔ̌: di.dás.ka.le a.na.gi.gnõ̌: s.ke: n dy.ná.me.tha

ὁ οὖν Λιβάνιος κελεύει αὐτοὺς ἀναγνῶναι. οἱ δὲ τὰ τοῦ Ὀμήρου ποιήματα ἀναγινώσκουσιν. τότε δὲ
ho ò̌: n li.bá.ni.os ke.léu.e: aμ.tú: s a.na.gnõ̌: naj hoj dè tà tú: ho.mɛ̌: ru: poj.ɛ̌: ma.ta a.na.gi.gnõ̌: s.ku:.sin tó.te dè
πάλιν ἐρωτᾷ ὁ διδάσκαλος λέγων «τίς ὑμῶν δύνασαι ἀναγνῶναι ὡς ῥαψῳδός;» ὁ δὲ Ἀλέξιος ἰστᾷται καὶ
pá.lin e.rɔ̌: t̪áj ho di.dás.ka.los lé.gɔ̌n tís hy.mõ̌: n dý.na.saj a.na.gnõ̌: naj ho: s rap.sɔ̌: j.dós ho dè a.lék.si.os his.t̪á: taj kàj
ἀναγίνωσκει χωρὶς πίνακος. οὕτως ὁ ῥαψῳδὸς ποιεῖ. ὁ Ἀλέξιος τῷ ὄντι οὐ ἀναγίνωσκει ἀλλὰ λέγει
a.na.gi.gnõ̌: s.ke: kʰɔ̌: ris pí.na.kos hũ: tɔ̌s ho rap.sɔ̌: j.dós poj.ɛ̌: ho a.lék.si.os t̪ɔ̌j ón.ti u: a.na.gi.gnõ̌: s.ke: al.là lé.ge:
τοὺς τοῦ Ὀμήρου λόγους ἄνευ πίνακος καὶ ἄνευ βιβλίου. αὐτὸν οὖν ὁ διδάσκαλος ἐπαινεῖ. τέλος δὲ
tù: s tú: ho.mɛ̌: ru: ló.gu: s á.nɛy pí.na.kos kàj á.nɛy bi.blí: u: aμ.tòn ò̌: n ho di.dás.ka.los e.paj.né: té.los dè
Ἀλέξιος καθίζει καὶ οἱ ἄλλοι καθ' ἓνα ἀναγινώσκουσιν.
a.lék.si.os ka.tʰiz.de: kàj hoj ál.loj katʰ hé.na a.na.gi.gnõ̌: s.ku:.sin

1.5 V

μετὰ τὴν τῆς ἡμέρας σχολὴν ὁ διδάσκαλος σὺν τῷ Ἀλεξίῳ διαλέγεται.
me.tà tɛ̌: n tɛ̌: s he:.mé:ras skʰo.lɛ̌: n ho di.dás.ka.los sýn t̪ɔ̌j a.lek.sí:ɔ̌j di.a.lé.ge.taj

Λιβ· ἀνὴρ γέγονας, ὦ Ἀλέξιε. τί ἐν νῷ ἔχεις πράσσειν; πάντα τὰ ποιήματα τὰ Ὀμήρου καλῶς οἶδας, καὶ
lib a.nɛ: r gé.go.nas ɔ̌: a.lék.si.e tí en n̪ɔ̌j é.kʰɛ: s prá.s.se: n pán.ta tà poj.ɛ̌: ma.ta tà ho.mɛ̌: ru: ka.l̪ɔ̌: s òj.das kàj
δὴ καὶ λόγους κρείττονας ποιεῖν δύνασαι, ὥσπερ ῥήτωρ. καὶ τὴν ῥητορικὴν τὴν τέχνην εὖ μαθηάνεις. τί
dè: kàj ló.gu: s krê̌: t.to.nas poj.ɛ̌: n dý.na.saj h̪ɔ̌: s.per rɛ̌: tɔ̌: r kàj tɛ̌: n rɛ̌: .to.rí.kɛ̌: n tɛ̌: n té.kʰɛ: n éy man.tʰá.ne: s tí
ἄλλο; Ἄλε· ὁ μὲν πάτηρ μου βούλεται με εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ εἰσελθεῖν. ἢ ἴσως τὰ νομικὰ μαθεῖν. οὐ
ál.lo a.le ho mèn pá.te: r mu: bú: le.taj me e: s tò é.rgon aμ.tú: e: .sɛl.tʰɛ̌: n é: í.sɔ̌: s tà no.mi.ká ma.tʰɛ̌: n u:
μὴν βούλομαι. Λιβ· δὴ που βούλῃ τι; Ἄλε· τὴν φιλοσοφίαν μαθεῖν βούλομαι. Λιβ· εὖγε! δεῖ σε εἰς
mɛ̌: n bú: lo.maj lib dè: pu: bú: le: j tí a.le tɛ̌: n pʰí.lo.so.pʰí.an ma.tʰɛ̌: n bú: lo.maj lib éy.ge dè: se e: s
τὰς Ἀθῆνας πορευέσθαι! Ἄλε· τί δὴ; Λιβ· ἐκεῖ εἰσιν διδάσκαλοι οἱ ἄριστοι τῆς τε φιλοσοφίας καὶ τῆς
tàs a.tʰɛ̌: nas po.rey.és.tʰaj a.le tí dè: lib e.ké: e:. sin di.dás.ka.loj hoj á.ris.toj tɛ̌: s te pʰí.lo.so.pʰí.as kàj tɛ̌: s
ῥητορικῆς. ἔγωγε μὴν πρὸς τοὺς ἐμouς φίλους γράψω. Ἄλε· χάριν σοι ἔχω, ὦ φίλτατε διδάσκαλέ μου.
rɛ̌: .to.rí.kɛ̌: s é.gɔ̌: ge mɛ̌: n prõ̌: s tù: s e.mu: s pʰí.lu: s gráp.sɔ̌: a.le kʰá.rin soj é.kʰɔ̌: h̪ɔ̌: pʰí.ta.te di.dás.ka.lé mu:
Λιβ· οὐδὲν πρᾶγμα, ὦ παῖ. πόλλα ἔτη νῦν μετὰ ἐμοῦ μαθηάνεις καὶ ἀγαθὸς μαθητῆς εἶ.
lib u:. dɛ̌: n prá.ŋ.ma ɔ̌: paj pó.la é.te: ný: n me.tà e.mu: man.tʰá.ne: s kàj a.ga.tʰós ma.tʰɛ̌: .tɛ̌: s é:

1.6 VI

ὕστερον οὖν ὁ Ἀλέξιος οἴκαδε ἐπανέρχεται, τοῦ Ἡρακλείδους ἀκολουθοῦντος. τοῦτ' ἐστὶν ὁ Ἀλέξιος
hýs.te.ron ò.n ho a.lék.si.os òj.ka.de e.pa.nérk'è.taj tû: he:.ra.klê:.du:s a.ko.lu:.*ò.n.tos tû.t es.tin ho a.lék.si.os
πρῶτος βαδίζει, καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ ὁ Ἡρακλείδης βαδίζει.
prô:.tos ba.díz.de: kàj ò.pis.t'en au.tû: ho he:.ra.klê:.de:s ba.díz.de:

ὅτε εἰς τὴν οἰκίαν ἀφικνεῖτο ὁ Ἀλέξιος, ὁ μὲν Γρηγόριος πρὸς τραπέζα καθιζόμενος γράφει ἐπιστόλας.
hó.te e:s té:n oj.kí.an a.p'í.knê:.to ho a.lék.si.os ho mèn grê:.gó.ri.os pròs tra.péz.da:j ka.t'iz.dó.me.nos grá.p'è: e.pis.tó.las
ἄρα στύλῳ καὶ πίνακι γράφει ὁ δεσπότης· οὐχί, ἀλλὰ τῷ καλᾶμῳ τε καὶ τῷ μελάνι χρώμενος γράφει,
á:ra stýlɔ:j kàj pí.na.ki grá.p'è: ho des.pó.te:s u:.k'í al.là tɔ:j ka.lá.mo:j te kàj tɔ:j me.lá.ni k'ɔ:j.me.nos grá.p'è:
οὐκ ἐν πίνακί τινι, ἀλλὰ ἐν παπύρῳ.
u:k en pí.na.kí ti.ni al.là en pa.pý.rɔ:j

ὁ δὲ Ἀλέξιος εἰς τὸ οἶκμα εἰσελθὼν τὸν πατέρα ἀσπάζεται. ὁ δὲ «τί ἐγένετο πρὸς τῷ διδασκαλίῳ
ho dè a.lék.si.os e:s tò òj.ke:.ma e:.sel.t'ò:n tò.n pa.té.ra as.páz.de.taj ho dè tí e.gé.me.to pròs tɔ:j di.da.ka.lê:.ɔ:j
σήμερόν» φήσιν. ἀποκρίνεται δὲ Ἀλέξιος «ὁ Λιβάνιος ὁ διδάσκαλος ἐμὲ πείθει εἰς τὰς Ἀθήνας πορεύεσθαι.»
sê:.me.rón p'è:.si:n a.po.krí.ne.taj dè a.lék.si.os ho li.bá.ni.os ho di.dás.ka.los e.mè pè:.t'è: e:s tàs a.t'ê:.nas po.rèy.es.t'aj
οὐδὲ χαίρει ὁ Γρηγόριος οὐδὲ ὀργίζεται. πρῶτον μὲν οὐδὲν λέγει. ἔπειτα δὲ πολὺν χρόνον πρὸς τὸν υἱὸν
u:.dè k'áj.re: ho grê:.gó.ri.os u:.dè orgíz.de.taj prô:.ton mèn u:.dèn lé.ge: é.pe:.ta dè po.lýn k'ró.non pròs tò.n hy:.ón
βλέπει. τέλος δὲ λέγει «καλῶς. νομίζω σε ἐκεῖ πόλλα καὶ ἀγαθὰ μαθεῖν δύνασθαι. ἐμοὶ δοκεῖ σε ἐν
blé.pe: té.los dè lé.ge: ka.lɔ:s no.míz.do: se e.kê: pó.la kàj a.ga.t'á ma.t'ê:n dí.nas.t'aj e.mõj do.kê: se en
ταῖς Ἀθήναις δύο ἔτη μένειν καὶ μάνθανειν. μετὰ ταῦτα βούλομαι σε οἴκαδε ἐπανέλθειν καὶ σὺν ἐμοὶ
tájs a.t'ê:.najs dí.o é.te: mé.ne:n kàj mán.t'a.ne:n me.tà tâv.ta bú:.lo.maj se òj.ka.de e.pa.nél.t'è:n kàj sýn e.mõj
ἐργάζεσθαι.» ὁ δὲ υἱὸς ὁμολογεῖ.
ergáz.des.t'aj ho dè hy:.òs ho.mo.lo.gê:

1 Κεφάλαιον τὸ δωδέκατον.

ke.pʰá.la.jon tò dō.dé.ka.ton

1.1 I

ἐν δὲ τούτῳ ὁ Μακάριος ἐν ὁδῷ τινί ἐστιν, ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀντιοχείᾳ. τί ποιεῖ ὁ Μακάριος; οὐδὲν ποιεῖ, ἀλλὰ χαμαὶ κεῖται (ποῦ ἐστιν χαμαί; ἐπὶ τῆς γῆς), καὶ πολὺν χρόνον οὐδὲ κινεῖται οὐδὲ φωνὴν ποιεῖν δύναται. τέλος δὲ στενάζει καὶ ἰσθᾶται, ἀλλὰ χαλεπόν ἐστιν.

dý.na.taj té.los dé ste.náz.de: kàj his.tà.taj allà kʰa.le.pón est.in

ποῦ εἰσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ; ἄπεισιν. αὐτοὺς γὰρ ὁρᾷν οὐ δύναται ὁ μοναχός. οὐδένα ὁρᾷν δύναται ἐν τῇ ὁδῷ. πάντες ἔφυγον. ὁ οὖν Μακάριος μόνος ἐστίν. ποῖ ἀπῆλθον οἱ ἐχθροί; ὁ Μακάριος οὐκ οἶδεν. ποῖ ἔρχεται ὁ Μακάριος; ἐν νῷ ἔχει πρὸς μοναστήριον ἔρχεσθαι, ἀλλὰ οὐ ἀκριβῶς οἶδεν τὴν ὁδόν. οὐδὲν ἥττων ἐβαδίζεν.

é.t.tɔ:n e.ba.díz.den

1.2 II

ὁ οὖν Μακάριος βαίνει καθ' ὁδόν τινα. ἔπειτα ὁδὸν ἀλλήν βαδίζει. ἡ πρώτη ὁδὸς βραχεῖά ἐστιν. ἡ δευτέρᾳ ἐστίν. ἡ πρώτη ἡ ὁδὸς βραχύτερά ἐστιν ἢ ἡ δευτέρᾳ ὁδός. τούναντίον, ἡ δεύτερα μακρότερα ἐστὶν ἢ ἡ πρώτη. ὁ οὖν Μακάριος κατὰ τὴν βραχύτεραν ὁδὸν βαδίζει, ἔπειτα κατὰ τὴν μακρότεραν.

est.in è: he: prɔ̃:.te: ho ún ma.ká.ri.os ka.tà tè:n bra.kʰý.te.ran ho.dón ba.díz.de: é.pe:.ta ka.tà tè:n ma.kró.te.ran

τότε ἰσθᾶται καὶ βλέπει. βλέπει οὖν ἐπ' ἀριστερά τε καὶ ἐπὶ δεξία. εἰσιν δύο ὁδοί. ἡ ἐπ' ἀριστερά ὁδὸς μακρότατά ἐστιν, καὶ οὐ δύναται ὁρᾷν τὸ τέλος. ὁ οὖν Μακάριος εἰς ταύτην τὴν ὁδὸν οὐκ εἰσβαίνει. ἡ δὲ ἐπὶ δεξία ὁδὸς βράχιστα ἐστίν. τὸ γὰρ τέλος ῥάδιως ὁρᾷν δύναται ὁ μοναχός. εἰς οὖν ἐκείνην τὴν ὁδὸν εἰσβαίνει καὶ οὐ πολὺ βαδίζει ἄχρι τῆς θύρας τοῦ οἴκου τινός. τίς ἐστιν ὁ οἶκος; μοναστήριόν ἐστιν.

e:z.báj.ne: kàj u: po.lý ba.díz.de: á.kʰri té:s tʰý.ras tú: õj.ku: ti.nós tís est.in ho õj.kos mo.nas.té:.rí.ón est.in

1.3 III

τὴν θύραν τοῦ μοναστηρίου κρούει ὁ Μακάριος. οὐδεὶς δὲ ἔρχεται. πάλιν οὖν ὁ Μακάριος κόπτει. τέλος δὲ ἄνθρωπός τις ἐλθὼν βοᾷ «τίς εἶ;» ὁ δὲ Μακάριος ἀποκρίνεται «μοναχός εἰμι, ὀνόματι Μακάριος».

dè án.tʰɔ̃:.pós tis el.tʰɔ̃:n bo.áj tís è: ho dè ma.ká.ri.os a.po.krí.ne.taj mo.na.kʰós e:.mi o.nó.ma.ti ma.ká.ri.os

ὁ ἐν τῷ οἴκῳ ἄνθρωπος ἐρωτᾷ «τί βουλόμενος εἰς τὸ μοναστήριον ἡμῶν ἀφικνή;»

ho en tɔ̃j õj.kɔj án.tʰɔ̃:.pos e.rɔ̃:.táj tí bu:.ló.me.nos e:s tò mo.nas.té:.rí.on he:.mō:n a.pʰi.knɛ̃j

ὁ ἔξω ἄνθρωπος, ὁ Μακάριος, βοᾷ διὰ τῆς θύρας, «ἀποθάνων ἦκω, μοναχός ὦν, βοήθησόν μοι»

ho ék.sɔ: án.tʰɔ̃:.pos ho ma.ká.ri.os bo.áj di.à té:s tʰý.ras a.po.tʰá.nɔ̃:n hɛ̃:.kɔ: mo.na.kʰós ō:n bo.è.tʰɛ:.són moi

ἐν δὲ τούτῳ αἷμα καταρρεῖ εἰς τὴν γῆν. πόθεν ρεῖ τὸ αἷμα; ἐκ τοῦ Μακαρίου. ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ
en δὲ tū: bɿ̌ hāj.ma ka.taɾɾɛː eːs tɛ̌n gɛ̌n pótʰen ɾɛː tò hāj.ma ek tū: ma.ka.ri.u: ek tɛ̌s ke.pʰa.lɛ̌s au.tū: kàj
ἐκ τοῦ προσώπου αὐτοῦ. πολὺ αἷμα εἰς τὴν γῆν πίπτει. ἔπειτα καὶ αὐτὸς ὁ Μακάριος πάλιν πίπτει εἰς
ek tū: pro.sɿ̌: pu: au.tū: po.lɿ̌ hāj.ma eːs tɛ̌n gɛ̌n píp.te: é.peː.ta kàj au.tòs ho ma.ká.ri.os pá.lin píp.te: eːs
τὴν γῆν. ὁ τοῦ μοναστηρίου μοναχὸς τὴν θύραν ἀνοίξας εἰς τὴν ὁδὸν ἐκβαίνει.
tɛ̌n gɛ̌n ho tū: mo.nas.teː.ri.u: mo.na.kʰós tɛ̌n tʰý.ran a.nójk.sa:s eːs tɛ̌n ho.dòn eg.báj.neː

1.4 IV

ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐκβὰς σκόπτει τὸν Μακάριον. ἐρωτᾷ οὖν λέγων, «τί ἐγένετο; τίνες ταῦτα ἐποίησαν;»
ho án.tʰɔː.ɓos ho eg.bàs skóp.te: tòn ma.ká.ri.on e.ɾɔːtáǰ ú:n lé.gɔːn tí e.gé.ne.to tí.nes táu.ta e.poí.ɛː.sa:n
ἀλλὰ ἐτι καὶ νῦν οὐ δύναται ἀποκρίνεσθαι ὁ Μακάριος. ὁ μοναχὸς ἄλλος αἶρει αὐτὸν καὶ εἰσφέρει εἰς τὸ
al.là e.ti kàj ný:n u: dí.na.taǰ a.po.krí.nes.tʰaǰ ho ma.ká.ri.os ho mo.na.kʰós ál.los aǰ.reː au.tòn kàj eːs.pʰé.reː eːs tò
μοναστήριον.
mo.nas.tɛ̌:ri.on

ἐν οὖν τῷ μοναστηρίῳ τίθησιν αὐτὸν ἐπὶ κλίνην. μοναχοὶ δὲ ἄλλοι φέρουσιν ὕδωρ πρὸς τὴν κλίνην ἐπὶ
en ún tɔ́ǰ mo.nas.teː.riɔ́ǰ tí.tʰɛː.sín au.tòn e.pi klí.ne:n mo.na.kʰòǰ dè ál.loǰ pʰé.ruː.sín hý.dɔːr pròs tɛ̌n klí.ne:n e.pi
ἧ Μακάριος κεῖται. ὁ πρῶτος μοναχὸς τὰ τραύματα τοῦ Μακαρίου σκόπτει. ὁ δὲ ἔχει τραῦμα ἐπὶ τῆς
hɛ̌ǰ ma.ká.ri.os kèːtaǰ ho prɔː.tos mo.na.kʰós tà tráu.ma.ta tū: ma.ka.ri.u: skóp.te: ho dè é.kʰɛː tráu.ma e.pi tɛ̌s
κεφαλῆς, καὶ τραύματα ἐπὶ τοῦ σώματος.
ke.pʰa.lɛ̌s kàj tráu.ma.ta e.pi tū: sɿ̌:ma.tos

τὸ ὄνομα τούτῳ τῷ μοναχῷ ἐστὶ Νικάνωρ. οὗτος οὖν τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν μοναχῶν λάβων τὰ τραύματα τοῦ
tò ó.no.ma tū: bɿ̌ tɔ́ǰ mo.na.kʰòǰ es.ti ní.ká.noːr hū:tos ún tò hý.dɔːr a.pò tɿ̌:n mo.na.kʰòǰ lá.bɔːn tà tráu.ma.ta tū:
Μακαρίου λούει. εὖ γὰρ οἶδεν περὶ τραυμάτων, ὅτι ἱατρός ἐστιν. ἱατρός ἐστιν ἄνθρωπος ὃς τραύματα
ma.ka.ri.u: lūːeː èy gār òǰ.den pe.ri tráu.má.bɔːn hó.ti i.aː.trós es.tín i.aː.trós es.tín án.tʰɔː.ɓos hòs tráu.ma.ta
καὶ νόσον θεραπεύειν δύναται. πρῶτον μὲν λούει τὸ τοῦ Μακαρίου σῶμα. ἔπειτα δὲ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
kàj nó.son tʰɛ.ra.pèy.eːn dí.na.taǰ prɔː.ton mèn lūːeː tò tū: ma.ka.ri.u: sɿ̌:ma é.peː.ta dè tò pró.sɔː.pon au.tū:
λούει. ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγει, ἀλλὰ αὖθις κλείει.
lūːeː ho dè tús opʰ.tʰal.mù:s a.nóǰ.geː al.là ày.tʰis klíːeː

λούσας τὰ τραύματα ὁ Νικάνωρ λέγει τῷ ὑπηρέτῃ (τοῦτό ἐστιν· μοναχὸς ἄλλος) «φέρε μοι ἐπίδεσμα.»
lūː.sa:s tà tráu.ma.ta ho ní.ká.noːr lé.geː tɔ́ǰ hy.peː.ré.teːǰ tū:τό es.tín mo.na.kʰós ál.los pʰé.re moi e.pí.dez.ma
ὁ δὲ ὑπηρέτης τὰ ἐπίδεσμα εὐρὼν φέρει αὐτὰ πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ αὐτὰ λαβὼν δεῖ τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
ho dè hy.peː.ré.teːs tà e.pí.dez.ma hey.rɔːn pʰé.reː au.tà pròs au.tòn ho dè au.tà la.bò:n déː tò e.pi tɛ̌s ke.pʰa.lɛ̌s
τραῦμα ἐπίδεσµφ. τὸν ἐπίδεσμον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τίθησιν, εἶτα περὶ τὴν κεφαλὴν, ἐν κύκλῳ, δεῖ. τὸ
tráu.ma e.pi.déz.mɔ́ǰ tòn e.pí.dez.mon e.pi tɛ̌n ke.pʰa.lɛ̌n tí.tʰɛː.sín èː.ta pe.ri tɛ̌n ke.pʰa.lɛ̌n en ký.klɔ́ǰ déː tò
αἷμα κατάρρουν παύεται. οὐκέτι αἷμα ἐκ τοῦ τραύματος καταρρεῖ.
hāj.ma ka.táɾɾuːn páy.e.taǰ uː.ké.ti hāj.ma ek tū: tráu.ma.tos ka.taɾɾɛː

1.5 V

νῦν δὲ ὁ Μακάριος ἐπὶ τῆς κλίνης κεῖται, ἀλλὰ οὐκέτι καθεύδει. διὰ τί οὐ καθεύδει; θερμόν γάρ ἐστιν.
ný:n dè ho ma.ká.ri.os e.pi tɛ̌s klí.ne:s kèːtaǰ al.là uː.ké.ti ka.tʰèy.deː dí.à tí uː ka.tʰèy.deː tʰermón gār es.tín
ἀλλὰ ὁμως νύξ ἐστιν, οὐ δύναται καθεύδειν. ἐπὶ τὴν κλίνης κεῖται καὶ βλέπει πρὸς τὴν στέγην. ἐν νῷ
al.là hó.moːs nýks es.tín uː dí.na.taǰ ka.tʰèy.deːn e.pi tɛ̌n klí.ne:s kèːtaǰ kàj blé.peː pròs tɛ̌n sté.gɛ̌n en nɔ́ǰ
ἔχει τὰ τῆς ἡμέρας γινόμενα. τί ἐγένετο; ἐχθροὶ τινες αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ ἔβλαπτον, καὶ πολλὰ τραύματα
é.kʰɛː tà tɛ̌s he.mé.ras gi.nó.me.na tí e.gé.ne.to ekʰ.tʰòǰ tí.nes au.tòn en tɛ̌ǰ ho.dɔ́ǰ é.blap.ton kàj pol.là tráu.ma.ta
εἶχεν. τότε μὲν κακῶς ἑαυτὸν εἶχεν, νῦν δὲ ἄμεινον ἔχει.
èː.kʰɛ̌n tótɛ mèn ka.kós he.au.tòn èː.kʰɛ̌n ný:n dè á.meː.non é.kʰɛː

τὰ νῦν οὐκέτι θερμός ἐστιν ὁ Μακάριος, ἀλλὰ ψυχρός γίγνεται. τί ἐστι ψυχρόν; οὐκ ἔστιν θερμόν!
 tà nḡn u:ké.ti tʰer.mós es.tin ho ma.ká.ri.os al.là psy.kʰrós gí.gne.taj tí es.ti psy.kʰrón u:k és.tin tʰer.món
 ψυχρός οὖν ὢν, βραδέως ἐγείρεται καὶ κλείει τὴν θυρίδα. ἄνεμος γάρ τις διὰ τῆς θυρίδος πνεῖ. πάλιν
 psy.kʰrós û:n ò:n bra.dé:ɔ:s e.gé:.re.taj kàj klé:.e: tē:n tʰy.rí.da á.ne.mos gár tis di.à té:s tʰy.rí.dos pnē: pá.lin
 οὖν κεῖται, οὐ δυνάμενος καθεύδειν.
 û:n kē:.taj u: dy.ná.me.nos ka.tʰēy.de:n

μέσῃ τη νυκτὶ αὖθις γίγνεται θερμός ὁ Μακάριος. οὕτω θερμός γενόμενος, ἐγερθεὶς τὴν θυρίδα ἀνοίγει.
 mé.sɛ:ɹ̩ tɛ:ɹ̩ nyk.ti aũ.tʰis gí.gne.taj tʰer.mós ho ma.ká.ri.os hũ:ɔ: tʰer.mós ge.nó.me.nos e.gertʰè:s tē:n tʰy.rí.da a.nõj.ge:
 ὁ ἄνεμος, ὃς οὐκ πνεῖ εἰς τὸ οἶκημα, πάλιν πνεῖ καὶ αὐτὸν ποιεῖ ψυχρότερον. τέλος δὲ, τῇ τρίτῃ φυλακῇ
 ho á.ne.mos hòs u:k pnē: e:s tò õj.ke:.ma pá.lin pnē: kàj aũ.tòn poĩ.ê: psy.kʰrót.te.ron té.los dē té:ɹ̩ trí.te:ɹ̩ pʰy.la.kē:ɹ̩
 τῆς νυκτός, δύναται ὀλίγον καθεύδειν.
 té:s nyk.tós dy.na.taj o.li.gon ka.tʰēy.de:n

1.6 VI

ἡλίου ἀνατέλλοντος, ὁ Μακάριος καθεύδων παύεται, ἐγείρεται, καὶ περίμενει. δι' ὀλίγου Νικάνωρ
 hɛ:.li.u: a.na.tél.lon.tos ho ma.ká.ri.os ka.tʰēy.dɔ:n páy.e.taj e.gé:.re.taj kàj pe.rí.me.ne: di o.li.gu: ni.ká.no:r
 ἔρχεται καὶ ἐρωτᾷ αὐτόν «πῶς ἔχεις σήμερον» ὁ δὲ Μακάριος ἀποκρίνεται λέγων, «εὖ ἔχω, ἄμεινον
 érkʰe.taj kàj e.rɔ:.tã:ɹ̩ aũ.tòn pɔ:s é.kʰe:s sɛ:.me.ron ho dē ma.ká.ri.os a.po.krí.ne.taj lé.gɔ:n ēy é.kʰɔ: á.me:.non
 σήμερον ἢ χθές.» ἐρωτᾷ πάλιν ὁ Νικάνωρ, «τί βουλόμενος ἦκεις, ὦ τᾶν;» ὁ οὖν Μακάριος διηγεῖται
 sɛ:.me.ron è: kʰés e.rɔ:.tã:ɹ̩ pá.lin ho ni.ká.no:r tí bu:.ló.me.nos hɛ:.ke:s ɔ: tã:n ho û:n ma.ká.ri.os di.e:.gè:.taj
 τῷ Νικάνωρι περὶ ἑαυτοῦ. οὗτος ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἦλθεν. μακρὰν ἐπορεύθη. νῦν εἰς τὴν Ἀντιοχείαν
 tɔ:ɹ̩ ni.ká.no.ri pe.ri he.aũ.tũ: hũ:.tos ek té:s aĩ.gýp.tu: ê.l.tʰen ma.kràn e.po.rēy.tʰe: nḡn e:s tē:n an.ti.o.kʰè:.an
 ἀφίκετο. ἐθέλει νῦν περίμενειν ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ. διὰ τί; ἄνθρωποι τινες ἐκ τῆς Αἰγυπτοῦ βούλονται
 a.pʰi.ke.to e.tʰé.le: nḡn pe.rí.me.ne:n en té:ɹ̩ an.ti.o.kʰè:.a:ɹ̩ di.à tí án.tʰɔ:.põj ti.nes ek té:s aĩ.gyp.tũ: bú:.lon.taj
 αὐτὸν βλάπτειν, καὶ ἐτὶ ἀποκτείνειν.
 aũ.tòn blápt.e:n kàj e.ti a.pok.tē:.ne:n

1 κεφάλαιον τὸ τρίτον καὶ δέκατον

ke.p'há.laj.on tò trí.ton kàj dé.ka.ton

1.1 I

κεῖται ὁ λύκος ὁ τεθνηκώς χάμαι. τραύματα γὰρ πολλὰ ἐδέχετο καὶ ἀπέθανεν, πολὺ τοῦ αἵματος ἔκρουν ἐπὶ τὴν γῆν, ὥσπερ σπονδαὶ τινες. ὁ δὲ Ξανθιάς ἐπὶ λίθῳ τινι καθιζόμενος, ἀπὸ μάχης παύεται. οἱ δὲ κύνες, Τεύχων καὶ Ὅρμη, πρὸς αὐτῷ καθιζόμενοι φύσιῳσιν. τὸ φύσιᾶν ἐστὶ πολὺν ἀέρα εἰς τὸ στόμα καὶ ἐκ τοῦ στόματος ταχέως πνεῖν. ὁ δὲ Στύραξ ἐπὶ τῆς γῆς, πρὸς τῷ λύκῳ, κεῖται, καὶ τεθνηκώς.

πολὺν οὖν χρόνον ὁ Ξανθιάς οὐδὲν λέγει, οὐδὲ κινεῖται, ἀλλὰ πρὸς τὴν γῆν βλεπὼν ἡσυχάζει. τέλος δὲ ὀλίγον δακρύνει ὑπὲρ τοῦ Στύρακος. ἀλλὰ οὐ δύναται αὐτὸν θάπτειν, ὅτι ἡ γῆ ἐνθάδε πετρώδης ἐστίν. πολλοὺς γὰρ λίθους ἔχει. καὶ δὴ καὶ δεῖ τὸν Ξανθιάν φέρειν τὸ πρόβατον οἴκαδε.

τὸ οὖν πρόβατον ἄγει οὗτος τοῦδε ἐκ τόπου. ἄνθρωπος τῷ προβάτῳ ἡγεῖται, ζῶον δὲ τῷ ἀνδρὶ ἔπεται. καὶ οἱ κύνες τῷ Ξανθιά ἔπονται. ὁ δὲ αὐτοῖς ἡγεῖται.

1.2 II

ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐπανέρχεται ὁ Ξανθιάς τῷ προβάτῳ καὶ τοῖς κυσὶν ἡγοῦμενος. οὐδὲ ὑλάκτουςιν οἱ κύνες οὐδὲ πλαῖνται τὸ πρόβατον, ἀλλὰ ἐγγὺς αὐτῷ ἔπονται. μακρὰν τοῦ οἴκου ὁ Ξανθιάς φωνῇ μεγάλῃ βοῶν καλεῖ τὸν Δικαιοπόλιν, «ὦ Δικαιοπόλι, ποῦ εἶ, ἐλθέ δεῦρο. συλλάμβανε. ἄγε τὸ πρόβατον πρὸς τὰ ἄλλα. ἐγὼ δὲ τοῖς κυσὶν ἡγοῦμαι.»

ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ Ξανθίου οὐκ ἀκούεται. οὐδέ τις ἔρχεται. ποῦ ἐστὶν ὁ Δικαιοπόλις;

ὁ δὲ Ξανθιάς ἐγγύτερος γενόμενος πάλιν βοᾷ. οὐδεὶς δὲ ἀποκρίνεται, οὐδὲ ἄνθρωπὸν τινα ὁρᾶν δύναται οὗτος. εἶτα νομίζει τὸν Δικαιοπόλιν καθεύδειν. λέγει οὖν ἑαυτῷ «καλὸν μοι δοκεῖ εἰς τὴν οἰκίαν εἰσελθεῖν καὶ εὐρίσκειν αὐτόν.»

1.3 III

εἰσβάς οὖν τὸν οἶκον ὁ Ξανθιάς ζητεῖ τὸν Δικαιοπόλιν, ἀλλὰ μάτην. ὁ γὰρ Δικαιοπόλις οὐκ ἐστίν. οὐδὲ

ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῇ οὐδὲ ἐγγύς. πολὺν οὖν χρόνον ζητεῖ αὐτὸν ὁ Ξανθιάς καὶ οὐκ εὕρισκει. ἄλλο τι δὲ
 en tɛːj oɪ.kí.aːj aɥ.tɛːj uː.dɛ̃ eŋ.gýs polýn ð̃n kʰó.non zɛː.tɛ̃ː aɥ.tòn ho ksantʰi.aːs kàj uːk heɥ.rís.keː ál.lo ti dɛ̃
 εὕρισκει· σῖτος καὶ μάχαιρα ἄπεισιν. ταῦτα οὐκ εὐρών, ἄρχεται νομίζειν τὸν Δικαιοπόλιν ἀπεῖναι. ἄρα
 heɥ.rís.keː síː.tos kàj má.kʰaj.ra á.peː.sín tãɥ.ta uːk heɥ.ròːn árkʰe.taj no.míz.deːn tòn di.kaj.ó.po.lín a.pɛ̃ː.naj áː.ra
 ὁ Δικαιοπόλις φεύγει ἀπὸ τοῦ δεσπότου αὐτοῦ; οὕτω δοκεῖ.
 ho di.kaj.ó.po.lis pʰɛ̃ɥ.geː a.pò tûː des.pó.tuː aɥ.tûː húː.tː do.kɛ̃ː

ἔξω τοῦ οἴκου, ἵχνος τι ἐν τῇ γῇ ζητῶν βαδίζει. οὐ μόνον ἵχνος τοῦ Δικαιοπόλεως εὔρεν, ἀλλὰ καὶ πολλὰ
 ék.sːː tûː ð̃j.kuː í.kʰnos ti en tɛːj gɛ̃ːj zɛː.t̃̃n ba.díz.deː uː mó.non í.kʰnos tûː di.kaj.o.pó.leːːs hẽɥ.ren al.là kàj pol.là
 ἵχνη, ἃ ἀπὸ τοῦ οἴκου ἄγει. νῦν δὲ οὐκέτι νομίζει αὐτὸν πεφευγέναι, ἀλλὰ οἶδεν. τοὺς κύνας αὖθις λύσας
 í.kʰneː hà a.pò tûː ð̃j.kuː á.geː nýːn dɛ̃ uː.ké.ti no.míz.deː aɥ.tòn pe.pʰɛ̃ɥ.gé.naj al.là ð̃j.den tûːs ký.nas aũːtis lý.sas
 τὰ ὅπλα ἑαυτοῦ παρασκευάζει ἃ ἐν τῇ ὁδῷ δεῖ. εἴτα ὁρμᾶται.
 tà hó.pla he.aɥ.tûː pa.ras.keɥ.áz.deː hà en tɛːj ho.ð̃ːj déː êː.ta hor.mâː.taj

1.4 IV

ἐν δὲ τούτῳ ὁ φεύγων δοῦλος κατὰ τὴν ὁδὸν εὐθυμος βαδίζει, οὐδὲ τὸν δεσπότην αὐτοῦ φοβεῖται, ὅτι
 en dɛ̃ tûːːt̃̃j ho pʰɛ̃ɥ.gɔːn dúː.los ka.tà tɛ̃ːn ho.dòn éɥ.tʰy.mos ba.díz.deː uː.dɛ̃ tòn des.pó.teːn aɥ.tûː pʰo.bɛ̃ː.taj hó.ti
 νομίζει αὐτὸν μακρὰν ἐν τοῖς ὅρεσιν ἀπεῖναι. διὰ τοῦτο χαίρει. σῖτον ἔχει. μάχαιραν ἔχει. καὶ ἀργύρια
 no.míz.deː aɥ.tòn ma.krán en tójs ó.re.sín a.pɛ̃ː.naj di.à tûː.to kʰāj.reː síː.ton é.kʰeː má.kʰaj.ran é.kʰeː kàj ar.gý.ri.a
 ἔχει, ἃ ἐκ τοῦ σάκκου τοῦ Ξανθίου ἔκλεψεν.
 é.kʰeː hà ek tûː sák.kuː tûː ksantʰiːuː é.klep.sen

ὁ δὲ Ξανθιάς ἄρχεται διώκειν. οἱ κύνες τούτῳ ἡγούνται, αὐτοὶ ἐκείνῳ, τῷ Δικαιοπόλει, ἔπονται. πῶς
 ho dɛ̃ ksantʰi.aːs árkʰe.taj diːːːkeːn hoj ký.nes tûːːt̃̃j heː.gúːn.taj aɥ.tòj e.kɛ̃ː.noːj t̃̃ːj di.kaj.o.pó.leː heː.pon.taj p̃sː
 αὐτῷ ἔπεςθαι δύνανται; ἐκείνου ὁσφραίνονται. ὁσφραινόμενοι οὖν ἔπονται, καὶ ὁ Ξανθιάς ἀκολουθεῖ,
 aɥ.t̃̃ːj hé.pes.t̃̃aj ð̃j.nan.taj e.kɛ̃ː.nuː os.pʰāj̃̃non.taj os.pʰraj.nó.me.noj ð̃ːn hé.pon.taj kàj ho ksantʰi.aːs a.kuː.luːːtʰɛ̃ː
 τὰ ἵχνη τὰ ἐν τῇ γῇ σκόπτων.
 tà í.kʰneː tà en tɛːj gɛ̃ːj skóp.t̃̃ːn

1.5 V

νυκτὸς γιγνομένης, ὁ Δικαιοπόλις δυὸ ἀνθρώπους ἐν τῇ ὁδῷ βαδίζοντας ὁρᾷ. πρῶτον μὲν φοβεῖται,
 nyk.tòs gi.gno.méːnɛs ho di.kaj.ó.po.lis dy.ò an.tʰr̃ːːpuːs en tɛ̃ː ho.ð̃ːj ba.díz.don.tas ho.ráːj pr̃ːːːton mèn pʰo.bɛ̃ː.taj
 ἔπειτα δὲ οὐ μεριμνᾷ, ὅτι ἐλεύθερός ἐστιν, ὥς νομίζει. ὅτε οἱ δυὸ ἐγγυτέρω προσχωροῦσιν, ἀκριβῶς ὁρᾷ
 é.peː.ta dɛ̃ uː me.rim.nāːj hó.ti e.lɛ̃ɥ.tʰe.rós es.tín hoːs no.míz.deː hó.te hoj dy.ò eŋ.gy.téːːr̃ːː pros.kʰr̃ːːrúː.sín a.kriːːb̃ːːs ho.ráːn
 δύνανται ὅτι μαχαίρας ἔχουσιν, καὶ ἰσχυροὶ εἰσιν.
 ð̃j.na.taj hó.ti ma.kʰāj̃̃raːs é.kʰuː.sín kàj is.kʰyːːr̃̃oj eː.sín

τίνες εἰσιν οὗτοι; κακοὶ εἰσιν. τῷ ὄντι, λησταὶ εἰσιν. ληστής ἐστιν ἄνθρωπος ὃς ἄλλους βλάπτει (καὶ
 tíːnes eː.sín húːːtoj ka.kōj eː.sín t̃̃ːj ón.ti leːjs.tāj eː.sín leːjs.tɛ̃ːs es.tín án.tʰr̃ːːːpos hòs ál.luːs bláp.teː kàj
 ἀποκτείνει), καὶ τὰ ἀργύρια κλέπτει. οὕτως ἐγένετο τῷ Μακαρίῳ, ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ. καὶ ὥς τῷ Μακαρίῳ,
 a.pok.tɛ̃ːːneː kàj tà ar.gý.ri.a klép.teː húːːt̃̃ːs e.gé.ne.to t̃̃ːj ma.ka.ríːːːj en tɛːj an.ti.o.kʰeːːaj kàj hoːs t̃̃ːj ma.ka.ríːːːj
 οὕτως τῷ Δικαιοπόλει. οὗτοι γὰρ οἱ ληστὰι αὐτόν ἀποκτείνειν βούλονται.
 húːːt̃̃ːs t̃̃ːj di.kaj.o.pó.leː húːːtoj gár hoj leːjs.tāj aɥ.tón a.pok.tɛ̃ːːneːn búːːlon.taj

ὁ πρῶτος ληστής βοᾷ «οὗτος! δὸς μοι τὸ ἀργύριον.» ἄρα ἔχει φόβον ὁ Δικαιοπόλις; ὁ φόβος αὐτὸν
 ho pr̃ːːːːtos leːjs.tɛ̃ːs bo.āj̃̃ húːːːtos dós moj tò ar.gý.ri.on áː.ra é.kʰeː pʰó.bon ho di.kaj.ó.po.lis ho pʰó.bos aɥ.tòn
 κατέχει. ἀποκρίνεται οὖν λέγων «οὐδὲν ἔχω. δοῦλός εἰμι.» ὁ ληστής ὁ ἕτερος λέγει, «μὴ δοῦλος
 ka.té.kʰeː a.po.krí.ne.taj ð̃ːn lé.gɔːn uːːdɛ̃n é.kʰːː dúːːlós eːːmi ho leːjs.tɛ̃ːs ho hé.te.ros lé.geː mɛ̃ː dúːːlos
 μάχαιραν τοιαύτην ἔχει; δοῦλος οὐκ εἶ.» Δικαιοπόλις δὲ φοβοῦμενος ἀποκρίνεται «ναί, δοῦλος ἦν, ἀλλὰ
 má.kʰaj.ran toj.aũːteːn é.kʰeː dúːːlos uːk êː di.kaj.ó.po.lis dɛ̃ pʰo.búːːme.nos a.po.krí.ne.taj nāj̃̃ dúːːlos êːn al.là

οὐκέτι. ἀργύριον δὲ οὐκ ἔχω» ὁ δὲ πρῶτος «ἴνα τί οὐ ἀποκτείνω;» Δικ· «οὐ μὰ τὸν Δία. μὴ ἀπόκτεινον.
u:.kɛ.ti ar.ɣy.ri.on dɛ u:k ɛ.kʰɔ: ho dɛ prɔ:.tos hi.na ti u: a.pok.tɛ:.no: dik u: mã tòn dí.a mè: a.pók.te:.non
λῆστές μετὰ ὑμῶν γίνεσθαι θέλω» οἱ δὲ οὖν λησται ἀλλήλοις διαλέγονται, καὶ ὁμολογοῦσιν. οὕτως ὁ
lɛ:js.tɛ:s me.tã hy.mɔ:n ɣí.nes.tʰaj tʰɛ.lɔ: hoj dy.ð̌ ú:n lɛ:js.taj al.lɛ:.lojs di.a.lé.gon.taj kàj ho.mo.le.gò:.sin hú:.tɔ:s ho
Δικαιοπόλις ληστής τρίτος γίνεταί.
di.kaj.ó.po.lis lɛ:js.tɛ:s trí.tos ɣí.gne.taj

1.6 VI

ὅτε ὁ ἥλιος ἀνατέλλει, Ξανθιάς ὀψέ ποτε εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον ἀφικνεῖτο. δῆλόν ἐστι ὅτι ἄνθρωποι ἦσαν,
hó.te ho hɛ:.li.os a.na.tél.le: ksan.tʰi.a:s op.sé po.te e:s e.kɛ:.non tòn tó.pon a.pʰi.knɛ:.to dé:.lón es.ti hó.ti án.tʰɔ:.poj ɛ:.san
ἀλλὰ νῦν οὐκ εἰσιν. ὁρᾷ γὰρ τόπον ἐν ᾧ πῦρ ἦν. τὰ ἵχνη βλέπει, οὐδὲ ἐνὸς, οὐδὲ δυοῖν, ἀλλὰ τριῶν. καὶ
al.la ný:n u:k ɛ:.sin ho.râ:j ɣàr tó.pon en hɔ:j pý:r ên tà í.kʰne: blé.pe: u:.dè he.nòs u:.dè dy.ð̌in al.là tri.ɔ:n kàj
τὰ τῶν τριῶν ἵχνη ἔνθεν ἄγει. ποῖ ἄγει τὰ ἵχνη; οὐδὲ πρὸς τὴν πόλιν, οὐδὲ πρὸς τὸν κλῆρον.
tà tɔ:n tri.ɔ:n í.kʰne: én.tʰen á.ge: pói á.ge: tà í.kʰne: u:.dè pròs tɛ:n pó.lin u:.dè pròs tòn klɛ:.ron

νομίζει ἑαυτῷ, «τί ποιῶ; οὐ δύναμαι προσβάλλειν τρισίν.» οἴκαδε ἔρχεται ὁ Ξανθιάς. ἐν δὲ τῇ ὁδῷ
no.míz.de: he.au.tɔ:j tí poj.ɔ: u: dí.na.maj proz.báll.le:n tri.sín ôj.ka.de érkʰe.taj ho ksan.tʰi.a:s en dɛ tɛ:j ho.dɔ:j
ἀπαντᾷ ἀνθρώπῳ τινὶ ἐρχομένῳ πρὸς τὴν πόλιν. αἰτεῖ οὖν αὐτὸν ἀγγελίαν φέρειν τῷ Γρηγορίῳ περὶ τῶν
a.pan.tâ:j an.tʰɔ:.poj ti.ní erkʰo.mé.no:j pròs tɛ:n pó.lin aĩ.tɛ: ú:n au.tòn an.ɣe.li.an pʰé.re:n tɔ:j ɣre:.go.ri.ɔ:j pe.ri tɔ:n
γενομένων. ἐκεῖνος τὴν ἀγγελίαν ἀκούσας, ἄργυριον, οὐ πολὺ, δέχεται, καὶ πρὸς τὴν Ἀντιόχειαν σπεύδει.
ge.no.mé.no:n e.kɛ:.nos tɛ:n an.ɣe.li.an a.kú:.sas ár.ɣy.ri.on u: po.lý dé.kʰe.taj kàj pròs tɛ:n an.ti.ó.kʰe:.an spēy.de:

1 τὸ κεφάλαιον τὸ τέταρτον καὶ δέκατον

tò ke.pʰá.laj.on tò té.tartton káj dé.ka.ton

1.1 I

ἐν δὲ τούτῳ, ὁ Δημήτριος ἐν διδασκαλείῳ ἐστίν. τί διδασκαλεῖον; τὸ διδασκαλεῖον τοῦ Λιβανίου, φανερόν ἐστιν. ἀλλὰ ὁ Λιβάνιος αὐτός οὐ διδάσκει τὸν Δημήτριον. διὰ τί; ὅτι οὐκ τοσαῦτα ἔτη γεγονώς ἐστιν ὁ Δημήτριος. οὗτος γὰρ ἐπὶ τὰ γράμματα μανθάνει, δι' οὗ γραμματικός τις διδάσκει αὐτον. ὁ οὖν Δημήτριος καθίζει μετὰ τῶν ἄλλων παιδῶν καὶ τὰ γράμματα μανθάνει. πῶς μανθάνουσιν οἱ μαθηταί; πάντες πίνακας ἔχουσιν, καὶ στύλους. ἐπὶ τοῦ πίνακος, ἢ περὶ τοῦ πίνακος, ἔστιν ἢ μάλθα. τί ἐστὶ μάλθα; αὕτη ἐστὶν ὁ τι μαλακόν καὶ ἐν ᾗ γράφειν δύνανται. τὸν στῦλον ἐπὶ τῇ μάλθῃ γράφουσιν, ἢ ἔλκουσιν. οὕτως γράμμα ποιεῖται ἐν τῇ μάλθῃ. πολλὰ γράμματα ποιεῖται ὑπὸ τῶν παιδῶν. καὶ δυὸ ἢ τρία γράμματα ποιοῦσιν συλλαβήν. πολλὰ γράμματα ποιοῦσιν λέξεις ἢ λόγους. καὶ δὴ καὶ πολλὰι λέξεις ποιοῦσιν τὸν τῶν ἀνθρώπων λόγον.

en dè tū:tu: ho de:mē:tri.os en di.das.ka.lē:u: es.tin tí di.das.ka.lē:on tò di.das.ka.lē:on tū: li.ba.ní.u: pʰa.ne.rón
es.tin al.là ho li.bá.ní.os au.tós u: di.dás.ke: tòn de:mē:tri.on di.à tí hó.ti u:k to.sa.u.ta é.te: ge.go.nós es.tin
ho de:mē:tri.os hū:tos gār e.ti tà grām.ma.ta man.tʰá.ne: di hū: gram.ma.ti.kós tis di.dás.ke: au.ton ho ō:n
De:mē:tri.os ka.tʰí:ze: me.tà t̃:n ál.b:n pāj.d̃:n káj tà grām.ma.ta man.tʰá.ne: p̃:s man.tʰá.nu:sin hoj ma.tʰe:taí
pán.tes pí.na.kas é.kʰu:sin káj stý.lu:s e.pi tū: pí.na.kos è: pe.ri tū: pí.na.kos és.tin he: mál.tʰa tí es.ti
mál.tʰa hāy.te: es.tin hó ti ma.la.kón káj en hē:í grá.pʰe:n dý.nan.taj tòn stý:lon e.pi té:í mál.tʰe:í grá.pʰu:sin è:
él.ku:sin hū:tu:s grām.ma poj.ē:taí en té:í mál.tʰe:í pol.là grām.ma.ta poj.ē:taí hy.pò t̃:n pāj.d̃:n káj dy.ò è:
trí.a grām.ma.ta poj.ū:sin syl.la.bē:n pol.là grām.ma.ta poj.ū:sin lék.se:s è: ló.gu:s káj dē: káj pol.lāj lék.se:s
poj.ū:sin tòn t̃:n an.tʰr̃:po:n ló.gon

1.2 II

ὥς ὁ Ἀλέξιος πολλὰ ἔτη μετὰ τοῦ Λιβανίου μαθητῆς ἦν, οὕτως ὁ Δημήτριος σὺν τῷ διδασκάλῳ αὐτοῦ. πρῶτον γὰρ ἔμαθεν τὰ γράμματα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. ἔπειτα ὁ ἀγαθὸς διδασκαλὸς ἐδίδαξεν τὸ ἀναγιγνώσκειν. νῦν δὲ ὁ Δημήτριος ἀναγιγνώσκειν εὖ δύναται. πρὸς τούτοις, τὰ Ὀμηρικὰ, τὴν Ἰλιάδα τε καὶ τὴν Ὀδύσσειαν, καλῶς οἶδεν. ἀλλὰ περὶ τῆς ῥητορικῆς τῆς τέχνης, οὐδὲν οἶδεν.

h̃:s ho a.lé.ksi.os pol.là é.te: me.tà tū: li.ba.ní.u: ma.tʰe:ta:s è:n hū:tu:s ho de:mē:tri.os s̃yn t̃:í di.das.ká:l̃:í au.tū:
pr̃:ton gār é.ma.tʰen tà grām.ma.ta té:s hel.le.ni.kēs gl̃̃:s.s̃e:s é.pe:ta ho a.ga.tʰós di.dás.ka.los é.di.dak.sen tò
a.na.gi.gñ̃:s.ke:n ñyn dē ho de:mē:tri.os a.na.gi.gñ̃:s.ke:n èy dý.na.taj pr̃os tū:tois tà ho.me:ri.kà tē:n i.li.á.da
te káj tē:n o.dýs.se.an ka.l̃:s òj.den al.là pe.ri té:s re:to.ri.kēs té:s té.kʰe:s u:den òj.den

1.3 III

ἐν τῇ σχολῇ μετὰ τοῦ Δημητρίου εἰσὶ τέσσαρες παῖδες: Διόδωρος, Ἀρίστων, Νικόμαχος, καὶ Κλέων. Δημήτριος οὖν πρῶτος εἰς τὸ διδασκαλεῖον ἀφικνεῖται, ὅτι παῖς ἀγαθὸς ἐστίν, καὶ αἰεὶ ἐθέλει πρὸ τοῦ καιροῦ ἀφικνεῖσθαι. ὁ δὲ δεύτερος ὁ μαθητῆς ἐστὶν Ἀρίστων, φίλος ὢν τοῦ Δημητρίου. τρίτος ἀφικνεῖται ὁ Διόδωρος. οἱ τέταρτοὶ οἱ ἅμα ἀφικνούνται, εἰσὶ Νικόμαχος τε καὶ Κλέων, ὅτι ἀδελφοὶ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου ἔρχονται. ὁ διδασκαλὸς καλεῖ Νικόμαχον λέγων, «στῆθι, Νικόμαχε, καὶ ἐλθέ δεῦρο. ἀνάγνωθι». ὁ οὖν Νικόμαχος ἔστηκεν καὶ ἀναγιγνώσκει. δεύτερον δὲ ὁ Κλέων ὁμοίως ποιεῖ. τρίτον δὲ

en té:í skʰo.lē:í me.tà tū: de:mē:tri.u: e:sí té.s.sa.res pāj.des di.ó.do:ros a.ris.t̃:n ni.kó.ma.kʰos káj klé.o:n
De:mē:tri.os ō:n pr̃:tos e:s tò di.das.ka.lē:on a.pʰi.knē:taí hó.ti pājs a.ga.tʰós es.tin káj a.ē: e.tʰé.le: pr̃ò tū:
kaj.rū: a.pʰi.knē:s.tʰaj ho dē dēy.te.ros ho ma.tʰe:ta:s es.tin a.ris.t̃:n pʰi.los ō:n tū: de:mē:tri.u: trí.tos a.pʰi.knē:taí
ho di.ó.do:ros hoj té.tartōj hòj há.ma a.pʰi.knú:n.taj e:si ni.kó.ma.kʰos te káj klé.o:n hó.ti a.del.p̃ōj ón.tes ek
tū: au.tū: òj.ku: ékʰon.taj ho di.dás.ka.los ka.lē: ni.kó.ma.kʰon lé.g̃:n stē:ti ni.kó.ma.kʰe káj el.tʰē dēy.ro
aná.gñ̃w̃:thi. ho ō:n ni.kó.ma.kʰos hēs.te:ken káj a.na.gi.gñ̃:s.ke: dēy.te.ron dē ho klé.o:n ho.mōi:s poj.ē: trí.ton dē

Ἀρίστων, τέταρτον δὲ ὁ Διόδωρος, πέμπτον δὲ ὁ Δημήτριος ἔστηκεν καὶ ἀναγιγνώσκει.

a.rís.tɔ:n té.tar.ton dè ho di.ó.do:ros pémp.ton dè ho de:mé:.tri.os hés.te:ken kài a.na.gi.gnó:s.ke:

1.4 IV

ὁ Δημήτριος ἐστηκώς τὰ Ὀμηρικὰ ἀναγιγνώσκει. τὰ ποιήματα εὖ ἀνέγνω. ὁ δὲ διδάσκαλος ἐπαινεῖ αὐτόν λέγων, «καλῶς ἀνέγνως, ὦ μαθητά μου. καθίζει νῦν.» ὁ οὖν διδάσκαλος καλεῖ Νικόμαχον καὶ

Κλέωνα, «στῆτε, παῖδες, καὶ ἀνάγνωτε διάλογον τοῦ Πλάτωνος.» οἱ δὲ ἐστηκότες ἀνέγνωσαν τὸν τοῦ

Πλάτωνος διάλογον. ὁ μὲν Κλέων πολλάκις τοὺς στοίχους πονηρῶς ἔλεγεν. ὁ δὲ Νικόμαχος τὸν Κλέωνα

οὕτω ποιοῦντα γελά. ὁ δὲ διδάσκαλος αὐτοὺς οὐκ ἐπαινεῖ ἀλλὰ μέμφεται λέγων «πονηρῶς ἀνέγνωτε,

παῖδες πονηροί» οἱ δὲ ἀποκρινόμενοι εἶπον «οὐδαμῶς, διδάσκαλε, ἀλλὰ καλῶς ἀνέγνωμεν!» ὁ δὲ εἶπεν,

«σιγῶντες καθίζετε!» οἱ δὲ καθίζουσιν, οὐδὲν λέγοντες.

si.gɔ:n.tes ka.tí:z.de.te hoj dè ka.tí:z.du:sín u:.ðèn lé.gon.tes

1.5 V

σήμερον οὖν ἔστιν ἡ ἡμέρα ἢ ἐσχάτη τοῦ Δημητρίου ἐν τούτῳ τῷ διδασκαλείῳ. διὰ τί; ὁμοίως τῷ Ἀλεξίῳ,

ὅσα ἔτη ἐμάνθανεν οὗτος μετὰ τούτου τοῦ διδασκάλου, καὶ νῦν πολλὰ ἔμαθεν, ὥστε νῦν δεῖν αὐτὸν εἰς τὸ

διδασκαλεῖον ἄλλον εἰσελθεῖν. εἰς τί; δηλονότι, εἰς τὸ διδασκαλεῖον τοῦ Λιβανίου. ὅτε ὁ Δημήτριος εἰς

τὸ διδασκαλεῖον τοῦ Λιβανίου ἀφικνεῖτο, ὁ Λιβάνιος αὐτὸν γινώσκει. πῶς; τὸ πρόσωπον τοῦ Δημητρίου

ὁμοίον τῷ τοῦ Ἀλεξίου προσώπῳ ἐστίν. καὶ δὴ καὶ, οἶδεν ὁ Λιβάνιος ὅτι ὁ Δημήτριος σήμερον ἔρχεται.

«χαῖρε, ὦ παῖ» ἀσπαζόμενος εἶπεν ὁ Λιβάνιος. ὁ Δημήτριος ἀποκρίθη, «χαῖρε, βέλτιστε διδάσκαλε.

πολλὰ περὶ σου ἤκουσα τοῦ ἀδελφοῦ μου λέγοντος» ὁ δὲ Λιβάνιος λέγει, «ναί, καὶ τὰ πάντα ἀληθῆ, οὐ

γάρ;»

1.6 VI

1.7 VII

1.8 VIII

1 τὸ κεφάλαιον τὸ πέμπτον καὶ δέκατον

1.1 I

σήμερον ὁ Ἀλέξιος πρὸς τὰς Ἀθῆνας πορεύεται. οὐπὼ ἐν τῇ ὁδῷ ἐστίν, ἀλλὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ. πάντες συλλέγονται ἐν τῇ αὐλῇ. τίνες εἰσίν; οἱ παῖδες καὶ οἱ γονεῖς ἐνθάδε εἰσίν· οἱ μὲν δύο ἀδελφοί, αἱ δὲ ἀδελφαὶ αἱ δύο, καὶ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ. οὐ δοῦλοι πάρεσιν; δοῦλοι πάρεσιν, οὐ πολλοί. ἐν νῷ ἔχει ὁ Ἀλέξιος οἶκοθεν ἐξέρχεσθαι σήμερον, πρωτῇ, εἰ δυνατὸν ἐστίν. μέλλει οὖν Ἀλέξιος ὁρμαῖσθαι, ἀλλὰ οὐ δύναται. διὰ τί; πρῶτον δεῖ αὐτὸν ὑγιαίνειν λέγειν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.

ὁ οὖν Ἀλέξιος περιπλέκεται τῇ Σοφίᾳ. ἔπειτα οὗτος καὶ ἡ Εἰρήνη περιπλέκονται. τέλος δὲ τὸν ἀδελφὸν τὸν Δημήτριον φιλεῖ καὶ περιπλέκεται, λέγων, «καλὸς ἴσθι, ὦδελφε, καὶ τοῖς γονεῦσι πείθου.»

τί περὶ τῶν γονεῶν; οὗτοι μέλλουσιν τῷ υἱῷ ἀκολουθεῖν πρὸς τὸν λιμένα. τί ἐστίν ὁ λιμὴν; ἔστι τόπος τις εἰς ὃν ναῦς ἀφικνοῦνται καὶ ἐξ οὗ ἐκπλέουσιν. οὐκ ἔστιν λιμὴν ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ, ὅτι ἡ Ἀντιόχεια οὐ πρὸς τῇ θαλάσῃ ἀλλὰ ἱκανῶς μακρὰν ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐστίν.

ποῦ οὖν ἡ λιμὴν τῆς Ἀντιοχείας; ἐν τῇ Σελεύκειᾳ. τίς ἡ Σελεύχεια; πολλαὶ γὰρ εἰσιν αἱ Σελεύκειαι· ἡ Σελεύχεια ἡ ἐπὶ τῆς Τίγρητος, ἡ Σελεύχεια Πισιδίας, ἡ Σελεύχεια Ἰσαυρίας, καὶ ἡ Σελεύχεια ἐν Πιερίᾳ.

ἡ Σελεύχεια ἐν Πιερίᾳ ἐστὶ πόλις ἐγγὺς τῆς Ἀντιοχείας, πρὸς τῇ θαλάσῃ, καὶ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ὀρόντου. πλοῖα οὖν ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας εἰς τὴν Σελεύκειαν διὰ τοῦ Ὀρόντου πλέουσιν, οὗ τὰ φορτία ἐκφέρουσιν τῶν πλοίων καὶ εἰς τὰς ναῦς τιθεῖσιν. ἀπὸ τῆς Σελευκειᾶς εἰς τὴν θάλασσαν ἐκπλέουσιν, πρὸς τὴν Ἰταλίαν, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Λιβύην, τὴν Κόρινθον, καὶ ἄλλας πόλεις.

ὁ καιρὸς ἐστίν. ὁ Ἀλέξιος ἐκ τοῦ οἴκου ἐκβαίνει, τοῖς γονεῦσιν ἀκολουθεῖ πρὸς τὸν λιμένα.

1.2 II

νῦν δὲ μεσημβρία ἐστίν, καὶ ὁ ἥλιος ἐν τῷ οὐρανῷ φαίνει. οἱ τρεῖς διὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀντιοχείας βαδίζουσιν, μετὰ ἀλλήλων διαλεγόμενοι. ὁ μὲν Ἀλέξιος λαλεῖ περὶ ὧν ἐν ταῖς Ἀθήναις πράξιν μέλλει,

ή δὲ Εὐγενία περὶ ὧν μιμνήσκεται ἐν τῷ τοῦ Ἀλεξίου βιβλίῳ, ὁ δὲ Γρηγόριος περὶ τὴν διαίτιαν ἣν δεῖ τῷ
hɛː dɛ̃ ɛ̃u.ge.ní.a pe.ri hɔːn mim.nɛ̃ːs.ke.ta.j en tɔ̃ːj túː a.lɛk.sí.uː biːtɔ̃ːj ho dɛ̃ greː.gó.ri.os pe.ri tɛ̃ːn di.a.jí.tí.an hɛ̃ːn dɛ̃ː tɔ̃ːj
υἱῷ ἄγειν ἐν ταῖς Ἀθήναις.
hyːːtɔ̃ːj á.geːn en tájs a.tʰɛ̃ː.naj.s

καὶ δὴ καὶ δοῦλοι αὐτοῖς ἔπονται. οἱ δοῦλοι μετὰ ἀλλήλων διαλέγονται; μάλιστά γε, ἀλλὰ οὐ μεγάλη
kàj dɛ̃ː kàj dūːˌloj ãu.tɔ̃ːjs hɛ̃ːpon.ta.j hoj dūːˌloj me.tà al.lɛ̃ːˌbːːn di.a.lé.gon.ta.j má.li.s.tá ge al.là uː me.gá.lɛːj
φωνῇ. περὶ τίνων λαλοῦσιν οἱ δοῦλοι; πολλὰ καὶ ἄλλα λέγουσιν. τὸ μέγιστόν ἐστι περὶ τοῦ τῶν δούλων
pʰɔːˌnɛ̃ːj pe.ri tíˌnoːːn laˌlóːˌsin hoj dūːˌloj pol.là kàj á.la.la lé.guːˌsin tò mé.gis.tón es.ti pe.ri túː tɔ̃ːn dūːˌbːːn
βιοῦ. πρὸς τούτοις, περὶ τῶν δεσπότην διαλέγονται, ὅτι δοῦλοι πλεῖστα περὶ αὐτῶν ἴσασιν.
biːúː prɔ̃ːs túːˌtojs pe.ri tɔ̃ːːn des.póˌtːːn di.a.lé.gon.ta.j hó.ti dūːˌloj plɛ̃ːˌs.ta pe.ri ãu.tɔ̃ːːn í.sa.sin

διὰ τί ἔπονται οἱ δοῦλοι τούτοις πρὸς τὸν λιμένα; ὅτι οἱ δεσπότες οὐκ ἐθέλουσιν τὰ σκευᾶ ἐαυτῶν φέρειν.
di.à tí hɛ̃ːpon.ta.j hoj dūːˌloj túːˌtojs prɔ̃ːs tòn li.méˌna hó.ti hoj des.póˌta.j uːk e.tʰéˌluːˌsin tà ské̃̃u.a hẽ̃.ãu.tːːn pʰéˌreːn
τὸ οὖν φέρειν ἐστὶν τοῖς δούλοις. οὕτως ἐστὶν ἡ διαίτια τῶν δούλων, οὐ γάρ; ὥς καλόν ἐστι δεσπότην
tò úːːn pʰéˌreːn es.tin tɔ̃ːjs dūːˌlojs hūːˌtːːs es.tin hɛ̃ː di.a.jí.tí.a tɔ̃ːːn dūːˌbːːn uː gár hɔ̃ːs ka.lón es.ti des.póˌtːːn
εἶναι.
éːˌnai

1.3 III

εἰς τὸν λιμένα ἀφίκοντο πάντες. πόσαι νῆες εἰσιν; πολλαί; πλεῖσταί εἰσιν αἱ νῆες. χαλεπὸν οὖν ἐστὶν
eːs tòn li.méˌna a.pʰíˌkon.to páːˌtes póˌsaj nɛ̃ːˌɛ̃s eːˌsin pol.láj plɛ̃ːˌs.táj eːˌsin háj nɛ̃ːˌɛ̃s kʰaˌle.pòn úːːn es.tin
γινώσκειν ὅτινες εἰς τὰς Ἀθήνας μέλλουσιν πλεύσεσθαι, ὅτινες εἰς ἄλλους τοὺς τόπους. πῶς δυνατόν
giˌgnɔ̃ːˌs.keːn hóˌtiˌnes eːˌs tàs a.tʰɛ̃ːˌnaːs méˌluːˌsin plɛ̃̃uːˌses.tʰaj hóˌtiˌnes eːˌs álˌluːs túːˌs tóˌpuːs pɔ̃ːˌs dýˌna.tòn
ἔσται γινώσκειν; δεῖ αὐτοὺς ἐρωτᾶν καὶ πυνθάνεσθαι.
és.ta.j giˌgnɔ̃ːˌs.keːn dɛ̃ː ãu.túːˌs eˌrɔːˌtáːːn kàj pyn.tʰáˌnes.tʰaj

ὁ οὖν Γρηγόριος ἀνθρωπὸν τινα ἐρωτᾷ, «ποῖ μέλλει ἐλεύσεσθαι αὕτη ἡ ναῦς;» τοῦτο ἀκούσας ὁ ναύτης
ho úːːn greː.gó.ri.os áːˌn.tʰɔːˌpón tíˌna eˌrɔːˌtáːːj pɔ̃ːj méˌleː eˌlɛ̃̃uːˌses.tʰaj hájˌteː hɛ̃ː náːys túːˌto a.kúːˌsaːs ho náːuːˌtɛːs
ἀποκρίνεται «εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὧ τᾶν»
a.po.kríˌne.ta.j eːˌs tɛ̃ːːn ájˌgypˌton ɔ̃ːˌ táːːn

ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ἀλέξιος πρὸς ναύτην ἄλλον προσχωρεῖ, μέλλων ἐρωτήσιν ὅποι ἐλεύσεται ἡ ναῦς. ἐκεῖνος
en dɛ̃ː túːˌtːːj ho a.lék.sí.os prɔ̃ːs náːuːˌtɛːːn álˌlon pros.kʰɔːˌrɛ̃ː méˌlːˌbːːn eˌrɔːˌtɛ̃ːˌseːːn hóˌpoj eˌlɛ̃̃uːˌse.ta.j hɛ̃ː náːys e.kéːˌnos
δὲ τρέπεται λέγων «τί ζητεῖς, ὦ παῖ;»
dɛ̃ː tréˌpe.ta.j léˌgoːˌn tí zɛ̃ːˌtɛ̃ːˌs hɔ̃ːˌ páj

«ναῦν ζητῶ, ἡ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλεύσεται. σὺ ἐκεῖσε ἐλεύσῃ;» ἀποκρίνομενος ἐρωτᾷ ὁ Ἀλέξιος. εἶπεν
náːun zɛ̃ːˌtɔ̃ːˌ hɛ̃ː eːˌs tàs a.tʰɛ̃ːˌnaːs eˌlɛ̃̃uːˌse.ta.j sý e.kéˌˌse eˌlɛ̃̃uːˌseːːj a.po.kríˌnoˌmeˌnos eˌrɔːˌtáːˌj ho a.lék.sí.os éːˌpen
οὖν ὁ ναύτης, «ναὶ πρὸς τὴν Ἀττικὴν ἐλεύσομαι, αὔριον δέ. αὕτη ἐστὶ ἡ ἐμὴ ναῦς, ὅτι οὐ μόνον αὐτῆς
úːːn ho náːuːˌtɛːˌs náj prɔ̃ːs tɛ̃ːːn atˌtiˌkɛ̃ːˌn eˌlɛ̃̃uːˌsoˌmaj áːuˌriˌon dé hájˌteː es.ti hɛ̃ː eˌmɛ̃ː náːys hóˌti uː móˌnon náːuːˌtɛːˌs
εἰμί, ἀλλὰ καὶ ναύκληρος. ἐθέλεις εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλεύσεσθαι;» «μάλιστά γε, κύριε! μαθητὴς ὢν πρὸς
eːˌmí al.là kàj náːuˌklɛ̃ːˌros e.tʰéˌleːˌs eːˌs tɛ̃ːːn atˌtiˌkɛ̃ːˌn eˌlɛ̃̃uːˌses.tʰaj máˌli.s.tá ge kýˌriˌe ma.tʰɛ̃ːˌtɛ̃ːˌs ɔ̃ːˌn prɔ̃ːs
τὰς Ἀθήνας πορεύομαι ὅτι ἐν τοῖς ἐκεῖ διδασκαλείοις μαθάνειν βούλομαι. καὶ τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν
tàs a.tʰɛ̃ːˌnaːs poˌré̃̃uːˌoˌmaj hóˌti en tɔ̃ːjs e.kéˌˌ diˌdasˌkaˌlé̃̃ˌojs man.tʰáˌneːˌn búːˌloˌmaj kàj tɛ̃ːːn pʰíˌloˌsoˌpʰíˌan kàj tɛ̃ːːn
ρήτορικὴν μαθάνειν ἐν νῷ ἔχω, καὶ τὰ λοιπά...»
rẽ̃ˌtoˌriˌkɛ̃ːˌn man.tʰáˌneːˌn en nɔ̃ːˌj éˌkʰɔːˌ kàj tàˌ lojˌpá

«καλῶς, ὦ παῖ» φησιν ὁ ναύκληρος, «ἀλλὰ, ἔχεις ἀργύριον τοῦ πλεῖν;»
kaˌlɔ̃ˌs ɔ̃ːˌ páj pʰɛ̃ːˌsin ho náːuˌklɛ̃ːˌros al.là éˌkʰɛ̃ˌs argýˌriˌon túːˌ plɛ̃ːˌn

τοῦ ναυκλήρου οὕτως λέγοντος, ὁ πατὴρ προσχωρήσας ὑπολαμβάνει λέγων, «ναί, ἀργύριον ἔχομεν.»
túːˌ náːuˌklɛ̃ːˌruːˌ hūːˌtːːs léˌgonˌtos ho paˌtɛ̃ˌr pros.kʰɔːˌrɛ̃ːˌsaːs hyˌpoˌlamˌbáˌneːˌ léˌgoːˌn náj argýˌriˌon éˌkʰoˌmen

1.4 IV

ἐν τῷ λιμένι ὁ πατήρ καὶ ὁ ναύκληρος διαλέγονται. «ἐπὶ πόσῳ» φησὶν ὁ Γρηγόριος, «ὁ πλοῦς;» ὁ
en tṓj li.mé.ni ho pa.tēr kàj ho nāy.kle:ros di.a.lé.gon.taj e.pi pṓs.sṓj pʰe: sin ho gre:gó.ri.os ho plūs ho
ναύκληρος· «ἐνὶ νομίσματι χρυσῷ» ὁ δὲ Γρηγόριος εἶπεν, «τί; τοσοῦτον αἰτεῖ; ἕξ τῶν ἀργύρων παρέχω»
nāy.kle:ros he.ni no.míz.ma.ti kʰry.sṓj ho dè gre:gó.ri.os ē:pen tí to.sú:ton aǵ.tē: hēks tṓn ar.gý.ro:n pa.ré.kʰo:
ὁ δὲ ναύκληρος ἀπεκρίθη «ἕξ μόνον! ἐννέα δεχέσθαι δύναμαι, οὗ ἤττον.» ὁ δὲ πατήρ ὁμολογῶν ἐννέα
ho dè nāy.kle:ros a.pe.krí.tʰe: hēks mó.non en.né.a de.kʰēs.tʰaj dý.na.maj ō: ē.t.ton ho dè pa.tēr ho.mo.lo.gṓn en.né.a
ἄργυρα νομίσματα παρέχει τῷ ναυκλήρῳ.
ár.gy.ra no.míz.ma.ta pá.re.kʰe: tṓj naυ.klē:ro:j

ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ἀλέξιος τὰ φορτία ἢ τὰ σκεῦα αὐτοῦ εἰσφέρει εἰς τὴν ναῦν. μετὰ δὲ ταῦτα κελεύει
en dè tū:tṓj ho a.lék.si.os tà pʰortí.a ē: tà skēy.a ay.tū: e:s.pʰé.re: e:s tē:n nāyn me.tà dè tāy.ta ke.lēy.e:
χαίρειν τοῖς γονεῦσιν καὶ καθίζει ἐπὶ τῇ νηϊ. ποῦ ἐν τῇ νηϊ καθίζει; ἐπὶ τῷ καταστρώματι τῆς νεώς.
kʰāj.re:n tōjs go.nēy.sin kàj ka.tʰíz.de: e.pi tēj ne:í pū: en tēj ne:í ka.tʰíz.de: e.pi tṓj ka.tas.trṓ.ma.ti tēs ne.ṓs
πολλοὶ οἱ ναῦται περὶ αὐτὸν τρέχοντες, βοῶντες καὶ διαλέγοντες μετὰ ἀλλήλων, ἀλλὰ οὐδεὶς μετὰ αὐτῷ
pollṓj hoj nāy.taj pe.ri ay.tōn tré.kʰon.taj bo.ṓn.tes kàj di.a.lé.gon.tes me.tà al.lē:lon al.là u:dēs me.tà ay.tṓj
διαλέγεται. πρὸς τὴν γῆν σκόπει θαυμάζων περὶ τοῦ βίου ἑαυτοῦ καὶ νομίζων περὶ τῶν μελλόντων.
di.a.lé.ge.taj prṓs tē:n gē:n skó.pe: tʰay.maáz.do:n pe.ri tū: bí.u: he.ay.tū: kàj no.míz.do:n pe.ri tṓn mel.lón.tṓn

1.5 V

δι' ὀλίγου οἱ μὲν ναῦται λύουσιν, ἡ δὲ ναὺς ἐκ τοῦ λιμένος βραδέως πορεύεται. διὰ τὰ κύματα πλεῖ ἢ
di o.lí.gu: hoj mèn nāy.taj lý.u: sin he: dè nāys ek tū: li.mé.nos bra.dé.ṓs po.rēy.e.taj dià tà ký.ma.ta plē: he:
ναὺς πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ δὴ καὶ ἄνεμος ὅπισθεν πνεῖ. ἄνθρωπός τις, ναύτης ὢν, πρὸς τὸν Ἀλέξιον
nāys prṓs tē:n tʰá.las.san kàj dē: kàj á.ne.mos ó.pis.tʰen pne: án.tʰrṓ.pós tis nāy.te:s ὢn prṓs tōn a.lék.síon
προσχωρήσας ἔρωτᾷ αὐτὸν λέγων «τίς εἶ, πόθεν καὶ ποῖ;» ἀποκρίνεται δὲ ὁ Ἀλέξιος «Ἀλέξιος τοῦ
pros.kʰṓ:rē:sa:s e.ro:tāj ay.tōn lé.gon tis ē: pó.tʰen kàj pōj a.po.krí.ne.taj dè ho a.lék.si.os a.lék.si.os tū:
Γρηγορίου εἰμί, ἐκ τῆς Ἀντιοχείας ἦξω, νῦν δὲ Ἀθήναζε πλέω.» ναύτης «ἀναμφιβόλως, ὅτι πάντες ἡμεῖς
gre:go.ri.u: e.mí ek tēs an.ti.o.kʰē:a:s hēk.sṓ: ný:n dè a.tʰē:naz.de plé: nāy.te:s a.nam.pʰi.bó.lṓs hó.ti pán.tes he:mēs
εἰς τὰς Ἀθήνας πλέομεν. ἀλλὰ ἵνα τί; τί βουλόμενος Ἀθήναζε πορευῇ σύ;» «τὴν φιλοσοφίαν μανθάνειν
e:s tās a.tʰē:na:s plé.o.men al.là hí.na tí tí bu:ló.me.nos a.tʰē:naz.de po.rey.ēj sý tē:n pʰi.lo.so.pʰi.an man.tʰá.ne:n
βούλομαι. σπουδάζω φιλοσοφεῖν. ἄρα οἶδας τὰ τοῦ φιλοσόφων;» ὁ δὲ λέγει «παῖς ὢν τὰ Ὀμηρικὰ
bū:lo.maj spu:dáz.do: pʰi.lo.so.pʰē:n á.ra ój.das tà tū: pʰi.lo.só.pʰṓn ho dè lé.ge: pājs ὢn tà ho.me:ri.kà
ἔμαθον, καὶ τοῦτο ἐμοῖ ἱκανόν. νῦν δὲ ἐπὶ τῇ θαλάσῃ πονῶν ὀλίγον χρόνον τοῖς καὶ τῶν ποιητῶν καὶ
é.ma.tʰon kàj tū:to e.mōj hi.ka.nón ný:n dè e.pi tēj tʰa.lás.sēj po.nṓn o.lí.gon kʰró.non tōjs kàj tṓn poj.e:tṓn kàj
τοῖς τῶν φιλοσόφων διατρίβω. ὁρᾷ μὴ λίαν χρόνον διατριβῆς, ὦγαθε.»
tōjs tṓn pʰi.lo.só.pʰṓn di.a.trí.bo: ho.rá: mē: lían kʰró.non di.a.tri.bējs ὦ.ga.tʰe

1.6 VI

μετὰ τέσσαρες καὶ δέκα ἡμέρας εἰς τὸν Πειραιὸν ἀφικνοῦνται. ὁ πλοῦς ταχὺς ἦν καὶ ἡδύς, καὶ τῷ Ἀλεξίῳ
me.tà téss.a.res kàj dé.ka he:mé.ras e:s tōn pe:raǵōn a.pʰi.knṓ:n.taj ho plūs ta.kʰys ē:n kàj he:dýs kàj tṓj a.lék.sí:ṓj
ἥρπεν, μᾶλλον δὲ ἀρέσκει αὐτῷ ἀφικνεῖσθαι εἰς τὰς Ἀθήνας. ἐκβαίνει ἐκ τῆς νεῶς ὡς τάχιστα, εἰς τὰς
ē.re.sen mā:llon dè a.rés.ke: ay.tṓj a.pʰi.knēs.tʰaj e:s tās a.tʰē:na:s eg.bāj.ne: ek tēs ne.ṓs hṓs tā.kʰis.ta e:s tās
ὁδοῦς τρέχει καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς τὸ ἄστυ.
ho.dūs tré.kʰe: kàj ka.tà tē:n ho.dōn tē:n prṓs tò ásty

πρῶτον μὲν δεῖ αὐτὸν φίλον τινὰ τοῦ Λιβανίου εὐρεῖν. τοῦτον εὐρών, χαίρειν κελεύει, ἐκεῖνος δὲ δέχεται
prṓ:ton mèn dé: ay.tōn pʰílon ti.nà tū: lí.ba.ní.u: hey.rē:n tū:ton hey.rṓ:n kʰāj.re:n ke.lēy.e: e.kē:nos dè dé.kʰe.taj

τὸν Ἀλέξιον ἀσμενῶς καὶ κελεύει αὐτὸν εἰσβαίνειν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ τοῦ δειπνεῖν. τοῦτο ὁ Ἀλέξιος
 tòn a.léksi.on az.me.nṑ:s kàj ke.léy.e: au.tòn e:z.baĩ.ne:n e:s tè:n oĩ.ki.an au.tú: tú: de:pnè:n tú:to ho a.léksi.os
 ἡδέως ποιεῖ. πολὺ οὖν διαλέγονται περὶ τοῦ Λιβανίου, καὶ περὶ τῶν γινομένων ἐν τῷ κόσμῳ, μάλιστα
 he:.dé:ɔ:s poi.è: po.ly ũ:n di.a.lé.gon.taĩ pe.ri tú: li.ba.ní.u: kàj pe.ri tṑ:n gi.no.mé.no:n en tṑj kóɔ.mɔ:j má.li:s.ta
 περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλέξιος σπουδάζει μαθεῖν περὶ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ πολλάκις ἐρωτᾷ
 pe.ri tṑ:n en té:j an.ti.o.kh̃e:.a:j al.là kàj ho a.léksi.os spu:.dáz.de: ma.tḗ:n pe.ri tṑ:n a.tḗ:.no:n kàj pol.lá.kis e.rɔ:..tá:j
 περὶ τούτου.
 pe.ri tú:..tu:

ὁ μὲν φίλος τοῦ Λιβανίου, ὀνόματι Νόστιμος οὐ μόνον περὶ τῆς Ἀντιοχείας λαλεῖ, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν
 ho mèn pḗilos tú: li.ba.ní.u: o.nó.ma.ti nṑs.ti.mos u: mó.non pe.ri tēs an.ti.o.kh̃e:.a:s la.lè: al.là kàj pe.ri tṑ:n
 γινομένων τῶν ἐν τῷ ἅστει. ὁ δὲ Ἀλέξιος σπουδάζων ἀκούει τὰ πάντα.
 gi.no.mé.no:n tṑ:n en tṑj ás.te: ho dè a.léksi.os spu:.dáz.dɔ:n a.kū:.e: tà pán.ta

1 κεφάλαιον τὸ ἕκτον καὶ δέκατον

ke.pʰá.la.jon tò hék.ton kàj dé.ka.ton

1.1 I

τοῦ οὗν Ἀλεξίου ἀπέλθοντος, ἐν τῇ οἰκίᾳ αἱ τρεῖς γυναῖκες διαλέγονται. Σοφ· ἀλλὰ διὰ τί μόνον οἱ παῖδες
tú: ũ:n a.lek.sí:u: a.pél.tʰon.tos en té:j o.j.kí.a:j haj tré:s gy.náj.kes di.a.lé.gon.taj sopʰ al.là di.à tí mó.non hoj páj.des
μανθάνουσιν ἐν διδασκαλείῳ, ὧ μῆτερ; Εὐγ· οὐ πρέπει γὰρ ταῖς γυναίξιν ἔξω τοῦ οἴκου μανθάνειν. τὸ
man.tʰá.nu: sin en di.das.ka.lé:ɔ:j ʝ: mē.ter eyg u: pré.pe: gár tǎjs gy.náj.ki: sin ék.sɔ: tú: ɔj.ku: man.tʰá.ne:n tò
τῶν γυναικῶν ἔργον ἔσω ἐστίν. Εἰρ· σὺ δὲ ἔμαθες τὰ γράμματα, οὐ γάρ; Εὐγ· ναί, οὕτως ἐστίν ὡς εἶπες.
tʰɔ:n gy.naj.kò:n érgon é.sɔ: es.tín e:r sý dè é.ma.tʰes tà grám.ma.ta u: gár eyg náj hú:ɔ:ɔ: es.tín hò:s é:pes
πλὴν ἀλλὰ οὐκ ἐν διδασκαλείῳ ἔμαθον, ἀλλὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Σοφ· ἔπειτα τίς ἐδίδασκε σε; διδάσκαλός τίς
plē:n al.là u:k en di.das.ka.lé:ɔ:j é.ma.tʰon al.là en té:j o.j.kí.a:j sopʰ é.pe:ta tís e.dí.das.ke se di.dás.ka.lós tís
σε ἐδίδαξεν; Εὐγ· τὸ πρῶτον οὐκ ἦν διδάσκαλος. ὁ πατήρ μου ἡμᾶς ἐδίδασκεν. Εἰρ· εἶπες τὸ πρῶτον.
se e.dí.dak.sen eyg tò prʰɔ:ton u:k é:n di.dás.ka.los ho pa.tér mu: he:más e.dí.das.ken e:r é:pes tò prʰɔ:ton
ἀλλὰ γε εἶτα, ἦν διδάσκαλος ἄλλος; Εὐγ· οὕτως ἦν. διδάσκαλος ἕτερος ἐμὲ ἐδίδασκεν, ἀλλὰ οὐκ ἐν
al.là ge é:ta: é:n di.dás.ka.los állos eyg hú:ɔ:ɔ: é:n di.dás.ka.los hé.te.ros e.mè e.dí.das.ken al.là u:k en
διδασκαλείῳ, ἐτὶ οἶκοι ἐπαίδευέ με. Σοφ· ἄρα μὴ τοῦτο πρέπει; λέγω, ἡμῖν πρέπει οὕτωςι παιδεύεσθαι
di.das.ka.lé:ɔ:j e.ti ɔj.ko:j e.pa.jdey.é me sopʰ á:ra mé: tú:to pré.pe: lé.go: he:mín pré.pe: hú:ɔ:ɔ: páj.dēy.es.tʰaj
ὥσπερ σύ; Εἰρ· καὶ ἔγωγε μανθάνειν βούλομαι. Σοφ· βουλόμεθα μανθάνειν, μῆτερ. βούλῃ διδάσκαλον
hʰɔ:s.per sý e:r kàj é.gɔ:ge man.tʰá.ne:n bú:lo:maj sopʰ bu:ló.me.tʰa man.tʰá.ne:n mē.ter bú:le:j di.dás.ka.lon
ἡμῖν εὐρεῖν; Εὐγ· ἐθέλω γε, ἀλλὰ πρέπει μοι ἐρωτᾶν τὸν πατέρα σου.
he:mín hey.rē:n eyg e.tʰé.b: ge al.là pré.pe: mo:j e.rɔ:tá:n tòn pa.té.ra su:

1.2 II

ταῦτα εἶπουσα, ἡ Εὐγενία μένει τὸν Γρηγόριον, ὃς ἐν τῷ ἅστει πράγματα ἔπρασεν. μετὰ χρόνον οὐ
tāy.ta é:pu:sa he: ey.ge.ní.a mé.ne: tòn gre:gó.rí.on hòs en tʰɔ:j ás.te: práj.ma.ta é.pras.sen me.tà kʰró.non u:
πολὺν ὁ Γρηγόριος ἐπανήλθεν. «ἐθέλεις, ὦ Γρηγόριε» ἔφη Εὐγενία «τὰς θυγατέρας ἡμῶν παιδεύεσθαι;»
po.lŷn ho gre:gó.rí.os e.pa.nē.l.tʰen e.tʰé.le:s ʝ: gre:gó.rí.e é.pʰe: ey.ge.ní.a tās tʰy.ga.té.ras he:mɔ:n paj.dēy.es.tʰaj
ὁ δὲ Γρηγόριος «ἴνα τί θυγατέρες μανθάνουσιν τὰ γράμματα; οὐ χρεῖαν ἔχουσιν τοιαῦτα μανθάνειν.
ho dè gre:gó.rí.os hí.na tí tʰy.ga.té.res man.tʰá.nu: sin tà grám.ma.ta u: kʰrē:a:n é.kʰu: sin toj.āy.ta man.tʰá.ne:n
πρέπει μᾶλλον τὰ τῆς οἰκίας μανθάνειν αὐταῖς, ὥς νομίζω. τί δὲ σύ λέγειν βούλῃ. φανερόν ἐστιν ὅτι
pré.pe: mā:l.lon tà tēs o.j.kí.as man.tʰá.ne:n ay.tǎjs hò:s no.míz.ɔ: tí dè sý lé.ge:n bú:le:j pʰa.ne.rón es.tín hó.ti
μέλλεις τι λέξειν.»
mél.le:s ti lék.se:n

ἡ δὲ εἶπεν «πεπαιδευμένη εἰμί, ὥς οἶδας, οὐ μόνον τὰ γράμματα ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν φιλοσόφων βιβλία
he: dè é:pen pe.paj.dēy.mé.ne: e:mí hò:s ɔj.das u: mó.non tà grám.ma.ta al.là kàj tà tʰɔ:n pʰí.lo.só.pʰɔ:n bi.blí.a
ἀνέγνωκα. οὐδέν τι κακόν ἦν. καὶ δὴ καὶ ἐμοὶ συμφέρεi. οὐ βοηθῶ ἐν τοῖς ἔργοις σοι;»
a.né.gno:ka u: dé:n ti ka.kón é:n kàj dè: kàj e.mo:j sym.pʰé.re: u: bo.e:tʰɔ: en tɔjs érgojs soj

ἀπέκριθη ἐκεῖνος «ναί, βοηθεῖς μοι. οὐ δύναμαι τοῦτο ἀρνεῖσθαι. ἀλλὰ τότε λέγειν βούλομαι· οὐδαμῶς
a.pé.kri.tʰe: e.kē:nos náj bo.e:tʰēs mo:j u: óy.na:maj tú:to ar.nēs.tʰaj al.là tó.de lé.ge:n bú:lo:maj u:da.mō:s
πρέπει ταῖς θυγάτρασιν μου διδάσκεσθαι ἐν διδασκαλείῳ. δεῖ αὐτὰς οἶκοι μανθάνειν.» «μάλιστά γε,
pré.pe: tǎjs tʰy.gá.tra.sín mu: di.dás.kes.tʰaj en di.das.ka.lé:ɔ:j dè: ay.tās ɔj.ko:j man.tʰá.ne:n má.li.stá ge
φίλε. οὐδὲ καὶ ἐμοὶ δοκεῖ ὀρθῶς τὰς γυναῖκας ἔξω τοῦ οἴκου μανθάνειν. δηλαδὴ, δεῖ ἡμᾶς διδάσκαλον
pʰí.le u: dè kàj e.mo:j do.kē: or.tʰɔ:s tās gy.náj.kas ék.sɔ: tú: ɔj.ku: man.tʰá.ne:n de:la.dé: dè: he:más di.dás.ka.lon
εὔρην.»
he:y.re:n

«τὰ ἀληθῆ λέγεις, φίλη. ἀλλὰ ποῦ δυνάμεθα καλὸν διδάσκαλον εὑρεῖν;»

tà a.le:.tʰɛː lé.ɡes pʰi.leː al.là púː dy.ná.me.tʰa ka.lòn di.dás.ka.lon hēy.re:n

«τί μὴ ἐρωτᾷς τὸν Λιβάνιον. ἴσως ὑποδιδάσκαλός αὐτῷ ἐστίν, καὶ δύναται ἐκεῖνος καθ' ἡμέραν ᾧδε

tí mɛː e.roː.táːjs tòn li.bá.ni.on í.sɔːs hy.po.di.dás.ka.lós ay.tɔːj es.tin kàj dy.na.taj e.kéː.nos katʰ hɛː.mé.ran hōː.de

ἐλθὼν διδάσκειν τὰς θυγατέρας ἡμῶν.»

el.tʰɔːn di.dás.ke:n tàs tʰy.ga.té.ras hɛː.mōːn

«ναί, καλόν μοι δοκεῖ οὕτως πράσσειν.»

nāj ka.lón moj do.kéː hūː.tɔːs prá.s.se:n

1.3 III

μετὰ δὲ ταῦτα ἡ Εὐγενία εἰς τὴν αὐλὴν ἐπανέλθουσα τοῦτο ἀγγέλλει ταῖς κόραις. αἱ δὲ ἀκούσασαι

me.tà dè tāu.ta hɛː ey.ge.ní.a eːs tɛːn ay.lɛːn e.pa.nél.tʰuː.sa túː.to aŋ.gél.leː tájs kó.rajs haj dè a.kúː.sa.saj

χαίρουσι καὶ εὐχαρίστουσι τῇ μητρὶ. ἡ Εἰρήνη τότε ἐρωτᾷ αὐτὴν λέγουσα, «ἀλλὰ τίς διδάξει ἡμᾶς;»

kʰāj.ruː.si kàj ey.kʰa.rí.stuː.si tɛːj mɛː.trí hɛː eː.rɛː.neː tó.te e.roː.táːj ay.tɛːn lé.guː.sa al.là tís di.dák.seː hɛː.māːs

ἡ δὲ Εὐγενία ἀποκρίνεται «οὐκ οἶδα ἐγώ. ὁ δὲ πατήρ σου νῦν διδάσκαλον ζητεῖ. δι' ὀλίγου, ἀσφαλῶς

hɛː dè ey.ge.ní.a a.po.krí.ne.taj uːk ój.da e.gɔː ho dè pa.tɛːr suː nýːn di.dás.ka.lon zɛː.téː di o.li.guː as.pʰa.lɔːs

ἔχω, διδάσκαλόν τινα εὐρήσει καλόν.»

é.kʰɔː di.dás.ka.lón ti.na hey.réː.seː ka.lón

τοῦτο οὖν ἡ Σοφία ἀκούσασα χαίρει καὶ τὴν μητέρα περιπλέκεται. «πρέπει οὖν ἡμῖν παρασκευάζεσθαι»

túː.to ōːn hɛː so.pʰí.a a.kōː.sa.sa kʰāj.reː kàj tɛːn mɛː.té.ra pe.ri.plé.ke.taj pré.peː ōːn hɛː.mīːn pa.ras.keu.áz.des.tʰaj

φήσιν «δεῖ γὰρ οἰκῆμα τι, στύλους, βιβλία, καὶ τὰ λοιπα εὑρεῖν.»

pʰɛː.siːn déː gār oj.kéː.maː ti stý.luːs bi.blí.a kàj tà lōi.paː hēy.re:n

1.4 IV

τῇ οὖν ὑπεραιᾷ ὁ Γρηγόριος πρὸς τὸ διδασκαλεῖον τοῦ Λιβανίου ἔρχεται πρὸ τῶν διδαγμάτων. ὁ

tɛːj ōːn hys.te.rāj.aːj ho greː.gó.ri.os pròs tò di.das.ka.lèː.on túː li.ba.ní.uː érkʰe.taj prò tɔːn di.dag.má.tɔːn ho

δὲ Λιβάνιος ὁρᾷ αὐτὸν ἐρχόμενον καὶ ἐγείρηθ. ἐστηκώς ὁ Λιβάνιος χαίρειν κελεύει τὸν Γρηγόριον

dè li.bá.ni.os ho.rāːj ay.tòn erkʰó.me.non kàj e.gèːr.tʰɛː hes.teː.kɔːs ho li.bá.ni.os kʰāj.reːn ke.léy.eː tòn greː.gó.ri.on

προσχωροῦντα.

pros.kʰɔː.rōːn.ta

«πόθεν καὶ ποῖ, ᾧ φίλε;» ἔφη ὁ Λιβάνιος. «ἀπὸ τῆς οἰκίας μου» ὁ Γρηγόριος ἔφη «ἦλθον ἄρτι, καὶ ᾧδε

pó.tʰen kàj pōj ɔː pʰi.le é.pʰɛː ho li.bá.ni.os a.pò téːs oj.kí.as muː ho greː.gó.ri.os é.pʰɛː éː.l.tʰon árti kàj hōː.de

ἦκα ὅ τι ἐρωτᾷ βουλόμενος. ἄρα σχολάζεις;»

hēː.koː hó ti e.roː.tāːn buː.ló.me.nos āː.ra skʰo.láz.deːs

Λιβ· «ναί, σχολάζω. οὐκ ἔχω ὅ τι νῦν δεῖ με πράττειν. τί οὖν βούλη;» Γρη· «βούλομαι διδάσκαλον

lib nāj skʰo.láz.doː uːk é.kʰɔː hó ti nýːn déː me prá.t.teːn tí ōːn būː.leːj greː būː.lo.maj di.dás.ka.lon

μισθοῦσθαι, δὲ τὰς θυγατέρας δύναται διδάσκειν. οὐ πρέπει αὐταῖς καθ' ἡμέραν ἔρχεσθαι εἰς τὸ διδασκαλεῖον,

mis.tʰōːs.tʰaj hòs tàs tʰy.ga.té.ras dy.na.taj di.dás.keːn uː pré.peː ay.tájs katʰ hɛː.mé.ran érkʰes.tʰaj eːs tò di.das.ka.lèː.on

ἐξ οὗ δεῖ διδάσκαλον πρὸς τῇ οἰκίᾳ μου διδάσκειν.» Λιβ· «καλῶς, συνήμι. καὶ δὴ καὶ ἐστὶ διδάσκαλος

eks hūː déː di.dás.ka.lon pròs tɛːj oj.kí.aːj muː di.dás.keːn lib ka.lɔːs sy.ní.eː.mi kàj déː kàj és.ti di.dás.ka.los

καλὸς καὶ γινώμιός μοι. αὐτὸν οὖν πολλὰ ἔτη γινώσκω. οὐκ οἰκεῖ μακρὰν ἀπὸ τῆς οἰκίας σου. ἐθέλεις

ka.lós kàj gnōːrí.mós moj ay.tòn ōːn pollà éːteː gi.gnōːs.koː uːk oj.kéː ma.kràn a.pò téːs oj.kí.as suː eː.tʰéːleːs

με αὐτὸν πρὸς σε πέψαι;» Γρη· «εἰ καλόν σοι δοκεῖ, καὶ ἐμοί. τῇ πρώτῃ τῇ ἡμέρᾳ πρὸς ἡμᾶς πέμψον,

me ay.tòn pròs se pép.saj greː eː ka.lón soj do.kéː kàj e.mōj tɛːj prōː.tɛːj tɛːj hɛː.mé.raːj pròs hɛː.māːs pémp.son

ἀξιῶ.» Λιβ· «οὕτως ἔσται. Νυμφιδιανὸν πέμψω.»
ak.si.ō: lib hū:tz:s és.taj nym.ph'i.di.a.nòn pémp.sɔ:

1 κεφάλαιον τὸ ἑβδομον καὶ δέκατον

ke.pá.la.jon tò heb.do.mon kàj dé.ka.ton

1.1 I

σήμερον ὁ Δημήτριος πρὸς τῷ τοῦ Λιβανίου διδασκαλείῳ ἐστίν. χαίρων προσῆλθεν οὗτος, καὶ ἔτι νῦν
sē.me.ron ho de:.mé:.tri.os pròs tṓj tū: li.ba.ní.u: di.das.ka.lē:.ɔj es.tín kʰāj.rɔ:n pro.sē.l.tʰen hū:.tos kàj é.ti ný:n
χαίρων καθίζεται ἀκούων τοῦ διδασκάλου λέγοντος. τί λέγει ὁ διδάσκαλος; ὁ διδάσκαλος περὶ τῶν νόμων
kʰāj.rɔ:n ka.tʰiz.de.taj a.kū:.ɔ:n tū: di.das.ká.lu: lé.gon.tos tí lé.ge: ho di.dás.ka.los ho di.dás.ka.los pe.ri tṓ:n nó.mo:n
τοῦ διδασκαλείου τε καὶ τῶν ἔθων. νόμος ἐστὶ ὡς πρέπει ἀνθρώποις πράσσειν ἀλλήλοις. καὶ ὁ νόμος τοῦ
tū: di.das.ka.lē:.u: te kàj tṓ:n é.tʰɔ:n nó.mos es.ti hɔ:s pré.pe: an.tʰɔ:~.pojs prá.s.se:n al.lē:.lojs kàj ho nó.mos tū:
διδασκαλείου ἐστὶν ὡς δεῖ τοὺς μαθητὰς πράσσειν. ὁ οὖν διδάσκαλος ἐξηγεῖται πῶς δεῖ πράσσειν τοὺς
di.das.ka.lē:.u: es.tín hɔ:s dé: tū:s ma.tʰe:.tàs prá.s.se:n ho ũ:n di.dás.ka.los ek.sci:.gē:.taj pṓ:s dé: prá.s.se:n tū:s
μαθητάς·
ma.tʰe:.tàs

«ὕμεῖς ἐστὲ μαθηταὶ ἐν τῷ διδασκαλείῳ τοῦ Λιβανίου. διὰ τοῦτο, ὅπως ὑμεῖς πράσσετε, οὕτως οἱ ἔξω
hy.mēs es.tē ma.tʰe:.taj en tṓj di.das.ka.lē:.ɔj tū: li.ba.ní.u: di.à tū:.to ho.pṓ:s hy.mēs prá.s.se.te hū:.tɔ:s hoj ék.sɔ:
νομίζουσιν περὶ τοῦ διδασκαλείου, καὶ ἔτι περὶ τοῦ Λιβανίου. δεῖ οὖν ὑμᾶς ἀεὶ καλῶς καὶ ἀγαθῶς ποιεῖν,
no.mí.zu:.sín pe.ri tū: di.das.ka.lē:.u: kàj é.ti pe.ri tū: li.ba.ní.u: dé: ũ:n hy.mās a.è: ka.lṓ:s kàj a.ga.tʰṓ:s poi.ēn
ἢ ἐν τῷ διδασκαλείῳ, ἢ ἔξω τοῦ διδασκαλείου. πρὸς τούτοις, ἀεὶ τοὺς διδασκάλους τιμᾶτε, τῶν τε λόγων
è: en tṓj di.das.ka.lē:.ɔj è: ék.sɔ: tū: di.das.ka.lē:.u: pròs tū:.tojs a.è: tū:s di.das.ká.lu:s ti.mā:.te tṓ:n te ló.gɔ:n
αὐτῶν ἀκούετε, καὶ ἔτι ὑπακούετε. οὕτως ποιούμενοι, δόξαν ἀγαθὴν φέρετε πρὸς ἡμᾶς, καὶ δοκιμοὶ καὶ
ay.tṓ:n a.kū:.e.te kàj é.ti hy.pa.kū:.e.te hū:.tɔ:s poi.ū:.me.noj dók.san a.ga.tʰē:n pʰe.re.te pròs he:.mās kàj do.ki.mōj kàj
ἀγαθοὶ ἐστὲ ὑμεῖς.»
a.ga.tʰōj es.tē hy.mēs

1.2 II

μετὰ δὲ ταῦτα οἱ νεοὶ μαθηταὶ πολλὰ διδάγματα ἀκούουσιν. ὁ μὲν διδάσκαλος ἀναγινώσκει, οἱ δὲ
me.tà dē tāu.ta hoj ne.ōj ma.tʰe:.taj pol.là di.dáq.ma.ta a.kū:.u:.sín ho mèn di.dás.ka.los a.na.gi.gnṓ.s.ke: hoj dē
μαθηταὶ ἀκούουσιν, καὶ γράφουσιν. μετὰ δύο ἢ τρεῖς ὥρας, παύσονται ἀκούοντες καὶ ὀλίγον ἐσθίουσιν.
ma.tʰe:.taj a.kū:.u:.sín kàj grá.pʰu:.sín me.tà dy.o è: trēs hṓ:.ras pāy.son.taj a.kū:.on.tes kàj o.lí.gon es.tʰí.u:.sín
τούτῳ οὖν χρόνῳ ὁ Δημήτριος ὀλίγον λαλεῖ σὺν τοῖς ἄλλοις μαθηταῖς αὐτοῦ. τὸ ὄνομά τι ἐστὶν
tū:.tɔj ũ:n kʰró.noj ho de:.mé:.tri.os o.lí.gon la.lē: sýn tōjs ál.lojs ma.tʰe:.tājs ay.tū: tò ó.no.má ti.ni es.tín
Βασίλειος. ἀπὸ τῆς πολέως τῆς Καισαρείας ἦλθεν ὁ Βασίλειος. οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἔπεμψαν αὐτὸν εἰς τὴν
ba.sí.le:.os a.pò tēs pol.é:.ɔ:s tēs kai.sa.rē:.as é.l.tʰen ho ba.sí.le:.os hoj go.nēs ay.tū: é.pemp.san ay.tòn e:s tē:n
Ἀντιοχείαν ἵνα μετὰ τοῦ Λιβανίου μαθῇ. καὶ δὴ καὶ ὁ Βασίλειος αὐτὸς τῇ ῥητορικῇ σφόδρα σπουδάζει
an.ti.o.kʰē:.an hí.na me.tà tū: li.ba.ní.u: ma.tʰēj kàj dé: kàj ho ba.sí.le:.os ay.tòs tēj [e:.to.ri.kēj spʰó.dra spu:.dáz.de:
(τὴν ῥητορικὴν τέχνην φιλεῖ καὶ ἐθέλει μαθηθῆναι).
tē:n [e:.to.ri.kē:n té.kʰe:n pʰí.lē: kàj e.tʰé.le: man.tʰá.ne:n

1.3 III

Δημ· σὺ οὖν ἐθέλεις ῥῆτῳ γενέσθαι, ὦ Βασίλειε;

de:m sý ũ:n e.tʰé.le:s [é:.tɔ:r ge.nés.tʰaj ɔ: ba.sí.le:e

Βας· οὐδαμῶς. βούλομαι μᾶλλον τὰ ἅγια βιβλία ἀναγνῶναι καὶ τοῖς περὶ θεοῦ σπουδάζειν.

bas u:.da.mṓ:s bū.lo:maj mā.lílon tà há.gí.a bi.blí.a a.na.gnṓ:.naj kàj tōjs pe.ri tʰe.ū: spu:.dáz.de:n

Δημ· δια τί οὖν τὴν ῥητορικὴν μαθήανεις;

dɛːm di.à tí òːn tèːn ɾɛːto.ri.kèːn man.tʰá.neːs

Βας· οἱ γονεῖς μου ἀρνοῦνται. βούλονται με τὰ πράγματα πράσσειν. καὶ γέγραπται τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα. τούτου χάριν τῇ ῥητορικῇ σπουδάζω.

sʉː kàj tèːn mɛː.téːra túːtuː kʰá.rin téːj ɾɛːto.ri.kèːj spuːdázːdɔː

Δημ· ποῦ γέγραπται ἐκεῖνος ὁ λόγος; οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν τοῦ Ὁμήρου ἢ τοῦ Ἡσιόδου.

dɛːm púː gé.grap.taɪ e.kèːnos ho ló.gos uːk éːstin ek t̪ɔːn túː ho.méːruː éː túː heːsí.ó.duː

Βας· οὐχί, οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ἐν ταῖς γράφαις τοῦ Μωσέως. οὕτως κελεύει ὁ θεὸς τοῖς Ἰουδαίοις, καὶ ἔτι νῦν δεῖ ἡμᾶς τοῦτον τὸν νόμον τηρεῖν.

n̪ɔːn déː heːmáːs túːˌton tòn nó.mon teːˌrɛːn

Δημ· ἀλλὰ τίς ἐστιν οὗτος ὁ θεός; ὁ θεὸς τῶν Ἰουδαίων; ἄρα σὺ εἶ Ἰουδαῖος;

dɛːm al.là tís éːstin hũːˌtos ho tʰe.ós ho tʰe.ós t̪ɔːn i.uːˌdájːɔːn áːˌra sý éː i.uːˌdájːos

Βας· οὐκ Ἰουδαῖός εἰμι, ἀλλὰ Χριστιανός. οὐ γινώσκεις περὶ τοῦ κύριου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ;

bas uːk i.uːˌdájːós eːˌmi al.là kʰris.ti.aːˌnós uː giˌgnósːkeːs pe.ri túː kýˌriːuː heːˌmɔːn i.eːˌsúː kʰris.túː

Δημ· ὁ πατὴρ μου οὐ φιλεῖ τοὺς Χριστιανούς. ἐγὼ οὖν ὀλίγον ἤκουσα, ἀλλὰ οὐκ ἀκριβῶς οἶδα περὶ τούτου. τίς ἐστιν οὗτος ὁ Ἰησοῦς;

túːtuː tís éːstin hũːˌtos ho i.eːˌsús

Βας· θαυμάζω σὲ οὐκ εἰδότα. ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ ἐστιν ὁ Ἰησοῦς. ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἐβιοῦν, οὐδέποτε ἀμαρτίαν ποιῶν πάντα τὸν βίον αὐτοῦ. ἀλλὰ ἐν τῷ τελεῖ ἀπέθανεν ἐπὶ σταυροῦ ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν. τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγείρηθ ζῶν, καὶ ἔτι νῦν ζῶει καὶ ἔστιν. ἀλλὰ δεῖ ἡμᾶς πάλιν διαλέγεσθαι περὶ τούτου ὕστερον, νῦν δὲ ἐπανίεναι πρὸς διδάγματα ἡμῶν.

hýs.teˌron n̪ɔːn déː e.pa.ní.e.naj prós diˌdájːma.ta heːˌmɔːn

1.4 IV

μετὰ δὲ διδάγματα ὁ Δημήτριος καὶ ὁ Ἡρακλείδης διαλέγονται πορεύθεντες οἴκαδε. ὁ Δημήτριος ἐρωτᾷ τὸν δοῦλον πότερον οἶδεν περὶ τῶν διδαγμάτων τῶν Χριστιανῶν ἢ οὐ. ὁ δὲ δοῦλος λέγει ὅτι οἶδεν αὐτὸς περὶ τούτων.

pe.ri túːˌtɔːn

ὁ δὲ Δημήτριος εἶπεν, «πῶς σὺ, δοῦλος ὢν, περὶ Χριστοῦ ἔμαθες;» «σχεδὸν παντὲς ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ ἐμάθομεν περὶ τοῦ Χριστοῦ, ὦ παῖ. ἄρα σὺ οὕτως ἀμαθής; τοῦτό ἐστι τὸ θαυμαστόν. δοῦλος μὲν ἐγώ, ἀμαθής δὲ οὐ.»

a.ma.tʰés dè ōː

τούτων τῶν λόγων ἀκούσας ὁ Δημήτριος ὀργιζόμενος σιγᾷ, ἀλλὰ πολὺ φροντίζει.

túːˌtɔːn t̪ɔːn lóˌɡɔːn a.kúːˌsas ho dɛːˌmɛːˌtriːos orgiz.dó.meˌnos siˌgáj al.là polý pʰron.tízːdeː

1 κεφάλαιον τὸ ὄγδοον καὶ δέκατον

ke.p'á.la.jon tò óg.do.on kâj dé.ka.ton

1.1 I

μετὰ ὀλίγας ἡμέρας, ὁ Μακάριος ὁ μοναχὸς οὐ κακῶς ἔχει, ἀλλὰ πάλιν εὖ ἔχει. ἐν γὰρ τῷ μοναστηρίῳ
me.tà o.lí.gas he:.mé.ras ho ma.ká.ri.os ho mo.na.k'ós u: ka.k'ós é.k'ē: al.là pá.lin ēy é.k'ē: en gâr tōj mo.nas.te:.rí:ɔj
καλῶς καθεύδειν ἐδύνατο πολὺν ἤδη χρόνον. νῦν δὲ ὑγιαίνει καὶ ἐθέλει ἐργάζεσθαι. τί ἐστὶ τὸ ἔργον ἢ
ka.l'ós ka.t'ēy.de:n e.dý.na.to polýn ē:.de: k'ró.non nýn de hy.gi.āj.ne: kâj e.t'ē.le: er.gáz.des.t'aj tí es.ti tò érgon ē:
ἡ τέχνη τοῦ Μακαρίου; γραμματεὺς ὁ Μακάριος. τί ποιεῖ γραμματεὺς; γραμματεὺς γράφει πολλὰ καὶ
he: té.k'ne: tú: ma.ka.ri.u: gram.ma.tēys ho ma.ká.ri.os tí poi.ē: gram.ma.tēys gram.ma.tēys grá.p'ē: pol.là kâj
ἄλλα. γραμματεὺς ἐστὶν ἄνθρωπος ὃς ἢ ἀνθρώπου ἄλλου ἀναγιγνώσκοντος ἀκούσας γράφει, ἢ βιβλίον
ál.la gram.ma.tēys es.tin án.t'ro:.pos hòs ē: an.t'v'ɔ:.pu: ál.lu: a.na.gi.gn'ós.kon.tos a.kō:sa:s grá.p'ē: ē: bi.blí.on
τι αὐτὸς ἀναγνοῦς γράφει ἐν βιβλίῳ τινί.
ti ay.tòs a.na.gn'ús grá.p'ē: en bi.blí:ɔj ti.ní

ὡς εἰργάζετο ἐν τῇ Ἀλεξανδρίᾳ, καὶ οὕτως ἐργάζεσθαι βούλεται ἐτὶ καὶ νῦν ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ. ὁ οὖν
h'ós e:rgáz.de.to en tēj a.lek.san.drí.aj kâj hū:ɔ:s er.gáz.des.t'aj bū:.le.taj e.ti kâj nýn en tēj an.ti.o.k'ē:.aj ho ōn
Μακάριος μετὰ τοῦ Νικάνωρος διαλέγεται περὶ τούτου, ἐρωτῶν ἢ δυνήσεται γραμματεῦν ἢ οὐ. ὁ
ma.ká.ri.os me.tà tū: ni.ká.no.ros di.a.lé.ge.taj pe.ri tū:tu: e:ro:tōn ē: dy.nē:.se.taj gram.ma.tēy.e:n ē: ō: ho
δὲ Νικάνωρ σιγῆσας χρόνον οὐκ ὀλίγον ἀποκρίνεται λέγων, «ναὶ, δύνασαι. ἔξεστίν σοι γραμματεῦν
de ni.ká.no:r si.gē:.sa:s k'ró.non u:k o.lí.gon a.po.krí.ne.taj lé.gōn nâj dy.na.saj êk.ses.tín soi gram.ma.tēy.e:n
ἐνθάδε».
en.t'á.de

ἐκ οὖν τούτου τοῦ χρόνου ὁ Μακάριος ἄρχεται πονῶν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. ἐν τῷ γὰρ μοναστηρίῳ ἦν
ek ōn tū:tu: tū: k'ró.nu: ho ma.ká.ri.os ár.k'ē.taj po.nō:n en tēj bi.blí.o.t'ē:.ke:j en tōj gâr mo.nas.te:.rí:ɔj ēn
βιβλιοθήκῃ μίκρά, ἐν ἣ πολλὰ βιβλία ἔχουσιν οἱ μοναχοί. πολλοὶ δὲ τῶν μοναχῶν οὐ καλῶς δύνανται
bi.blí.o.t'ē:.ke: mi:.krá en hēj pol.là bi.blí.a é.k'u:.sín hoj mo.na.k'ōj pol.lōj de tōn mo.na.k'ō:n u: ka.l'ós dy.nan.taj
ἀναγνῶναι. ἐθέλει οὖν ὁ Νικάνωρ οὐ μόνον τὸν Μακάριον ἀναγνῶναι τε καὶ ἀπογράψαι ταῦτα τὰ βιβλία,
a.na.gn'ō:naj e.t'ē.le: ōn ho ni.ká.no:r u: mó.non tòn ma.ká.ri.on a.na.gn'ō:nâj te kâj a.po.gráp.saj tāy.ta tà bi.blí.a
ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις διδάσκειν ἀναγιγνώσκειν.
al.là kâj tōjs ál.lojs di.dás.ke:n a.na.gign.s'ɔ:.ke:n

1.2 II

ποῖά ἐστι τὰ βιβλία ἃ ὁ Μακάριος ἀπογράφει; ποικίλα ἐστίν, ἐν οἷς ἐστὶν βιβλία τὰ ἅγια, βιβλία
pōj.á es.ti tà bi.blí.a hà ho ma.ká.ri.os a.po.grá.p'ē: poi.ki.la es.tín en hōjs es.tín bi.blí.a tà há.gi.a bi.blí.a
περὶ τῶν γραφῶν, τὰ ἔπη τοῦ Ὁμήρου, τὰ ποιήματα τῶν ἄλλων ποιητῶν, οἷον Ἡσίοδος, Καλλίμαχος,
pe.ri tōn gra.p'ō:n tà é.pe: tū: ho.mē:.ru: tà poi.ē:.ma.ta tōn ál.lo:n poi.ē:.tōn hōj.on he:.sí.o.dos kal.lí.ma.k'os
Πίνδαρος. ἔστιν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ καὶ βιβλία γεγράμμενα τοῖς ἐπισκόποις τῆς ἐκκλησίας. πάντα ταῦτα
pín.da.ros és.tin en tēj bi.blí.o.t'ē:.ke: kâj bi.blí.a ge.grám.me.na tōjs e.pís.kó.pōjs tēs ek.kle:.sí.as pán.ta tāy.ta
ὁ Μακάριος ἀπογράφει.
ho ma.ká.ri.os a.po.grá.p'ē:

πῶς ἀπογράφει; τὸ πρῶτον εὕρισκει οὗτος τὸ βιβλίον ὃ σήμερον δεῖ αὐτὸν ἀπογράφειν. τὸ δεύτερον
p'ós a.po.grá.p'ē: tò pr'ō:ton hey.rís.ke: hū:tos tò bi.blí.on hò sē:.me.ron de: ay.tòn a.po.grá.p'ē:n tò déy.te.ron
βιβλίον νέον παρασκευάζει. τὸ τρίτον ἀκριβῶς ἀναγνοὺς τοὺς λόγους ἐν τῷ πρώτῳ, γράφει τοὺς αὐτοὺς
bi.blí.on né.on pa.ras.keý.áz.de: tò trí.ton a.krí.b'ós a.na.gn'ús tūs ló.gu:s en tōj pr'ō:tōj grá.p'ē: tūs ay.tūs
λόγους ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ. καὶ δὴ καὶ ἐπιμελῶς τὸ πρότερον σκοπῶν, πάλιν ἀναγιγνώσκει τὸ
ló.gu:s en tōj dey.té:ro:j bi.blí:ɔj kâj de: kâj e.pi.me.l'ós tò pró.te.ron sko.pōn pá.lin a.na.gign.s'ɔ:.ke: tò

δεύτερον καὶ, εἰ δεῖ, εὐθύνει αὐτό.

dēy.te.ron kàj e: dē: ey.tʰy.ne: au.tó

1.3 III

σήμερον ὁ Μακάριος βιβλίον γεγράμμενον τῷ Ὁριγένει τῆς Ἀλεξανδρίας ἀπογράφειν ἐθέλει. τί ἐστι τὸ ὄνομα τούτου τοῦ βιβλίου; ὀνομάζεται Κατὰ Κέλσου. περὶ τίνος ἐστι Κατὰ Κέλσου; ἀπολογία ἐστὶν ἐν ἧ ὁ Ὁριγένης ἀποκρίνεται τοὺς λόγους τοῦ Κέλσου περὶ τῶν διδασμάτων τῶν Χριστιανῶν.

hēj ho ɔ̣.ri.gé.ne:s a.po.krí.ne.taj tú:s ló.gu:s tú: kél.su: pe.ri tí.nos es.ti ka.tà kél.su: a.po.lo.gí.a es.tín en

ἀλλὰ τὰ βιβλία τοῦ Ὁριγένους οὐκ ἀρέσκει τῷ Νικάνורי. ἐκεῖνος γὰρ νομίζει τὸν Ὁριγένεα οὐκ ὀρθῶς διδάσκειν περὶ τῆς θεολογίας. οὐκ οἶδεν ὁ Νικάνωρ ὅτι τὰ τοῦ Ὁριγένους ἐστὶν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ μοναστηρίου. ὁ δὲ Μακάριος οἶδεν. φιλεῖ γὰρ τὰ τοῦ Ὁριγένους ἔργα καὶ σφόδρα αὐτοῖς σπουδάζει.

mo.nas.te:rí.u: ho dē ma.ká.ri.os oī.den pʰi.lē: gār tà tú: ɔ̣.ri.gé.nu:s ér.ga kàj spʰó.dra au.tòjs spu.dáz.de:

ἐθέλει οὖν αὐτὰ ἀπογράφειν ἵνα πολλοὶ γινώσκωσιν.

e.tʰé.le: ō:n au.tà a.po.grá.pʰe:n hí.na pol.lòj gi.gnọ̄:s.ko: sín

1.4 IV

ἡλίου ἀνατείλαντος, ὁ Μακάριος εἰσέλθων εἰς τὴν βιβλιοθήκην ζητεῖ τὸ βιβλίον ἐν ᾧ ἀπέγραφεν. ἀλλὰ ποῦ ἐστὶν αὐτό; οὐκ ἔστιν ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἐχθὲς ἔθηκεν αὐτό. ἀλλὰ πάπυρός τις ἔνεστιν ἀντὶ τοῦ βιβλίου. λάβων ταύτην ἀναγινώσκειν ἄρχεται: «οἶδα ὃ τι ποιεῖς ἐνθάδε, Αἰγυπτίε. μὴ νομίση ἡμᾶς

bi.bli.u: lá.bɔ:n tǎy.te:n a.na.gi.gnọ̄:s.ke:n ár.kʰe.taj oī.da hò ti poī.ēs en.tʰá.de aī.gypptí.e mē: no.mí.sēj hē.mās

ψευδέσθαι. σὲ σποκῶ.»

pseu.dés.tʰaj sē spo.kō:

φόβος οὖν μέγας κατέχει τὸν Μακάριον. ἄρᾳ ἐστὶν καὶ ἐνθάδε ἐχθροὶ οἱ αὐτὸν ἀποκτείνειν βούλονται;

pʰò.bos ō:n mé.gas ka.té.kʰe: tò:n ma.ká.ri.on ā.rá es.tín kàj en.tʰá.de ekʰ.tʰòj hòj au.tòn a.pok.tē:ne:n bū:lon.taj

μὴ γένοιτο!

mē: gé.noj.to

1 κεφάλαιον τὸ ἕνατον καὶ δέκατον

ke.pʰá.la.jon tò é.na.ton kàj dé.ka.ton

1.1 I

ἐν δὲ τούτῳ ὁ Δικαιοπόλις μετὰ ληστῶν οἰκεῖ. ἐν γὰρ τοῖς ὅρεσιν οὐ μακρὰν ἀπὸ τῆς πολέως τῆς
en dè tû:·tɔj ho di.kaj.ó.po.lis me.tà le.js.tɔ:n o.j.kè: en gâr tɔjs ó.re.sin u: ma.kràn a.pò tēs po.lé:ɔ:s tēs
Ἀντιοχείας οἰκοῦντες οἱ λησταὶ πολλάκις ἐκ τούτων τῶν ὁρῶν προσβάλλουσι τοῖς πορευομένοις κατὰ τοὺς
an.ti.o.kʰé:·a:s o.j.kû:n.tes hoj le.js.taj pol.lá.kis ek tû:·tɔ:n tɔ:n o.rɔ:n proz.báll.lu:·si tɔjs po.rey.o.mé.nojs ka.tà tû:s
ὁδοὺς. ὅταν προσβάλλωσι τούτοις οἱ ἐν ὁδῷ τινι βαίνουσιν, οἱ λησταὶ ταχέως προστρέχουσι πρὸς τοὺς
ho.dû:s hó.tan proz.báll.b:·si tû:·tɔjs hòj en ho.dɔj ti.ni báj.nu:·sin hoj le.js.taj ta.kʰé:ɔ:s pros.tré.kʰu:·si pròs tû:s
ἀνθρώπους. ὁ μὲν τῶν ληστῶν αἰτεῖ ἀγρίως λέγων «δότε τὸ ἀργύριον ἡμῖν. ἐὰν μὴ δῶτε, ἀποκτενοῦμεν
an.tʰɔ:·pu:s ho mèn tɔ:n le.js.tɔ:n aj.tè: a.grí:ɔ:s lé.gɔ:n dó.te tò ar.gý.ri.on he:·mĩ:n e.àn mè: dɔ:·te a.pok.te.nû:·men
ὑμᾶς.» οὕτως οἱ λησταὶ ἀπειλοῦσιν. οἱ δὲ λησταὶ ἄλλοι μαχαίρας ἐπισείουσιν.
hy.mâ:s hû:·tɔ:s hoj le.js.taj a.pe:·lû:·sin hoj dè le.js.taj ál.loj ma.kʰaj.ra:s e.pí.sè:·u:·sin

εἰ οὖν οἱ ἄνθρωποι, φοβούμενοι, παραδιδόασιν αὐτῶν τὸ ἀργύριον, οἱ λησταὶ ἐάουσιν αὐτοὺς ἀσφαλῶς
e: û:n hoj án.tʰɔ:·poj pʰo.bû:·me.noj pa.ra.di.dó.a.sin ay.tɔ:n tò ar.gý.ri.on hoj le.js.taj e.â.u:·sin ay.tû:s as.pʰa.lɔ:s
ἀπερχέσθαι. ὅτι οἱ λησταὶ οὐκ ἐθέλουσιν μαχέσθαι (οὐδαμῶς. εἰ ἤθελον μαχέσθαι, στρατιῶται ἂν
a.pe.r.kʰés.tʰaj hó.ti hoj le.js.taj u:k e.tʰé.lu:·sin ma.kʰés.tʰaj u:·da.mɔ:s e: é:·tʰe.lon ma.kʰés.tʰaj stra.ti:·taj ân
ἦσαν). εἰ δὲ οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἐθέλουσιν τὰ χρήματα αὐτῶν παραδιδόναι, οἱ δὲ λησταὶ ὀργιζόμενοι τὸν
ê:·san e: dè hoj án.tʰɔ:·poj u:k e.tʰé.lu:·sin tà kʰrɛ:·ma.ta ay.tɔ:n pa.ra.di.dó.naj hoj dè le.js.taj orgiz.dó.me.noj tòn
μέγιστον ἄνδρα ἀποκτείνουσιν. οὕτως φοβοῦσιν τοὺς ἄλλους. εἰ οἱ ἄλλοι ἄρχονται μαχέσθαι, καὶ οἱ
mé.gis.ton án.dra a.pok.tè:·nu:·sin hû:·tɔ:s pʰo.bû:·sin tû:s ál.lu:s e: hoj al.lɔj ákʰon.taj ma.kʰés.tʰaj kàj hoj
λησταὶ μάχονται, μὴ ἀποθνήσκωσιν αὐτοί.
le.js.taj má.kʰon.taj mè: a.po.tʰnès.ko:·sin ay.tɔj

1.2 II

πολλοὺς μηνὰς ὁ Δικαιοπόλις ἤδη μετὰ τῶν ληστῶν οἰκεῖ. ἡμέρα δέ τινι οἱ λησταὶ καὶ ὁ Δικαιοπόλις ἀνὰ
pol.lû:s me:·nâs ho di.kaj.ó.po.lis ê:·de: me.tà tɔ:n le.js.tɔ:n o.j.kè: he:·mé.ra.j dé ti.ni hoj le.js.taj kàj ho di.kaj.ó.po.lis a.nà
τὴν ὁδὸν βαδίζουσιν ζητοῦντες ἀνθρώπους πλουσίους. ὁρῶσιν οὖν δύο ἀνδράς οἱ ἔρχονται πρὸς αὐτοὺς
tɛ:n ho.dòn ba.diz.du:·sin zde:tû:n.tes an.tʰɔ:·pu:s plu:·si:·u:s ho.rɔ:·sin û:n óy.o an.drâs hòj érkʰon.taj pròs ay.tû:s
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. ὁ μὲν Δικαιοπόλις προστρέχει καὶ λέγει «στῆτε, ὦνδρες. δότε ἡμῖν τὸ ἀργύριον.» οἱ δὲ
e.pí tēs ho.dû: ho mèn di.kaj.ó.po.lis pros.tré.kʰe: kàj lé.ge: stè:·te ʔn.dres dó.te he:·mĩ:n tò ar.gý.ri.on hoj dè
φίλοι τοῦ Δικαιοπολέως τὰς μαχαίρας ἐπισείουσιν βοῶντες. ὁ δὲ ἀνὴρ ἔστηκεν φοβοῦμενος, ὁ δὲ ἄλλος
pʰi.loj tû: di.kaj.o.po.lé:ɔ:s tàs ma.kʰaj.ra:s e.pí.sè:·u:·sin bo:ʔn.tes ho dè a.nê:r hés.te:·ken pʰo.bû:·me.nos ho dè ál.los
οὐ φοβεῖται ἀλλὰ ὀργίζεται καὶ τὴν μάχαιραν ἑαυτοῦ ἐπισείει ἐν τῇ χειρί.
u: pʰo.bè:·taj al.là orgiz.de.taj kàj tɛ:n má.kʰaj.ran he.ay.tû: e.pí.sè:·e: en tɛ:j kʰè:·ri:

ἔπειτα αὐτὸς ὁ Δικαιοπόλις μάχαιραν ἐπισείει καὶ βοᾷ, «ἐὰν μὴ ἀργύριον δῶς μοι, ἀποκτενῶ σε.» ὁ μὲν
ê.pe.ta ay.tòs ho di.kaj.ó.po.lis má.kʰaj.ran e.pí.sè:·e: kàj bo.â:j e.àn mè: ar.gý.ri.on dɔ:js moj a.pok.te.nɔ: se ho mèn
φοβοῦμενος φεύγει ἀποτρέχων, ὁ δὲ μὴ φοβοῦμενος ληστῇ προσβάλλει καὶ μαχέσθαι ἄρχεται. ἀγρίως
pʰo.bû:·me.nos pʰéy.ge: a.po.tré.kʰɔ:n ho dè mè: pʰo.bû:·me.nos le.js.tɛ:j proz.báll.le: kàj ma.kʰés.tʰaj ákʰe.taj a.grí:ɔ:s
καταφέρει τὴν μάχαιραν τῇ ληστῇ. ὁ δὲ ληστῆς πίπτει ἐπὶ τὴν γῆν, τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐκροῦντος χαμαί.
ka.ta.pʰé:re: tɛ:n má.kʰaj.ran tɛ:j le:s.tɛ:j ho dè le:s.tɛ:js píp.te: e.pí tɛ:n gɛ:n tû: hāj.ma.tos ay.tû: e.krû:n.tos kʰa.maj
τὸ τοῦ νεκροῦ σῶμα ψυχρὸν γίνεταί.
tò tû: ne.krû: sɔ:·ma psy.kʰrɔn gí.gne.taj

τὰ γενόμενα ὁρῶντες, ὁ Δικαιοπόλις καὶ ὁ ληστῆς ὁ ἄλλος μαλὰ φοβοῦνται. ὁ μὲν ἄλλος ὁρμαῖται
tà ge.nó.me.na ho.rɔ:n.tes ho di.kaj.ó.po.lis kàj ho le.js.tɛ:s ho ál.los ma.là pʰo.bû:n.taj ho mèn ál.los hor.mâ:·taj

ἐπὶ τῷ πλουσίῳ τῷ ἀνδρί, ὁ δὲ Δικαιοπόλις τὴν μάχην βλέπει οὐδὲν ποιῶν. οἱ δύο ἀγρίως μάχονται,
e.pi t̪ɔ̌ pluː.síːɔ̌ t̪ɔ̌ an.drí ho dè di.kai.ó.po.lis t̪ɛːn má.kʰɛːn blé.peː uː.dèn poɔ̌.ɔ̌.n hoɪ d̪ý.o a.gríːɔ̌.s má.kʰon.taj
καταφέροντες τὰς μαχαίρας ἐπὶ ἀλλήλοις. πολὺ τοῦ αἵματος ἐκρεῖ ἐκ τῶν ἀμφοτεροῖν. τέλος δὲ ὁ
ka.ta.pʰé.ron.tes t̪às ma.kʰaj.raːs e.pi al.léː.loɪs po.ly túː h̪aj.ma.tos e.krêː ek t̪ɔ̌ːn am.pʰo.te.r̪oɪn té.los dè ho
πλουσίος ἀποθνήσκει. ὁ ληστής σχεδὸν ἅμα τούτῳ ἀποθνήσκει αὐτὸς.
pluː.sí.os a.po.tʰn̪éːɟs.keː ho lɛːɟs.t̪ɛːs skʰé.don h̪á.ma túːːt̪ɔ̌ːɟ a.po.tʰn̪éːɟs.keː aɥ.t̪òs

νῦν δὲ τρεῖς τεθνήκοτες χαμαὶ κεῖνται, δύο φίλοι τοῦ Δικαιοπολέως, καὶ εἷς ἄλλος. σφόδρα φοβεῖται ὁ
nýːn dè tréːs te.tʰn̪éː.ko.tes kʰa.maj k̪éːn.taj d̪ý.o pʰi.loɪ túː di.kai.o.po.léːːs kaj h̪éːs ál.los spʰó.dra pʰo.béː.taj ho
Δικαιοπόλις. τὰ χρήματα ἀμφοτέρων λάβων, εἰς τὰ ὄρη φεύγει. τί νῦν ποιήσει ὁ Δικαιοπόλις;
di.kai.ó.po.lis tà kʰréː.ma.ta am.pʰo.téːːɔ̌ːn lá.bɔːn eːs tà ó.reː pʰé̌y.geː tí nýːn poɪ.éːːseː ho di.kai.ó.po.lis